

اداره خانگی :
گلخانه، بهمنشاه، بازار میوه صافچیلر خاندان، ۱۶

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسؤل :
آریستووولوسی د. خریستیدیس

'Αβ'Ολα

Τιμάται γρως. 5.

Τὸ σύμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ *

ΑΠΟΨΕ

Ἄποψε ἢ καμπάνης χαροπὰ
τὸ μήνυμα θὰ δώσουν τὸ μεγάλο,
ἀπόψε ἢ Γῆ τὰ μύρα της σκορπᾷ
ἀπὸ τὸ ἓνα ἄκρο ὠς στὸ ἄλλο.

✠

Ἄποψε ὄλα παίρνουνε δροσιὰ
καὶ τραγουδοῦνε τὴν ζωὴ μὲ περηφάνεια,
ἀπόψε πάλι μέσ' στὴν ἐκκλησιὰ
ἢ Γῆ θὰ ἐνωθῆ μὲ τὰ Οὐράνια!

✠

Καὶ θ' ἀκουσθῆ ἓνας ψίθυρος κρυφός,
ποῦ τῆς καρδιᾶς τὴν λύπη θὰ γλυκάνῃ :
« Δεῦτε, πιστοί, καὶ λάβετε τὸ φῶς »,
μεθύσατε στὴν δάφνη, στὸ λιβάνι.

✠

Ἄποψε οἱ Ἄγγελοι ἀπὸ ψηλὰ
θὰ χύσουνε τὸ βάλσαμο στὰ στήθια,
θὰ μᾶς μεθύσουν πάλι ἀπαλά,
τονίζοντας τὴν πειὸ τρανὴ ἀλήθεια!

✠

SISMANOGLIO
MEGARO

Καὶ σεῖς, παιδιά, Ἄγγελοι τ' Οὐρανοῦ,
σκορπίστε τῆς χαρᾶς τὸ Εὐαγγέλιο,
νὰ ὑψωθῆ ἢ καρδιά μας μὲ τὸ νοῦ
σ' ἓνα κοινὸ κα' ἀδελφωμένο γέλιο.

ΤΕΡΗΝΑΡΟΙ

ΣΥΝΟΜΙΛΙΑΙ

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

NΕΟΣ χαιρετισμός ἀντηχεί σήμερον ἀπὸ ὄλων τὰ στόματα, νέα προσφώνησις χαρᾶς μεγάλης, διότι ὁ χαιρετισμός αὐτός εἶναι ἡ ἐπικύρωσις μιᾶς νίκης ἠθικῆς. Τὸ φῶς ἐνίκησε τὸ σκότος, ἡ ἀλήθεια ἐνίκησε τὸ ψεῦδος.

Χριστὸς ἀνέστη!

φάλλουν οἱ κώδωνες τῶν ἐκκλησιῶν, ποῦ βαθειὰ τὴν νύκτα τοῦ Σαββάτου ἐξυπνοῦν τὸν ὕπνον τῶν πιστῶν, καὶ τὸ λάλημά των αὐτὸ διασκορπίζεται εἰς ὄλον τὸν κόσμον, διότι τὸ φέρει χαρούμενη ἡ Ἥχῃ καὶ τὸ περιάγει, διὰ τὴν δῶση νέαν πνοὴν ἐλπίδος εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

Χριστὸς ἀνέστη! προσφωνεῖ ἡ αὐγή, ἡ ὁποία γλυκοφέγγει ἀπὸ τὴν ἀνατολήν, διώχνει τὸ σκότος τῆς βαθείας νυκτός καὶ μᾶς ὑπόσχεται τὸν ἥλιον, ποῦ θὰ δώσῃ ζωὴν, θὰ δώσῃ τὴν χαρὰν εἰς ὄλην τὴν φύσιν. Καὶ θὰ εἶναι ἡ ἡμέρα ἐκεῖνη μία ὠραία καὶ γλυκεῖα ἡμέρα.

Χριστὸς ἀνέστη! τραγουδεῖ τὸ ἀεράκι, ποῦ ἔρχεται σὰν ἄγγελος ἀπὸ μακρυὰ, ἀπὸ τὸν οὐρανόν, διὰ τὴν μᾶς φέρῃ τὴν μεγάλην καὶ τὴν εὐφροσύνην ἀγγελίαν. Εἰς τὸ πέρασμά του περνᾷ ἀπὸ τὸ βουναλάκι, χαϊδεύει τῆς λίμνης τὰ νερά, διέρχεται μέσα ἀπὸ τοὺς μυρωμένους κήπους, μᾶς κομίζει τὸ ἄρωμα, τὴν δροσιά, τὴν ἀρμονίαν.

Χριστὸς ἀνέστη! ψιθυρίζουν τὰ πουλάκια, ὅταν, χαρούμενα τὴν ἡμέραν αὐτὴν, τρέχουν νὰ τσιμπήσουν κανένα κόκκον καὶ μὲ ἀγάπην τρέχουν νὰ τὸν δώσουν εἰς τὰ μικρά των, ποῦ τὰ περιμένουν μὲ πόθον, μὲ ἀγωνίαν, μὲ λαχτάραν.

Χριστὸς ἀνέστη! σκορπᾷ τὸ εὐμορφολουλουδάκι τοῦ ἀγροῦ καὶ τὸ ὑπερήφανο ἄνθος τοῦ κήπου· γι' αὐτὸ καὶ ἡ μυρωδιά του σήμερον εἶναι πλεονεκτήματα, πλεονεκτήματα γλυκεῖα, πλεονεκτήματα

νατὴ, πλεονεκτήματα εὐμορφῆ. ἔχει τὴν χάριν καὶ τὴν δύναμιν, ποῦ τῆς δίδει αὐτὸς ὁ φαιδρὸς χαιρετισμός, ὁ ὁποῖος συγκινεῖ τὰ φυτὰ καὶ τοὺς ἀνθρώπους.

Χριστὸς ἀνέστη! διαλαλεῖ ἡ ἀνθοστόλιστη πασχαλιά, ἡ ὁποία ἀκριβῶς διὰ τὴν ἐπίσημον αὐτὴν ἑορτὴν ἐγεννήθη, διὰ τὴν μεγάλην ἡμέραν ἐστολίσθη καὶ κρεμᾷ τοὺς μυρωμένους ἀνθίνους κώδωνάς της, οἱ ὁποῖοι, ὄχι μὲ φωνήν, ἀλλὰ μὲ ἄρωμα, ὄχι μὲ ἤχους, ἀλλὰ μὲ εὐωδίας, φέρουν ἕως εἰς τὴν ψυχὴν σας τὴν Ἄνάστασιν τοῦ Θεοῦ.

Χριστὸς ἀνέστη! λέγει ἡ πολύχρωμη πεταλοῦδα, ἡ ὁποία πετᾷ ἀπὸ ἄνθος σὲ ἄνθος, παίρνει χαρούμενη ἀπὸ κάθε ἓνα ἐξ αὐτῶν τὸν μυρωμένο χυμὸ καὶ τοῦ ἀνακοινώνει τὴν σπουδαίαν αὐτὴν εἴδησιν, τὴν ὁποίαν ἔμαθε πάλιν ἀπὸ τὴν αὐρανὸν καὶ ἡ αὐρα τὸ ἤκουσεν ἀπὸ τὸν ἄγγελον.

Χριστὸς ἀνέστη! φωνάζει ὁ φαιδρὸς πετεινός, καὶ ἡ χαρὰ, τὴν ὁποίαν δοκιμάζει, εἶναι τόσο μεγαλειτέρα, ὅσον διότι ἐνθυμεῖται, ὅτι τρεῖς ἡμέρας πρὶν στὸ ἴδιο—τὸ νυσταγμένο τότε—λάλημά του, ἓνας μαθητὴς ἤρνεῖτο τὸν Διδάσκαλον καὶ ὁ Δίκαιος κατεκρίνετο ἀπὸ τοὺς ἀδίκους. Δι' αὐτὸ τώρα ὁ πετεινὸς φωνάζει δυνατὰ, διὰ τὴν μᾶς εἰπῆ, ὅτι ἡ νύκτα ἐκεῖνη ἐπέρασεν, ὅτι ἡ ποθητὴ χαραυγὴ ἐπεφάνη.

Χριστὸς ἀνέστη! ἀγγέλλει τὸ σπαρμένο σιτάρι, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τοὺς κάμπους προβάλλει τὸ πρασινωπὸ κεφαλάκι του· ἑορτάζει καὶ αὐτὸ, καὶ ἑορτάζει μὲ ἰδιαιτέραν ὑπερηφάνειαν, διότι ἐνθυμεῖται πῶς ὁ Ἰησοῦς μὲ αὐτὸ εἶχε παρομοιάσει τὴν ταφὴν του καὶ τὴν Ἄνάστασιν. Τώρα φυτόνεται ἀπὸ τὸ λιβάδι, εἶναι ἡ εἰκὼν τοῦ ἀναστάντος Χριστοῦ.

Χριστὸς ἀνέστη! κελαρύζει ὁ ρυᾶξ καὶ ὅτι κάμνει ἡ αὐρα εἰς τὰ κλαδιὰ τῶν δένδρων, ὅτι κάμνει ἡ πεταλοῦδα εἰς τὰ ἄνθη, κάμνει καὶ αὐτὸς εἰς τὰς ρίζας τῶν δένδρων, τῶν θάμνων, τῶν χορταριῶν. Τὰς πληροφορεῖ τὴν Ἄνάστασιν καὶ, καθὼς ὁ ἄγγελος ἐξύπνησε τοὺς νεκρούς, καὶ ὁ ρυᾶξ βυθίζει τὸ δροσερὸν νερόν του εἰς τὰ βάθη τοῦ χώματος, διὰ τὴν εἰπῆ εἰς τὰς ρίζας, ποῦ εἶναι στὰ σκοτεινά, ὅτι ὁ Κύριος ἀνεστήθη.

Χριστὸς ἀνέστη! ὑποτονθορίζει τὸ κυματάκι, ποῦ μὲ θωπευτικὴν κατάνοξιν

ἔρχεται ἀπὸ μακρυὰ, καὶ εἴτε ἀπλώνεται ἡσυχά-ἡσυχά ἐπάνω στὴν ἀμμουδιὰ τῆς παραλίας, εἴτε πάλιν πλαταγιστὰ ἀγκαλιάζει τὸν βράχον καὶ γεμίζει ὄλα του τὰ λακκάκια καὶ τὸν στεφανώνει μὲ τὸ λεπτὸ στεφάνι τῆς χαρᾶς. Βλέπετε σήμερα τί γλυκὺ, τί ἀπαλό, τί ἤρεμο ποῦ εἶναι; Καὶ διατί ὄχι, ἀφοῦ φέρει τὴν εὐφροσύνην μέσα του;

Χριστὸς ἀνέστη! τονίζει τὸ ἄστρον, ποῦ στέλλει τὸ φῶς του ἕως στὴν γῆ πλεονεκτήματα, πλεονεκτήματα εὐχάριστον. Ἡ ἀκτίς του σπαρταρᾷ καὶ σελαγίζει εἰς τὴν χαρὰν, παίρνει ὄλην τῆς τὴν λαμπρότητα, στολίζεται μὲ τὰ γλυκύτερα χρώματα, καὶ ἔρχεται μὲ τὴν φυσικὴν γλώσσάν της νὰ μεταδώσῃ καὶ εἰς ἡμᾶς τὴν χαρὰν, ποῦ εἶδεν εἰς τὸν οὐρανόν ὅτι ὑπάρχει.

Χριστὸς ἀνέστη! μέλπουν οἱ ἄγγελοι, οἱ ὁποῖοι μετέχουν εἰς τὴν χαρὰν τῆς φύσεως ὄλης, διότι βλέπουν, ὅτι ὁ Κύριός των, τὸν Ὅποιον εἶχον χάσει κάτω εἰς τὴν γῆν, λαμβάνει πάλιν τὴν δόξαν Του καὶ προβάλλει ὠραιότερος, γλυκύτερος, ἀγαπητότερος μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων.

Χριστὸς ἀνέστη! ἀναφωνήσατε καὶ σεῖς, παιδιὰ, καὶ μὲ τὴν χαρὰν σας, τὴν παιδικὴν καὶ ἀθώαν, ἐνωθῆτε εἰς τὴν χαρὰν τὴν γενικὴν, δώσατε τὸν τόνον εἰς τὸ τραγοῦδί της, τὸν ρυθμὸν εἰς τὴν ἐψῶδόν, τὸ σύνθημα εἰς τὴν χαρὰν τῶν ἀνθρώπων. Σεῖς, τὸ ξεύρετε; εἰσθε ὁ κομψὸς ζωντανὸς κάλυξ τῆς οἰκογενείας σας καὶ ὄλης τῆς κοινωνίας καὶ ἀπὸ σᾶς θὰ ἐκχυθῇ ἡ χαρὰ, ἡ φαιδρότης, ἡ ἀγαλλίασις.

Καὶ ἔχομεν πολλὴν ἀνάγκην τῆς ἀθώας, τῆς ἀμερίνου χαρᾶς σας. Ὑπάρχουν ψυχὰι λυπημέναι, ψυχὰι, ποῦ πενθεοῦν, ψυχὰι, τὰς ὁποίας συσφίγγει ἡ μελαγχολία.

Πλησιάσατε τὰς ψυχὰς αὐτάς, φαιδρῶνατέ τας μὲ τὸ γέλιο καὶ μὲ τὴν χαρὰν σας, καὶ εἰπῆτέ τας, ὅτι ἡ ζωὴ, ἂν ἔχη τὸν πόνον της, ἔχει καὶ τὴν χαρὰν της, ἂν ἔχη τὰς τρικυμίας της, δὲν τῆς λείπει ὁμοῦ καὶ ἡ γαλήνη, ἂν ἔχη τὴν ἀπόγνωσιν, ἔχει ὁμοῦ καὶ τὴν ἐλπίδα. Καὶ αἱ ἐλπίδες μας εἰσθε σεῖς! Ψάλατέ μας, λοιπόν, σεῖς τὸ οὐράνιον, τὸ συμβολικόν, τὸ μυρωμένον Χριστὸς ἀνέστη!

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΦΑΝΗΣ

Η ΕΒΛΕΠΑΤΕ επάνω σὲ δύο λευκά και ὀλοκάθαρα κρεβατάκια πῶς ἦσαν ἐξαπλωμένα ὁ Πέτρος και ἡ Φανή!

Πόσον εἶναι ὠχρά τὰ καυμένα! πόσον εἶναι ἀδύνατα! Τὰ δύο αὐτὰ

ἀδελφάκια εἶναι ἀρρωστα· μιὰ ἀγρία ἀρρώστια τὰ βασανίζει, ὁ πυρετός τὰ κατακαίει και ἡ δυστυχισμένη ἡ μητέρα, χωρὶς νὰ μοιράζῃ τὴν ἀγάπην της, μὲ δλοκληρωτικὴν ἀγάπην πρὸς τὸ καθένα, τρέχει και τὰ περιποιεῖται και δὲν ἀφίνει τὸ προσκεφάλαιον τοῦ ἑνός, παρὰ διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ ἄλλου παιδιοῦ της, ὁπότε ὁμοῦ παρακολουθεῖ τὸ ἄλλο μὲ τὰ βλέμματα ἀπὸ μακρῶς.

Οἱ γιατροὶ μπαίνουν και βγαίνουν, διατάσσουν φάρμακα, διατάσσουν λουτρά, διατάσσουν δίαιταν.

Και μ' ὅλα ταῦτα, ἡ ἀρρώστια, ποῦ σφίγγει και τὰ δύο ἀδελφία, ἐξακολουθεῖ νὰ ἐπιμένῃ, ὁ πυρετός φλογίζει τοὺς μικροὺς ὀργανισμοὺς τῶν παιδιῶν.

Αἱ ἀγρυπνίαι τῆς μαμᾶς, αἱ προσπάθειαι τοῦ πατέρα, τὰ φῶτα τῆς ἐπιστήμης, τὸ χρῆμα δὲν θὰ κατορθώσουν νὰ σώσουν τὰ δύο παιδάκια;

Ἄλλοίμονον, ὄχι! Ἀπὸ τὰ δύο ἀδελφία ἡ μικρὰ Φανὴ ὑπέκυψεν. Ἐκλίνε τὸ ἀθῶον κεφάλαιόν της, ἐστράφη τὰ βλέμματά της πρὸς τὴν μητέρα της και ἐπέταξεν εἰς τὸν οὐρανόν.

Τὸν Πετράκη τὸν εἶχαν ἀπομακρύνει ἀπὸ τὸ δωμάτιον τὴν νύκτα ἐκείνην, και, ὅταν ἐρωτοῦσε κατόπιν τί ἐγένεν ἡ Φανή, ποῦ εἶναι ἡ Φανή, ἡ μητέρα του, κρύπτουσα τὰ πικρά της δάκρυα, τοῦ ἀπαντοῦσε:

— Ἡ Φανὴ εἶναι καλλίτερα, τὴν ἐστελαμεν εἰς τῆς θείας Φρόσως τὸ σπίτι.

— Νὰ μοῦ τὴν φιλήσετε, ἔλεγεν ἡ ἀδύνατη φωνὴ τοῦ Πετράκη, και νὰ τῆς εἰπῆτε, ὅτι, ἂν θὰ γίνῃ ἐκείνη καλά γρηγορώτερα, νὰ πάγῃ στὴν ἐκκλησιὰ νὰ προσευχηθῇ νὰ γίνω κ' ἐγὼ καλά.

Ἡ μητέρα, λοιπόν, ἐπήγαινε, ἀντὶ τῆς Φανῆς, εἰς τὴν ἐκκλησιάν και μὲ ὄλην της ἡν καρδίαν παρακαλοῦσε γιὰ τὴν για-

τρεῖα τοῦ παιδιοῦ της, ποῦ ἦταν ἀρρωστό. Μέσα εἰς τὰς παρακλήσεις της ἀνεφερεν ἡ καλὴ μητέρα και ἕνα τάμα.

— Κάμε καλά τὸ παιδί μου, Χριστέ, και στὴν Ἀνάστασί σου θὰ σου ἔλθῃ, κρατώντας μιὰ λαμπάδα μεγάλη ὡσάν ἐκεῖνο.

Ἐπλησίαζε πραγματικῶς τὸ Πάσχα, ἡ μεγάλη αὐτὴ ἑορτὴ, ποῦ φέρει τὴν χαρὰν και τὴν ἀνοιξιν, και ὅσον ἐπλησίαζεν ἡ μεγάλη ἐκείνη ἡμέρα, τόσο και ὁ Πετράκης ἐγένετο καλλίτερα.

Ὁ πυρετός πλέον τὸν εἶχεν ἀφήσει, ἡ ὄρεξις ἐπέστρεφε σιγὰ-σιγὰ, και ἤρχισε νὰ κάμνῃ τὰ πρῶτα βήματα μέσα εἰς τὸ δωμάτιον και μέσα εἰς τὸ σπίτι ὅλο. Ἡ χαρὰ τῆς μητέρας, ἡ χαρὰ τοῦ πατέρα ἦτο ἀπερίγραπτος. Ἐσώθη τοῦλάχιστον τὸ ἕνα παιδί των.

— Δόξα νᾶχῃ ὁ Θεός!

Και ὁ Πετράκης ἦτο χαρούμενος, ποῦ ἐγένετο καλά, ἀλλὰ τὴν χαρὰν του τὴν ἐμετρίασε πολὺ ἡ λύπη διὰ τὴν Φανή.

Μὲ ὅσα και ἂν τοῦ ἔλεγαν, ὁ Πετράκης δὲν ἤμποροῦσε νὰ πεισθῇ· ὄχι, ἡ Φανὴ δὲν θὰ ἦτο καλά, ἡ Φανὴ θὰ ἔχῃ... ἀφοῦ δὲν ἐρχεται νὰ τὸν ἰδῇ, ἀφοῦ δὲν ἐρχεται νὰ χαρῇ μαζί του ἡ ἀφοῦ δὲν τὸν ἀφίνουν νὰ πάγῃ νὰ τὴν ἰδῇ.

Ἦτο παραμονὴ τοῦ Πάσχα· μέσα εἰς τὸ σπίτι τοῦ Πετράκη ἐγένοντο ἐτοιμασίαι διὰ τὴν ἑορτήν. Ὁ μικρός ἦτο πλέον καλά, ἤμποροῦσε νὰ ἔδῃ ἔξω. Τὸ τάμα ἐπρεπε νὰ ἐκτελεσθῇ και παρευθὺς ἠγοράσθη μιὰ ὠραία μεγάλη λαμπάδα, τὴν ὁποῖαν ὁ ἴδιος ὁ Πετράκης θὰ ἐπήγαινε εἰς τὴν ἐκκλησιάν και θὰ τὴν ἀναθενεμπρὸς εἰς τὸν Χριστόν, διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ διὰ τὴν θεραπείαν του.

Και μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον, ὁ Πετράκης ἀφόρεσε τὰ καλά του ρούχα και μὲ τὴν συνοδείαν τῆς οἰκοδιδασκαλίσης του ἐπῆγε εἰς τὴν ἐκκλησιάν.

Ἄναψε τὸ κερί του, προσευχήθη και ἐστάθη, διὰ ν' ἀκούσῃ τὰ ὠραία, τὰ χαρμόσυνα τροπάρια τῆς Ἀναστάσεως.

Ἐκεῖ ὁμοῦ ὅπου ἐστέκατο, ἐκέντησε τὴν προσοχὴν του ἕνας θόρυβος, ποῦ ἐγένετο κοντά του. Ἐνα μικρὸ κοριτσάκι, μικρὸ τόσο, νὰ, σὺν τὴν καυμένη τὴν ἀδελφοῦλά του, εὐμορφο, μὰ χλωμό, συμπαθητικὸν και εὐγενές, ἀλλὰ πτωχὸν και ἐξηντλημένον, εἶχε χωθῆ εἰς τὸν σωλέα τῆς ἐκκλησίας και ἐκεῖ ἔμενε.

Ὁ κανδηλάπτης ἠθέλησε νὰ τὸ διώξῃ.

— Πήγαινε σὺ ἀπ' ἐδῶ, δὲν εἶναι ὁ τόπος σου!

Ἐκεῖνο κατέβασε τὸ προσωπάκι του, ἐδάκρυσε και ἀπεμακρύνθη.

Ὁ σωλέας δὲν εἶναι γιὰ τὰ πτωχὰ παιδιά, ὅσα φοροῦν κουρέλια!..

Ὁ Πετράκης εἶδεν αὐτὸ και ἡ καρδιά του ἐπόνεσε. Γιατί νὰ μὴ ἀφήσουν και τὸ κοριτσάκι ἐκεῖνο νὰ προσευχηθῇ κοντὰ στὰ ἄλλα τὰ παιδιά; τί τάχα; ὁ Χριστός κάμνει διάκρισιν;

— Πᾶμε νὰ φύγουμε, εἶπε εἰς τὴν οἰκοδιδασκάλισάν του, ἐκουράσθηκα.

Αὐτὸ ὁμοῦ ἦτο πρόφασις· σκοπὸς του ἦτο νὰ παρακολουθήσῃ ἐκεῖνο τὸ πτωχὸ κοριτσάκι, νὰ τὸ ἰδῇ τί θὰ ἔκαμνε, ὅταν θὰ ἐφευγεν ἀπὸ τὴν ἐκκλησιάν.

Τὸ εἶδε, λοιπόν, νὰ ἀποσύρεται σὲ μιὰ γωνία τοῦ αὐλογύρου και νὰ κλαίῃ.

Τὸ πλησίαζει και μὲ τὸν γλυκύτερον τρόπον, καθὼς μιλοῦσε στὴν ἀδελφοῦλά του Φανή, ὠμίλησε και σὲ καίνο. Τὸ ἠρώτησε... Ἐμαθεν, ὅτι ἦτο πτωχὸ, ὄρφανό, ξένο ἐδῶ στὴν Πόλιν, ὅτι ἔμενε σ' ἕνα πατριωτικὸν τοῦσ σπίτι, σὲ μιὰ οἰκογένεια πτωχῆ, ποῦ εἶχε και ἄλλα τέσσαρα παιδιά, ὅτι ὁ πατέρας της μὲ πολλὴν δυσκολίαν ἐκέρδιζε τὸ ψωμὶ τῶν παιδιῶν του, και ὅτι και ἡ ἰδιε...

Τὰ κλάματα ἐπνίξαν τὴν φωνὴν της.

— Ἐλα μαζί μας, εἶπε τότε ὁ Πέτρος· ἔλα νὰ φάμε τὴν πασχαλινὴν σουπα μαζί. Ἐγὼ εἶχα μιὰ ἀδελφοῦλα... Σὺ θὰ ἐμπῆς στὸν τόπον της· δέχεσαι;

Δὲν ἀπήντησεν ἡ ὄρφανή· ἐχαμήλωσε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ ματάκια της, ἔπειτα τὰ ὕψωσε πρὸς τὸν ἀγαθὸν Πετράκη και μὲ τὸ βλέμμα της τοῦ ἐξέφραζε τὴν εὐγνωμοσύνην, ποῦ ἠσθάνετο μέσα στὴν καρδίαν της.

Τώρα τὰ δύο παιδάκια χειροπιαστὰ, ἀδελφωμένα, ὁ πλούσιος Πετράκης και ἡ ὄρφανή, πηγαίνουν στὸ σπίτι.

Ἐκεῖ ὁ πατέρας και ἡ μητέρα ὑποδέχονται τὸ παιδί των μὲ χαρὰ.

Ἡ μητέρα στρέφει τότε και βλέπει τὸ πτωχὸ κοριτσάκι, ποῦ ντροπιασμένον στέκει σὲ μιὰ γωνία.

Μ' ἕνα βλέμμα ἐρωτᾷ τὸν Πετράκη.

Και ἐκεῖνος χαρούμενος τῆς ἀπαντᾷ: — Μητέρα, ἡ Φανὴ μας ἂν πέθανε, κύτταξε, ἡ Φανὴ μας ἀνεστήθη. Αὐτὸ τὸ ὄρφανὸ κοριτσάκι θέλετε νὰ μοῦ τὸ κάνατε ἀδελφάκι μου;

Ἡ ἐπιθυμία τοῦ Πετράκη ἐγένετο δεκτὴ μὲ τὴν περὶ θερμὴν προθυμίαν, ὅλοι ἐτρέξαν νὰ τὸν φιλήσουν και νὰ τοῦ ἐκδηλώσουν τὴν ἀγάπην τους, διότι ἦτο ἀληθινὰ ἀξιαγάπητος, ἀφοῦ ἦτο τόσο εὐσπλαγχνικός, τόσο φιλόανθρωπος!

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΑΣΧΑΛΙΝΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

του Παιδιού 'Ασ' Όλα

Τὸ Παιδικὸν «Ἀσ' Όλα» εἶχε προτείνει εἰς τὸ 21 φθῶρον τρεῖς νέους διαγωνισμοὺς μὲ πλούσια βραβεῖα. Τὸς διαγωνισμοὺς αὐτοὺς τοὺς ὑπεδέχθησαν οἱ μικροὶ μας φίλοι μὲ ζωηρότητα, μὲ ἐνθουσιασμόν καὶ μὲ προθυμίαν. Ὅλα τὰ σπύκια ἦσαν ἀνάστατα· οἱ ἀναγινώσται τοῦ Παιδικοῦ, μὲ τὴν πένταν εἰς τὸ χέρι, μὲ σπυμμένο κεφάλι, μὲ σκέψιν, μὲ προσοχὴν, μὲ προσπάθειαν, ἄλλος ἐχάρασσε σχέδια, ἄλλος ἐγύρσεν μίαν ὁμοιοκαταληξίαν καὶ τρίτος ἐζήτηε νὰ εὕρῃ θέμα.

Καὶ οἱ προσπάθειαι τῶν αὐτῶν ἦσαν γόνιμοι, διότι τὸ βράδι τῆς 7 Ἀπριλίου — τῆς ἡμέρας δηλαδὴ, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐληγυν ἡ διαρῖα, εἶχε σφραγισθῆ εἰς τὰ γραφεῖά μας ἕνας παλῶριος σωρὸς ἀπὸ σχέδια καὶ χειρόγραφα, ὃ ὅποιος διὰ νὰ διαβασθῆ ἤθελε δέναν καὶ ἐργασίαν ἑρασίαν.

Τὰ ἔργα τότε ἐχωρίσθησαν, ἐδόθησαν εἰς ἐπιτροπὰς, ἀποτελουμένας ἀπὸ συναργάτους μας, καὶ σήμερον εἰμῶτα εἰς θέσιν νὰ σᾶς ἀναγγείλωμεν τὰ ἀποτελέσματα.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ IV

Διηγήματος.

Εἰς τὸν διαγωνισμόν τοῦτον ὑπεβλήθησαν 79 ἔργα· ἐκ τούτων ἄξιον τοῦ Α' βραβείου ἐνεκρίθη «Τὸ παιδί τοῦ Ἰούδα» Α. Γ. Δημητριάδου, ἄξιον τοῦ Β' βραβείου «Τὸ Πάσχα καὶ τ' ἀρνάκι» Α. Ι. Καμπούρογλου, ἄξιον δὲ πρώτου ἐπαίνου «Τὸ ὄνειρό τῆς Φιφίμας» Χ. Κ. Σ.

Ἐκριθῆσαν ἄξια εὐφήμιος μναίας τὰ ἔργα τῶν: Ἀσπασίας Ε. Κωνσταντινίδου, Αἰμιλίας Ν. Γιαννακίδου, Ζιζανίου Ἰωαννιδίου, Μαρίας Ν. Τριανταφυλλίδου, Γ. Σ. Φυλακτοπούλου, Κικῆς Δημάκη, Κ. Α. Καζέση, Θελαίας Γ. Λιοντίδου, Νεδίας Λαμπίνης, Ὀυμπόδοι, Ἀχιλλίως, Σπυρίδωνος Σαυιλλογίδου, Ο. Κουμπάρκου, Αλεξάνδρου Π. Βασιλειάδου, Κορίννης Ι. Κοριτοῦδου, Παύλου Ν. Κωνσταντινίδου, Χρησ. Α. Εὐαγγελίδου, Ἰωάννα Γ. Καλλιντοῦ, Ἐργατικῆς Πηνελόπης, Ἀθην. Σ. Καραοτακίτη, Μαρίας Χ. Σαραντῆ, Ἑλένης Λαοκαρίδου, Ἡλένης Γεράρδου, Ἐγγίνης Δουλᾶ, Ελάδου Ἐλάδας, Βασιλικῆς Θ. Κοπιῶν, Κεβίλης Π. Σαρβόγλου, Πέτρον Γ. Πιτροπεντιδου, Ε. Ε. Ριζοπούλου, Φωφῶς Χρυσανθοπούλου, Νάντεν τοῦ Αἰγίου, Ἀνδρ. Ζαχοπούλου, Ἀσιρατῆς, Καμίλιας, Νικολάου Θ. Θωμάδου, Πάραγφιου Α. Κωνσταντινίδου, Ἀριστείδου Ν. Μαρτίδου, Δημήτρου Χ. Παπᾶ, Ἀκύλα, Βέρωνος Μ. Παμιᾶδου, Στυλιανῶ Κ. Χ' Γεωργίου, Βασ. Ε. Πουλοπούλου, Γεωργίου Κ. Βουτιῶ, Ηλία Χ. Ζηρμπᾶ, Στεφανωμίνης Περωτομαγιάς.

Α Βραβεῖον.

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΙΟΥΔΑ

— Μαρό καλέ, γιατί ἀργεῖ νὰ εἶθῃ ὁ μπαμπᾶς; Αὐτὴν τὴν παραπονοιακὴν ἐρώτησιν ἔκομε στήν μητέρα του ἓνα παιδάκι μ' ὀλοστρέγγυλο πρόσωπο, μὲ γαλανὰ ματάκια, μὲ κατόχρυσον μαλλιά, ποῦ τὰ ἐχρῶσαν ἀκόμη περισσότερο ἢ ἰελοταῖες ἀκτίτες τοῦ ὀυνοῦ ἡλίου.

Ἀκοιμισμένο μὲ τὰ μικροσκοπικὰ χερσάκια του στὸ παράθυρο, ἰδέθηε τὰ ματάκια του μέσα στήν ἀτέλειωτη ἔκτασι τοῦ ὀφιοειδοῦς ὁρόρου, ποῦ ἀτελείωτον ἀπέτορα εἰς ἓνα λῶρον, ἀκριβῶς ἐκείτον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχαν σταυρώσει τὸν Χριστόν, τὸν εὐφροφρον Προφήτην, μὲ τὴν κόμπηνη χλωμῶδα, μὲ τὸ ἀπερῆσαν ἀνάστημα, μὲ τὰ κορᾶ-

Μολονότι παιδί, ἀνίκανο ἀκόμη νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὰ συναισθήματα τῆς ψυχῆς, ποῦ ἀποτυπώνονται πολλὰς φορὰς εἰς τὰ πρόσωπα μερῶν ἀνθρώπων, ἐν τούτοις δὲν μπορεῖ νὰ ἐσχάσῃ τὰ φαιαινὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Ραββί, ὅπως τὸν ὀνόμαζε ὁ πατέρας του.

Εἶχε διαί καὶ ἄλλους πολλοὺς ἀπὸ τὴν φυλὴν τῶν, ποῦ ἐπισήμως μάλιστα ἄπ' αὐτόν, ἀλλὰ κἀνάνας δὲν εἶχε στὸ πρόσωπό του τὴν γλύκα καὶ τὴν ἀνεξήγητο λάμψιν, ποῦ σκορποῦσαν τὰ ματὰ τοῦ Ραββί.

Δὲν μπορούσε νὰ ἐσχάσῃ τὰ χέρια του, ποῦ ἀπαλά-ἀπαλά τοῦ ἐχάιδευαν τὰ μαλλᾶκια, ὁσᾶκις ἤρχετο στὸ σπίτι τῶν μὲ τὸν πατέρα του.

Καὶ τώρα ἀκουε ἀπὸ κᾶτι ἄλλα παιδιὰ τῆς γειτονιάς, ὡς τὸν εἶχαν σταυρώσει καὶ, ὅτι ὁ μόνος αἰτιος ἦτο ὁ πατέρας του.

— Ἀλήθεισ, μομά, εἶναι ὅλα αὐτὰ ποῦ λένε; — Ὁχι, παιδί μου! ὁ κόσμος εἶναι κακός! ὁ πατέρας σου δὲν μπορούσε νὰ κάμῃ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα!

— Μὰ γιατί ἀργεῖ, λοιπὸν, τόσο; — Ἴσως νὰ τοῦ εἶνε κάμμια ἐργασία, ἴσως νὰ προσεύχεται μαζί μὲ τοὺς ἄλλους μαθητάς. Ποῖος ξεῦρει!...

Ὅλην ἐκείνην τὴν γύμνα τὸ παιδί δὲν ἔφυγε ἀπὸ τὸ παράθυρο, ἀλλ' εἶχε κερφωμένα τὰ ματὰ του στὸ δρόμο, ποῦ ἔπρηνε στὸν Γολγοθά, καὶ προσπαθοῦσε μέσα στὸ σκοτάδι νὰ διακρίνῃ τὴν ομιὰ τοῦ πατέρα του, ποῦ ἀπὸ ὄρας εἰς ὄραν θὰ ἤρχετο στὸ σπίτι.

Τοῦ κάκου ὅμως, δὲν διέκρινε τίποτε. Κουρασμένο, ἀρῆσε τὸ κεφάλι του νὰ γείρῃ ἐπάνω στὸ παράθυρο καὶ ἀποκοιμήθηκε.

Ἐκείνη τὴν ὥρα μερικὲς γυναῖκες, ποῦ περνοῦσαν μισροσὰ ἀπὸ τὸ σπίτι τῶν, ἐσταμάτησαν πρὸς στιγμὴν, ἔρριψαν κᾶτι φοβισμένες ματιὰς στὸ παράθυρο, καὶ κατόπιν, χωρὶς νὰ ποῦνε οὔτε λέξιν, ἐγύρθησαν καὶ πάλι τὸν δρόμο τῶν.

Μὰ τίτε ἀπὸ φόβο, εἶτε ἀπὸ τὴν συγκίνησιν, ποῦ προσπαθοῦσαν νὰ κρύψουν, ἀπὸ τὰ χέρια μᾶς γυναικὸς ἔπρηνε τὸ δοχεῖο, ποῦ κρατοῦσε, καὶ μὲ τὸν κρότον ἐκείνον τὸ παιδί ἀνοίξε τρομαγμένο τὰ ματὰ καὶ εἶδε τὴν σκιά, ποῦ ἐφεύγατε τρεχάτες, ὀλόσινα στὸν μεγάλο δρόμο.

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, ἀνοίγει τὴν πόρτα καὶ κατορθώνει στὸν δρόμο, ἐστάθηκε λιγάκι μισροσὰ στὰ σεντρίμματα τοῦ δοχείου, εἰσέπνευσε μαζί μὲ τὴν ὄσσιαν καὶ τὴν μερωδιά, ποῦ ἰπλημύρισε τὸν δρόμο τὸ σπασμένο δοχεῖο, κατόπιν, ὡς νὰ θυμῆθηκε κᾶτι, ξαναμπαίνει στὸ σπίτι, ἀρπάζει ἓνα δοχεῖο ὅμοιο μὲ τὸ σπασμένο, γιόματό μ' αὐτὸ ἀπὸ μύρα, καὶ τρέχει, τρέχει νὰ προσθέσῃ τῆς γυναῖκες.

Τοῦ ἔφραξε πῶς ἡ μία ἀπ' αὐτὰς ἦτο πολὺ γνωστὴ, πῶς τὴν εἶδε καὶ ἄλλη φορὰ μαζί μὲ τὸν καλὸν Ραββί.

Τὴν ἀκολούθησε ἀπὸ μακρὰ, κρατῶν σφιχτὰ μὲ τὰ χερσάκια του τὸ δοχεῖο.

Κι' εἶπεν στήν καμῆ τοῦ δρόμου, κατόρθωσε λαχναρισμένο νὰ τῆς φθάσῃ, ἐστάθηκε πρὸς στιγμὴν ἀναποφάσιστο, κατόπιν ἤλπισε τὰ χερσάκια του, ἐστήριξε τὰ ἔξυπνα ματάκια του ἐπάνω στήν μία ἀπ' οὐτὰς καὶ θελά-θελά τὴν λέγει: — Θαρρῶ πῶς εἶσαι ἡ Μητέρα τοῦ καλοῦ Ραββί.

Εἶδα πῶς ἔσπασε τὸ δοχεῖο μὲ τὸ μύρο καὶ ἤλθε νὰ σοῦ φέρῃ ἓνα ἄλλο, γιατί δὲν θέλω νὰ σὲ μαλώσῃ ἐκεῖνος. Δὲν εἶμαι ξένος ἐγώ, ὁ Ραββί εἶχαν εἶθει πολλὰς φορὰς στὸ σπίτι μας μαζί μὲ τὸν μπαμπᾶ, εἶμαι τὸ παιδί τοῦ Ἰούδα!

Εἰς τὸ ἀκουερα αὐτὸ ἡ γυναῖκες ἔστρεψαν ἀπὸ-τομα τὸ κεφάλι, ὡς νὰ ἤθελαν ν' ἀποφύγουν τὸ

ματάκια του γέμισαν ἀπὸ δάκρυα καὶ μὲ σιγανὴ φωνὴ εἶπεν:

— Εἶναι τρεῖς μέρες τώρα, ποῦ κἀνάνας δὲν θέλει νὰ μὲ δεῖ στὰ ματὰ! Γιατί μὲ ἀποφεύγουν; Θέλω νὰ δεῖ τὸν Ραββί, ἐκεῖνος θὰ μὲ τὸ πῆ.

— Τὸν Ραββί τὸν ἰθανάτως ὁ πατέρας σου, τὸν ἐπότισε μὲ τὴν μικρότερη χολή. Νὰ τὸ μῆμά του! Πῆγαινε τώρα, παιδί τοῦ Ἰούδα! πῆγαινε!

— Ὁχι! εἶπε τὸ παιδί. Ἀφοῦ ἐκεῖνος τὸν ἐπότισε μὲ χολή, ἐγὼ θὰ τὸν ποτίσω μὲ τὸ μύρο μου. Καὶ κληροῦσον στὸ μνημεῖο, ἤρχισεν νὰ ἀδειάζῃ τὸ δοχεῖο μὲ τὸ μύρο.

Ἐπλησίασαν τότε καὶ ἡ γυναῖκες, προσπαθοῦσαι νὰ διώξουν τὸ παιδί τοῦ προδότου.

Ἐκείνη ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν μᾶ ὀλόλευκη λάμψιν, χυμμένη ἀπὸ ἐκατεμύρια ὀπίθρια, ἐφωτίζει ὅλην τὴν ἀπέραντη περιόχη, ἡ μεγάλη καὶ βαρεῖα πέτρα τοῦ μνημείου ἐκυλίσθη καὶ ἐφάνη ἀμέσως ὅτι εἶνα φοιτοστέφανο ἢ γλυκεῖα μορφή Ἐκείνου.

— Ραββί! ἐφώταξε τὸ παιδί καὶ ἔπεσε στὴ γόνατα. Γιατί μὲ διώχνουν; πῶς μὲ μοῦζι Σου.

— Εἶναι τὸ παιδί τοῦ Ἰούδα! ἐφάνησαν γυναῖκες.

— Τὸ ξεῦρα! ἤλθε νὰ ἐξαγοράσῃ τὸ σφάλμα τοῦ πατρὸς του τὰ δάκρυα ἐπὶ παιδιοῦ ἄλαφροῦ πολὺ νὰ ἀμαρτήματα τῶν γονέων. Ἀφ' οὗ στέ το...

Τὸ πρῶτ οἱ φύλακες, ἀντὶ τοῦ Ἰησοῦ, εὐρήκον μισροσὰ στὸ μνημεῖο τὸ παιδί τοῦ Ἰούδα κειθῆ μένο! Ὁ καλὸς Ραββί ἤκοιτε τὴν ἐπιθεμίαν τοῦ καὶ τὸ ἔπηρε μαζί Του.

Α. Γ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

Β' Βραβεῖον.

Τὸ Πάσχα καὶ τ' Ἀρνάκι

— Ἐλα, Γιαννοῦλα μου, θὰ σὲ δεῖξω τ' ἀρνάκια, ποῦ γενεῆθησαν αὐτὴν τὴν γύμνα, εἶπεν ὁ πατέρας στήν μικρὴν του κόρη, ποῦ ἤλθε νὰ παρασῆ μερικὲς μέρες μαζί του στήν ὄραία τοῦ ἐπαυλῆ.

Ἡ Γιαννοῦλα, ὀλόχαρη, ἀκλειούθησεν τὸν πατέρα τῆς στήν μάνδρα. Ἄ! ἡ καρὰ τῆς ἦταν μεγάλη, δταν εἶδε τὰ μικρὰ ἐκεῖνα ἀρνάκια, ποῦ, σαστησμένα, πρῶτη φορὰ ἀντιπρῆξαν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Ὅλα τὰ χοδεψε, τὰ φίλησε...

Ἐνα ὅμως χαριτωμένο, ὀλόλευκο, ποῦ εἶχε τὸ ἓνα του αὐτῶν μαῖρο, ἐκείνο τὸ πῆρε στήν ἀγκυλιά τῆς, χάιδεψε μὲ ἀγάπη τὸ ἀπαλὸ μαλλῆ του, τὰ μικρὰ του κατακόκκινα πατουτάκια, ποῦ δὲν εἶχαν ποτῆς ἀκόμα στήν ἀχαρη λῶσιν τῆς γῆς, φίλησε τὸ γλῆκᾶ του τὰ ματάκια, ποῦ ἐσφραζάν ἢ λαμπιρῆς τοῦ ἡλίου ἀκτίτες, καὶ, δταν τὸ αἰσθάνθηκε φοβισμένο νὰ τρέμῃ μέσα στήν ἀγκυλιά τῆς, εἶπε στὸν πατέρα τῆς: — Πατέρα, μὲ χαρίζεις αὐτὸ τὸ ἀρνάκι ἐμένα!

— Σὲ τὸ χαρίζω, κόρη μου, εἶπεν ὁ πατέρας. Πῆρασε κόμπησος καιρός καὶ μὰ μέρα ἡ Γιαννοῦλα ἔπρηνε ἄρρωσθη μὲ περὶτὸ ἐπὶ στήν ἐπαυλῆ. Ἦλθε ἡ μητέρα τῆς, ὁ γιατρός καὶ μόνον μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας ἀνέστρεσε.

Ἦταν Μάρτιος μῆνας. Ἐτος Μάρτιος, ἔτι ὅπως ὁ φαιαινός, παγερός καὶ σκαμνομένοσ μὲ μελιβῆτα σύντερο, ὀλλὰ εἶνος Μάρτιος θαλασσος, φαιτολουμένιος, στωλισμένος μὲ τὸ ἐλόδρσοσ καὶ περθηνικό χροιστάκι, μὲ τὰ νεροπὸλᾶ λουλοῦκα τῆς πρῶτης ἀντίθεσης καὶ μὲ τὸ σγαλὸ τρέμῃ τῶν ποταμῶν ἐκείτων, ποῦ πρῶτα τολμοῦν νὰ φάλλουν ἐπάνω στὰ μισοκτισμένα εἰσάδια.

Ἡ Γιαννοῦλα μαζί μὲ τὴν ἀρρωσθῆν φέρονται ὅλας ἐπὶ δρόμ. Καὶ ἔρχεται γιατί μετὸ

μέ τὰ κόκκινα αὐγά του, μέ τὰ ζαχαρωτά του
καί μέ δλα ὄρατα πράγματα, ποῦ μέσ φέρονται
ἢ Ἀνάστασι.
Μιά μέρα πῆρα ἕνα σκαμνί καί κάθησε ἔξω
ἀπ’ τήν πύλη τῆς ἐπαύσεως. Ἄξαφνα ἀκούει
ἀπό μακρῆ μουδουνάκια νά ἤχοντα προσέχει,
ἀκούει, θ’ ὀρίναι ἕνα κοπάδι ἀπό μικρὰ ἀρνάκια,
ποῦ ἔρχονται κατά τήν ἑπαισίαν.

Τά περὶ σόκτερα ἦταν στολισμένα μέ λουλού-
δια καί ἀμμένα μέ κόκκινη βαφή. Ἐρωτᾷ τὸν
βοσκὸ ὅ τὰ πηγαίνουν.

— Σὺν Πόλι, Γιαννοῦλα.
— Ὡνά τὰ κόκκιν;
— Ὁ ξέχασες ποῦ ἔρχεται τὸ Πάσχα; νά τί
θά κάμουν; θά τὰ σφάζουν, νά πασχάση ὁ
κόσμος!

Ἦ Γιαννοῦλα σόπασε... Μέσα σὲ μικρὸ της
μυρὸ πέρας μιά ἰδέα σκοτισμένη, τῆς ἔδειξες,
πο γίνεται σὲν κόσμο δὲν φθάνουν ἕσα ὄρατα
πράγματα, ποῦ ἔχουμε νά γᾶμε τὸ Πάσχα, πρέ-
πει νά θυσιασθῆ τὸ ἀθῶο, τὸ ἀκακο, τὸ ἀτυπε-
ρῶτιστο τ’ ἀρνάκι!

Ἄξαφνα μέσα σὲ ἀρνιά διακρίναι τὸ δικὸ της,
ἐκεῖνο, ποῦ εἶχε τὸ ἕνα του αὐτάκι μαῦρο· χωρὶς
νά σκεφθῆ, σηκώνεται, τρέχει, τὸ ἀρπάζει, τὸ
σφίγγει στήν ἀγκυλιά της.

— Ὅχι! λέει, ὄχι! αὐτὸ εἶναι δικό μου, δὲν
θά τὸ σφάζουν!

Ἄξαφνα τ’ ἀρνιά, τρομαγμένα, ἄρχισαν νά σκορπύ-
ζονται ἔδῳ κ’ ἐκεῖ, ὡς φθάνει κ’ ὁ πατέρας
της.

— Πατέρα! τοῦ λέγει, πῆρα τ’ ἀρνάκι μου δὲν
θάλω νά τὸ σφάζουν!

— Κόρη μου, εἶπεν ὁ πατέρας; της γλαστοῦ,
τὸ ἀρνάκι εἶναι δικό σου, μπορεῖς νά τὸ σώσης...
ἀλλὰ ποῖς θά σώση ὅλα τὰ ἄλλα ἀρνάκια; Βλέ-
πεις, Γιαννοῦλα μου; κάθε χαρὰ καί διασκέδα-
σις τοῦ ἀνθρώπου θέλει τὴν θυσία της. Ὁ δυνα-
τὸς θυσιάζει τὸν ἀδόναιο. Μακάρι ὅλοι οἱ ἀδύνα-
τοι καί ἀθῶοι νά εὐρίσκον προστάτη ὅπως τὸ
ἀρνάκι σου!

Α. Ι. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

Α' Ἐπαινος.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΦΙΦΙΚΑΣ

Ἡ κοῦμένη ἢ Φιφίκα!
Ἡ μανούλα της τὴν ἄφησε: ἡ μανούλα της
πέταξε σὲν οὐρανὸ!

Καί ἀπόμεινε μόνη μέ τὸν πατεράκη της, ὄρ-
φανή καί πικραμένη.

Ἡ κοῦμένη ἢ Φιφίκα!
Ἦταν βαθεῖα ἡ λύπη της γιὰ τὴν στέρθη τῆς
μητεροῦλάς της. Καί ὅταν ἐφθασεν ἡ Λαμπρὴ, τὰ
μεσάνυχτα, τὴν ὥρα ποῦ χτυποῦσαν ἡ κομπάνες
καί ὁ κόσμος ἐψάλλε τὸ Χριστὸς ἀνάστη, ἐκεῖνη,
μυροφορεμένη, ἔκλαιε μαζί μέ τὸν πατεράκη
της στήν ἀγκυλιά του.

Γλυκοκοιμήθηκε καί ἄρχισε νά ὀνειρεύεται καί
εἶδε σὲ ὄνειρό της, πῶς ἦταν ἀνοιξί, πῶς ἐβρί-
σκονταν σ’ ἕνα λιβάδι καταπράσινο, μέ κίτα-
σπρες μαργαρίτες, σκορπιστὲς ἔδῳ κ’ ἐκεῖ, μέ
σγορρόμαλλα κίτασπρες ἀρνάκια, ζαλωμένα ποῦ
καί ποῦ στήν γλῶσ τὴν ἀπαλή.

Καί εἶδε πῶς ἄρχισαν νά χτυποῦν ὀλόγωνα σὲ
δασωμένα βουνάκια ἀργεῖς κομπάνες τ’ ἀγγελῶνα,
ἐπιθά καί ροδοκόκκινα εἰς τὸ πρόσωπον, ψάλ-
λοντας τὸ Χριστὸς ἀνάστη! Κ’ ἔβλεπον σὲ Χριστὸς
ἀνάστη, ἀνοιξαν οἱ οὐρανοὶ καί ἐπρόβαλεν ὁ
καλὸς μας ὁ Χριστὸς, γλαστοῦ καί προστάτος.

Καί εἶδε πῶς σὲ πλάγι τοῦ Χριστοῦ στέκουν-
ταν ἡ μανούλα της ἢ καλή, ἡ μανούλα μέ τὸ
γλυκίστατό της προσώπακι, μέ πάλλευκη σκολή,
μέ δυὸ φτεροῦδες ἀγγελικῆς σὲν ὄμο καί μέ
πρόσωπο κλαδί ἔληας σὲ χεῖ. Καί εἶδε πῶς ἡ
μανούλα της ἔστειλε πολλά-πολλά αἰλάκια καί ὁ
Χριστὸς τῆς ἔρωξε ἀπ’ τὸν οὐρανὸ ἕνα ροδοκόκ-
κινο αὐγά, ποῦ εἶχε ζωγραφισμένη τὴν Ἀνάστασι
μέ ἑορταστικὴ φωτιερὰ.

Καί ἀνοιξε χαρούμενη τὴν ἀγκυλίτσα της ἢ
ἀθῶα ὄρφανή καί ἔπεσε μέσα στήν ποδιά της τὸ
μεγάλον αὐγά, ποῦ τῆς χάρισε ὁ Χριστὸς μαζί μέ
τὰ φιλάκια της μανούλας της, ποῦ ἔβγαζον ὅλα
δουλοφῶματα καί μουσχομῶματα λουλούδια καί
τῆς ἀπεκοίμισαν τὴν λύπη της.

Καί ἔξβανθησαν ἢ Φιφίκα καί διηγῆθη τὸ ὄνειρό
της σὲν πατεράκη της· ὕστερα τὸν ρώτησε:
— Καί τόρα δὲ ποῦ λὲς, πατεράκη μου, τί νά

εἶχε μέσα τὸ αὐγά, ποῦ μ’ ἔρωξε ὁ Χριστὸς
μας;

Κ’ ἐκεῖνος, κλαίοντας, ἔρωξε τὴν Φιφίκα σὲ
στήθη του καί τῆς ἀποκρίθηκε:

— Παρηγοριά, παιδί μου, παρηγοριά!

Καί σημάθηκε ὁ πατεράκης της καί φόρεσε
τὴν ὄρφανή του τὴν λεπτή της φορεσιά καί τῆς
ἔδωσε χρυσοπλεκτὴ λαμπάδα καί κατέβηκαν στήν
ἐκκλησιά καί φίλησαν τὸν Χριστὸ καί εἶπαν μέ
τοὺς ἄλλους Χριστιανούς τὸ:

— Χριστὸς ἀνάστη!

X. K. Σ.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΙΓ’
Ποιήματος.

Κατὰ τὸν διαγωνισμὸν τοῦτον μᾶς ἀπεστάλησαν
47 ἔργα· ἔξ αὐτῶν ἡ ἑλληνοδίκος ἐπιτροπὴ ἐβρά-
βευσε τὸ ποίημα «Πάσχα» τοῦ Δημ. Α. Λούκα,
ἔρωξε δὲ ἄξια πρῶτου ἐκείνου τὰ ἔργα: «Τῆς
Παχαλιᾶς ὁ πόντος» Α. Γ. Βοζούργου, «Ἡ Πασχα-
λιά» Α. Μουτσιάπα, «Ἀνοιξί-Πασχαλιᾶ» Ἀννης
Λουῖα, «Χριστὸς ἀνάστη!» Κική; Κωνσταντινίδου
καί «Ἡ Λαμπρὴ» Ἰωάννης Γ. Κολιτοῦ.

Ἐκρίθησαν ἄξια εὐφήμου μνησίας τὰ ἔργα τῶν:
Ἐστεφᾶνος Ρούσου, Κορίννης Γ. Κοριτσιῶν, Ἀθ.
Καρασταμάτη, Κατινίτσας Λαοκαρίδου, Κώτσου Α.
Καζέτη, Ἀλεξάνδρου Π. Βασιῶν, Ἀριστιδίου Ν.
Μακρίδου, Δήμου Καζέτη, Θελαίας Δημάκη, Ἰορ-
δάνου Γ. Καπλάνου, Καλλιόπης, Αἰκατερίνης
Ραντοπούλου καί Χρυσάλλιδος τῶν ἀνθῶν.

Τὸ βραβευθὲν ποίημα.

ΠΑΣΧΑ

Χριστὸς ἀνάστη! Ἄς σμίξουνε τὸ χεῖλη μέ τὸ χεῖλη,
μὲ σὲν αἰθέρα, τῆς χώρας τὸ ἀλάισμα κολᾷ,
φορῶντας πέπλα τῆς χρῶσις λιανῶδες τοῦ Ἀπριλῆ,
ἢ γῆ σὲ οὐράνιο μῆνησιν σὲν νύφη ἀνθογαλῆ.

Γιὰ τῆς ἀγάπης τὴν γιορτὴ τὸ σήμαντρο ἢ κομπάνες
σκορποῦν τῆς ἀφθαρτῆς ζωῆς τοὺς δυνατοὺς
[καλμούς,
χίλις ἐλπίδες μέσα μου ἔσποῦν σὲν νερομάνες,
δουλοῦντας σὲ διάβα τοὺς τὰ πάθη, τοὺς κοῦρους.
Χριστὸς ἀνάστη! Εἶναι ἢ στιγμὲς τοῦ κόσμου ἢ
[ἀγιοσμέντες,

ποῦ ὁ πόντος ἀδελφώνεται μέ τὴν παρηγοριά
γι’ αὐτὸ καί μέσα στής καρδίης τῆς βαροπληγῶμενης,
ὡς πᾶμε τ’ ἀναστάσιμα ν’ ἀνθῶμε κεριά...
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Α. ΔΟΥΚΑΣ

Τὰ ἐπαινεθέντα ἔργα.

ΤΗΣ ΠΑΣΧΑΛΙΑΣ Ο ΠΟΝΟΣ

Σκορπίζοντας σὲ διάβα του χαρὰς σπιθοβολές,
γλυκὰ σὲν ροδοχάραγμα τὸ κλωκῶρι μπαίνει,
κ’ ὁ Ἀπριλῆς μέ τὴν Πασχαλιὰ πανέμορφα ντυμέ-
σθονταν χωρὸ δόλοφῶλο σ’ ἀνθοῦδες ἔξοχες. [τοι,
Λουλοῦδια μουσχομῶματα, κίρινα καί πασχαλιᾶς
ὁ Ἀπριλῆς ὁ χρυσοβαλλὸς μαζεύει, γιὰ νά κίτη
σὲν Πασχαλιὰ, τὴν μάγισσιν τὴν νύφη του, στεφάνι,
ἀνθοπληγμένο ταχτικά μέ μέριες ὀμορφιᾶς.

Ἦ ἀηδόνια γλυκοψάλλουνε τὴν ὄρα, ποῦ ἀπαλὸ
ἐκεῖνος τὴν στερᾶνται τὴν κόρη της μέ χάρι
μέ ἢ πασχαλιὰ, ποῦ ὀλόχαρη ἠγὴν χόρασε τρελλά,
θερῶντας τ’ ἀνθοῦδωρμα δίχως δάφνης κλωνάρι,
σὲν κίτη τὰ στοχάστησιν, τὰ μάτια της δακρῶζουν,
καί λόγια τ’ ἀγὰ χεῖλη της θλιμμένα ψαθυρίζουν...
Α. Γ. ΒΕΣΤΡΟΓΛΟΥΣ

Η ΠΑΣΧΑΛΙΑ

Λουλοῦδια ἀνοιξιάτικα σποῖς ἐμπεσοῦς γλυκωνθίζουν,
σκορπίζοντα μουσχοβολιᾶς καί χάρας διαμαντένιες
λουλοῦδια ἀπειλιάνικα ἢ ἔξοχῶς γεμίζουν,
γλυκοχαράζουν σὲ βουτὰ αὐγὰς φαιλοτοσπῆτες.
Μέσα σ’ αὐτὰ τῆς φύσεως τ’ ὄρατο περιβόλι
γοργοδιαβαίνει ἢ Πασχαλιὰ, μ’ ἀνθῶν; στεφανῶμένη
νὰ ἔσκαλγμένα της μάλλια ὁ ἥλιος χρυσοῖται,
μ’ ἀγὰ μεδίσμα χαρὰς σὲ χεῖλη στολισμένη.
Μπαίνει σὲ σάϊτα φτωχικά, σάϊτα δυστοχισμένα,
ποῦ τὰ σκεπάζει πάντοτε λύπη καί ἀπειλιᾶσι
καί χύνει βόλοσμο θερμὸ σὲ στήθη πονεμένα
παντοῦ σκορπίζει τὴ χαρὰ, παντοῦ τὴν εὐτυχία.
Α. ΜΟΥΤΣΙΚΑΒΑΣ

ΑΝΟΙΞΙΣ - ΠΑΣΧΑΛΙΑ

Καλῶς μᾶς ἤλθε, ἀνοιξί, γλυκειά, καί σεῖς, λού-
[λουδα,

ποῦ ταπεινὰ προβάλετε τὴν ὀμορφὴ σας ὄψι,
καλῶς μᾶς ἤλθατε καί σεῖς, μέ χίλια-δυὸ τραγοῦδια
σᾶς χαιρετοῦνε τὰ πουλιά, κ’ ὅποιος σᾶς πρωτοκόπη,
ὅποιος μέ χεῖρι ἀπονο τὴ νεότη σας θερίση,
γιὰ νά ἀρπάξῃ πρῶτ’ αὐτὸς τὸ αἰθέριον ἀρωμά σας,
μ’ ἐλπίδες, μ’ ὄνειρα γλυκὰ μέ μᾶς θά νά μεθύση
ἀπ’ τὴν σεμνὴ τὴν χάρι σας, τὴν τρυφερότητά σας.

Εἶσαι ὄραία, ἀνοιξί; μέ τί σὲ ὀμορφαίνει;
ποῦ πρᾶγμα χύνει γύρω σου τόσες χρυσεῖς ἀκτίνες
καί κάνει τὴν γῆ νά γαλῆ, τὸν οὐρανὸ νά ραίνη
θεῖα δροσιά σὲ λουλούδα; τῆς ὀμορφιᾶς ἐκεῖνης,
ὅπου μεθοῦνε τῆς ψυχῆς, θαμβῶνουνε τὰ μάτια,
ποῖς σου χαρίζει, ἀνοιξί;— Εἶναι ἢ Πασχαλιὰ,
ἐκεῖνη, δίδει αὐτὰ τὰ ὀλόφωτα παλάτια.
ANNA ΔΟΥΛΑ

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Πασχαλιὰ χαροπὴ
μέ φωτὲς καί τραγοῦδια,
ὄλη ἢ φύσις ἀνθῶν,
πλημμυροῦν τὰ λουλούδια.
Χριστὸς ἀνάστη!

Τὰ πουλιά σὲ κλαδί
τὰ τραγοῦδια τοὺς ψάλλουν,
τὰ παιδάκια φαιδρὰ
τῆς λαμπρᾶς ἀνάβουν.
Χριστὸς ἀνάστη!

Θερμὸς ἀγῆς καί φιλιὸ
παντοῦ ἀναλλάζον
καί μέ κόκκιν’ αὐγά
ὄλα γιορτάζουν.
Χριστὸς ἀνάστη!

Μὰ ἔχει πτωχὰ
κ’ ὄρφανά... τὰ κοῦμένα!
μονάχα αὐτὰ
μένουν λητημένα.
Ἄχ! παιδιὰ σπλαγχνικά,
τὰ πτωχὰ λητηθῆτε!
ὅταν δῶστε σ’ αὐτὰ
παιὸ πολὺ θά χαρῆτε!

ΕΙΚΗ Ν. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Η ΛΑΜΠΡΗ

Ἀναστάσιος ἡμέρα, λαμπρυνθῆτε, Χριστιανοί,
ἐκαλλύνθη ὄλ’ ἢ πλάσις κ’ ἔλαμψαν οἱ οὐρανοὶ
ἐκ τοῦ τάφου ὁ Δεσπότης ἐν εἰρήνῃ ἔξανῆση
καί μέ χεῖλ’ ἀγαπημένα ψάλλετε Χριστὸς ἀνάστη!

Ἀνθοστόλιστος προβάλλει Πασχαλιὰ εὐλογημένη
μέ τ’ ἀρώματα τ’ Ἀπριλῆ καί μέ δροσῶδες ποτισμένη
σπεύσατε, λαμποδηφόροι, σὲ φωτόλοσση ἐκκλησιά,
προσκυνησῆτε τὴν εἰκόνα τοῦ Σωτήρος τὴν ἀγία.

Ἀναστάσιος ἡμέρα, εὐφρανθῆτε, Χριστιανοί,
ἐφωτισθῆ ὄλ’ ἢ πλάσις κ’ ἔλαμψαν οἱ οὐρανοὶ
ἐκ τοῦ τάφου ὁ Δεσπότης ἐν εἰρήνῃ ἔξανῆση
καί μέ χεῖλ’ ἀγαπημένα ψάλλετε Χριστὸς ἀνάστη!
IBANNA Γ. ΚΟΛΛΥΤΟΥ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΙΔ’
Γελοιογραφιῶν.

Εἰς τὸν διαγωνισμὸν τοῦτον ἔλαβον μέρος
88 ἀναγνώστα. Ἐκ τῶν ἔργων αὐτῶν ἄλλα
μὲν εἶχον ἐπιτυχὴ ἰδέαν, κλῆν δὲν εἶχον ἐπι-
τυχὴ ἐπιτέλειον, καί ἄλλα, τὸ ἐναντίον, εἶχον
κᾶποιαν ἐπιμέλειαν εἰς τὴν ἐπιτέλειον των, ἀλλὰ
ὕστερον εἰς τὴν ἰδέαν ἢ ἐπιτροπὴ ἔθεώρησε
σχετικῶς καλλίτερον τὸ ἔργον τῆς Ἰωάννης Κελ-
λυτοῦ ἐκ τῶν τίτλων: «Τὸ Πάσχα καί τὰ παι-
διά». Τὸ ἔργον τοῦτο, τὸ ὅποιον δημοσιεύεται εἰς
τὴν τελευταίαν σελίδα τοῦ παρόντος φύλλου, βρα-
βεύεται. Ἐπίσης ἐνεκρίθησαν ἄξια δημοσιεύσεως
οἱ γελοιογραφίαι τῆς Κορίννης Γ. Κοριτσιῶν
καί τῆς Καμίας. Κοίτονται δὲ ἄξια εὐφήμου
μνησίας τὰ ἔργα τῶν: Μικροῦ καλλιτέχον, Βεατρί-
κης Α. Λαοκαρίδου, Ν. Θεοῦδου, Δήμου Καζέτη,
Γεωργίου Μ. Θεοῦδου, Αἰμιλίου Βλαχοπούλου, Α.
Σ. Ἐλευθερίου Μιχ. Α. Σεργίου καί Δημη-
τρίου Δημάκη.

Christian von Bomhard

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΒΙΟΥ

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΥΙΟΝ ΜΟΥ

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ
ὕπο τοῦ πανρωστικῆς μητροπολίτου Σελευκίας
κ. ΓΕΡΜΑΝΟΥ,
διευθυντοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς.

ΛΑΜΒΑΝΕ ΥΠ' ΟΨΙΝ

Ἄξιοσημειώτον κεφάλαιον ἐν τῷ πρακτικῷ βίῳ ἀποτελοῦσιν αἱ λέξεις αὐταί. «Αὐτὴ εἶναι ἡ εὐθεία ὁδὸς τοῦ καθήκοντος, αὐτὸ ὀφείλει νὰ πράξῃ τις». Ἄλλ' ἐνῶ θέλεις νὰ βραδίσης αὐτήν, ἐπέρχονται δισταγμοί, προκύπτοντες ἐκ τοῦ ἀναλογισμοῦ τῶν ἐνδεχομένων συνεπειῶν καὶ συνιστῶντες παρεκκλίσεις. Θὰ ἠδύνατο κἀνεὶς νὰ διακρίνῃ δύο εἰδῶν «λαμβάνειν ὑπ' ὄψιν»· ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ὑπαγορεύει ἀλλότριον, καὶ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἀπαιτεῖ τὸ ἴδιον συμφέρον. Συχνότατα ἐμφανίζονται ταῦτα ἐν ταῖς σχέσεσι τοῦ ἀνθρώπου ὡς ὑπαλλήλου, ἰδίᾳ ἐν τῇ σχέσει αὐτοῦ ὡς προϊσταμένου πρὸς ὑφιστάμενον, καὶ ἔπειτα ἐν τῇ μετ' ἄλλων ἀναστροφῇ. Ταῦτα συνιστῶσι μειριοπάθειαν καὶ παράβλεψιν ἐκεῖ, ὅπου ἔδει ἀκριβῶς νὰ ἐπιδειχθῇ ἀσθηρότης, ὑπαγορεύουσιν ἡμίμετρα, παραμυθητικὴν θεραπείαν, ἀναβολάς· πρέπει νὰ φανῇ τις φιλόφρων, φιλάνθρωπος, νὰ μὴ πληγώσῃ, νὰ μὴ προβῇ εἰς ἐγγείρησιν. Συχνὰ παρουσιάζεται σύγκρουσις καθηκόντων· ἐκάτερον αὐτῶν ἔλκει πρὸς ἀντίθετον διεύθυνσιν. Ποῖον εἶναι τὸ ὀρθόν; ἢ μᾶλλον πῶς δύναται τις νὰ μὴ βλέπῃ μήτε δεξιὰ, μήτε ἀριστερά, μήτε πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀλλὰ πάντοτε πρὸς τὰ ἔμπροσθεν; τουτέστι νὰ ἐκτελῇ ἀσθηρῶς καὶ χωρὶς τίποτε νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν τὸ καθήκον αὐτοῦ;

Τί πρέπει οἱ πολλοί; Εἶναι ποτε δυνατόν νὰ ἐκτεθῶσι γενικῶς ἰσχύοντες κανόνες συμπεριφορᾶς ἐκεῖ, ὅπου ἐκάστη ἰδιαιτέρα περίπτωσις ἔχει τὴν ἰδιορρυθμίαν αὐτῆς; ἐκεῖ, ὅπου ἐνεργεῖ ἡ ἀτομικότης τοῦ δρώντος μετ' ὄλων τῶν ἰδιοτροπιῶν αὐτῆς, ἐκεῖ, ὅπου αὐτὴ ἡ πείρα δέον νὰ διδάξῃ μέχρι τίνος σημείου ὀφείλει τις νὰ ἔχῃ ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν πείραν;

Ὄρθόν εἶναι τοῦτο, ὅτι δὲν θὰ εἴχομεν τόσην σαφῆν εἰς ὅλα τὰ συστήματα καὶ τὰς σχέσεις, ἂν ὑπῆρχον ὀλιγώτερα «λαμβάνειν ὑπ' ὄψιν». Καὶ τὸ ἄλλο εἶναι ἀληθές, ὅτι ἡ φειδῶ τοῦ ἐνός, εἶναι πολλάκις ἀδικία καὶ ἀσπλαγχνία πρὸς ἄλλους, παρακλύσις ἐκείνου, ὅπερ τὸ ἀτομον ὀφείλει νὰ προάγῃ, παρεμπόδις τοῦ σκοποῦ, παράλυσις.

Πῶς προσηνέχθη ὁ Κάτων, τὸν ὁποῖον ἡ Σιστρά προῦβαλλεν ὡς τὸ τελειότατον πρότυπον ἀρετῆς πρὸς μίμησιν; Ὁ Πλούταρχος περιγράφει αὐτὸν ὡς ἐντελῶς ἀκαμπτον χαρακτηῖρα ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ καθήκοντος. Καὶ ἐν τίνι θὰ συνίστατο ἄλλως τὸ μεγαλεῖον αὐτοῦ;

Θὰ σοὶ δώσω, υἱέ μου, μίαν συμβουλήν: Ἄν ποτε ἤθελες γίνεαι προϊστάμενος, διευθυντής ἢ ἀρχηγὸς οἰουδῆτινος ἰδρύματος, πράττει, ὡς ὁ Κάτων· ἄλλως ὀφείλεις νὰ εἶσαι βέβαιος, ὅτι τὸ ἰδρυμά σου ἢ τὸ σχολεῖόν σου θὰ εἶναι μέτριον ἢ κακόν. Ἐξω ἐκεῖνος, ὅστις δὲν ἀξίζει τίποτε.

Εὐτυχῶς ὑπάρχουν, ἐννοεῖται, μυρίαί ἄλλαι περιπτώσεις, ἐν αἷς τὰ «λαμβάνειν ὑπ' ὄψιν» δὲν εἶναι τόσον δοκιμαστικά, τόσον δλέθρια. Πολλὰ ἐξ αὐτῶν στηρίζονται ἐπὶ τῶν νόμων τῆς εὐθυκρισίας, ἐπιβάλλονται, πρέπει νὰ λαμβάνωνται πῶς ὑπ' ὄψιν.

Ἄλλ' ὅταν ἀναμειγνύεται τὸ ἴδιον συμφέρον ἢ ἀντιθέτως ἢ ζημία; ἂν δηλονότι προῦκειτο περὶ τῆς ἐξῆς περιπτώσεως: «Οὕτως ἔπρεπε βεβαίως νὰ ἐνεργήσω, ἀλλ' ἡ τοιαύτη ἐνέργεια ἠδύνατο νὰ ἔχῃ ταύτας ἢ ἐκεῖνας τὰς συνεπείας δι' ἐμέ. Οὕτως ἐνεργῶν, καθιστῶ ἐχθρὸν μου τοῦτον· ἄλλως ἐνεργῶν, ὑποχρεῶναι ἐκείνον· δύναμαι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει νὰ παρίδω τὸ συμφέρον μου;» ἢ «θὰ παρεξηγηθῶ, θὰ θεωρηθῇ ὡς προσωπικὴ ἐκδίκησις ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι ἄλλο τι ἢ ἐκτέλεσις τοῦ καθήκοντος». Πράττει τὸ ὀρθόν καὶ μὴ φοβοῦ κἀνεὶς. Θέλεις μόνος νὰ εἶσαι ἀνευ ἐχθρῶν; Δὲν γνωρίζεις, ὅτι οἱ δραστηριώτεροι ἔχουσι τοὺς περισσοτέρους ἐχθρούς;

Τελευταῖον, πολιτεύου «τραχέως ὡς πρὸς τὴν οὐσίαν, ἠδέως ὡς πρὸς τὸν τρόπον». Καὶ ἐκεῖ ἀκόμη, ὅπου ἐπιβάλλεται νὰ ἐπιδειχθῇ ἀσθηρότης, ἢ φιλάνθρωπία ἐπιτρέπεται ἐπιείκειάν τινα.

Χωρὶς νὰ λαμβάνῃ τις ὑπ' ὄψιν, δὲν δύναται νὰ ζῆσιν. Αὐτὸς ὁ Θεὸς λαμβάνει ὑπ' ὄψιν τὴν ἀσθενείαν τῶν δημιουργημάτων. Καὶ τί ἄλλο εἶναι ἡ φρόνησις ἢ «λαμβάνειν ὑπ' ὄψιν»;

Ἄλλ' οἱ ὑπερμέτρως λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν, οὐδέποτε εἶναι πιστοὶ ἐκτελεσταὶ τοῦ καθήκοντος.

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ

ΟΡΑΙΑΙ ΠΕΡΙ ΑΥΤΟΥ ΠΑΡΑΒΟΙΣΙΣ

ΑΓΝΩΣΤΟΙ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΑΙ

— Ἡ κατηραμένη δοκός.

Ἀπὸ τὸ κατηραμένον δένδρον τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ τοῦ Ἀδάμ κατασκευάσθη μία δοκός, ἢ ὁποῖα, κατὰ τύχην τεθείσα ἐπὶ τοῦ χεῖμαρρου τοῦ Σαλώμ, ἐχρησίμευσεν ὡς γέφυρα. Ὅταν ἡ βασίλισσα Σαββᾶ ἔμαθε τὰ περὶ τῆς σοφίας τοῦ Σολομῶντος καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ καὶ νὰ τὸν γνωρίσῃ, ἔπρεπε νὰ περάσῃ τὴν δοκὸν ταύτην τοῦ χεῖμαρρου. Ἄλλὰ τὴν προηγουμένην νύκταν εἶδε ὄνειρον, εἰς τὸ ὁποῖον τῆς ἔλεγε κάποιος, ὅτι ἀπὸ τὸ ξύλον τῆς δοκοῦ ἐκείνης θὰ ἐκρεμάτο μίαν ἡμέραν ὁ Σπιτῆρ τοῦ κόσμου. Ἡ Σαββᾶ δὲν ἔπερασε τὴν δοκόν, ὅταν δὲ ἦλθεν εἰς τὸν Σολομῶντα, διηγήθη τὸ ὄνειρόν της καὶ ἐζήτησε τὴν ἐπί τούτου γνώμην τοῦ προφητάναντος.

Ὁ Σολομῶν προσηνέχθη ἐπίσης «κατισχετικὸν καὶ δι' αὐτὸ δέτοξε νὰ βγάλῃ τὴν δοκὸν ἀπὸ τὸν χεῖμαρρον καὶ νὰ τὴν θάψῃ βαθεῖα εἰς τὴν γῆν. Ἡ διαταγὴ ἐξετελέσθη καὶ μετ' ὀλίγον καιρὸν, χωρὶς νὰ γνωρίσῃ κἀνεὶς τίποτε, ἀκριβῶς ἀπὸθεν τοῦ μέρους, ποῦ εἶχε ταφεῖ τὸ ξύλον, ἐπιτίθετο ἡ γνωστὴ κολυμβήθρα τοῦ Σαλώμ, ἀπὸ τὰ ὕδατα τῆς ὁποίας οἱ βαπτιζόμενοι ἐξήρχοντο ὕγραις, διότι, κατὰ τὴν παράδοσιν, ἐνήργει ἠδύναμις τοῦ ξύλου, τοῦ θαμμένου ἀκριβῶς κἀπὸθεν τῆς θαυματουργοῦ κολυμβήθρας.

Μίαν ἡμέραν, κατὰ τὸ ἔτος 785 ἀπὸ κτίσεως Ρώμης, κατόπιν δυνατοῦ ορισμοῦ, ἢ θαμμένη δοκὸς ἐθεάθη νὰ ἐπιπέσῃ εἰς τὴν ἐπιφανῆσιν τῶν ὑδάτων τῆς κολυμβήθρας. Τὴν στιγμήν ἐκείνην κάποιος, διαβαίνων ἐκεῖθεν, ἐστάθη καὶ παρετήρησε

τὴν ἐπιπέσουσαν δοκόν. Ἦτο δῆμιος, ὁ ὁποῖος ἐζήτησε νὰ κατασκευάσῃ σταυρὸν διὰ τὸν σταυρὸν θάνατον νεαροῦ Γαλιλαίου, τοῦ Ἰησοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχαν καταδικάσει τὴν προειρηθείαν Ὁ σταυρὸς ἐγένετο ἀπὸ τὴν δοκὸν ταύτην καὶ, σταθεὶς εἰς τὸν Γολγοθᾶν, ἐχρησιμοποιήθη διὰ τὴν θανατικὴν καταδίκην τοῦ Ἰησοῦ.

— Δύο ἄλλους σταυρούς.

Λέγεται ἐπίσης, ὅτι, ὅταν οἱ ἄγγελοι, κατὰ τὴν ὥραν τῆς γεννήσεως τοῦ Κυρίου, ἐφαλλόν τὸ «Δόξα ἐν ὑψίστοις», παρουσιάσαν πρὸς τὸ νεογέννητον θεῖον βρέφος μικροσκοπικὸν σταυρὸν. Μικροσκοπικὸν τοιοῦτον κατασκευάσα καὶ αὐτὸς ὁ Κύριος, ὅταν πρῶτην φορὴν ἠθέλησε νὰ ἀρχοληθῇ εἰς τὸ ἐργαστήριον Ἰωσήφ τοῦ τέκτονος.

Κατ' ἄλλην παράδοσιν, μίαν ἡμέραν ὁ Κύριος, τριακοσιεπτάτης, προσήχητο κάλου. Τὴν στιγμήν ἐκείνην τὸν ἐφώτισεν ὁ ἥλιος ἀκ τῶν ἐμπροσθεν, οἱ δὲ ἀνοικτοὶ βραχίονές Του ἐοχημάτισαν τελειώτατον σταυρὸν, τὸν ὁποῖον, ἰδοῦσα τὴν στιγμήν ἐκείνην ἢ μὴτηρ Του Μαρία, κἀτι προσεῖθαι θεῖα, ἐτρόμαξε καὶ συνεκινήθη.

— Μετὰ δύο αἰῶνας.

Διακόσια ἔτη εἶχον περάσει ἀπὸ τὴν ταφὴν καὶ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Θεοῦ-ανθρώπου, ὁ δὲ σταυρὸς εἶχε τελείως λησμονηθῆ. Ὁ αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος, μέλλων νὰ πολεμήσῃ τοὺς συγκλητικῶν ἐχθρούς του εἰς τὸν Δούναβιον καὶ ἐν ἀμνηχανίᾳ εὐρισκόμενος, εἶδεν εἰς τὸν οὐρανὸν τὸν γνωστὸν ἐν τῇ ἱστορίᾳ φωταῖνον σταυρὸν, μετὰ τὴν ἐπιγραφὴν «ἐν τούτῳ νίκα». Ὅταν ἐπέτοξε τὴν κατωτέρωσιν τῶν εχθρῶν του, προσεκάλεσε σοφούς καὶ ἱερημένους ἐξ ὄλων τῶν θρησκουμάτων, διὰ νὰ βεβαιωθῇ, ποῖα ἡ σημασία τοῦ φανέντος εἰς τὸν οὐρανὸν φωταῖνου σταυροῦ. Ὁ αὐτοκράτωρ, πεισθεὶς εἰς τὰς ἐξηγήσεις, ποῦ τοῦ ἰδωσαν οἱ Χριστιανοὶ ἀντιπρόσωποι, ἐδέχθη νὰ γίνῃ καὶ αὐτὸς Χριστιανός. Κωνσταντῖνος, ὁ υἱὸς Κωνσταντῖνου τοῦ αὐτοκράτορος, ἠθέλησε νὰ εἴδῃ, ποῦ εὕρισκετο ὁ σταυρὸς, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐταυρώθη ὁ Κύριος. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἀπέστειλεν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ τὴν πορευομένησαν αὐτὸν μητέρα του, τὴν ἁγίαν Ἐλένην.

Ἡ ἁγία Ἐλένη προσεκάλεσε ἀμέσως τοὺς ἐπιφανεστέρους ἐκ τῶν Ἰουδαίων τῆς Ἀγίας Γῆς καὶ ἐζήτησε πληροφορίας. Ἄλλὰ τίποτε. Ὅλοι διεβεβαίωσαν τελείαν ἀγνοίαν.

Κάποιος ἐξ αὐτῶν, Ἰούδας ὀνομαζόμενος, ἐλεγεν εἰς τοὺς ἄλλους ὁμοφύλους του κατὰ τὰ μυστικὰ συνέδριά των:

— Ὁ πάππος μου ὁ Ζαχαρίας εἶπε· εἰς τὸν πατέρα μου καὶ ὁ πατέρας μου εἰς ἡμέρα ποῦ εἶναι θαμμένος ὁ σταυρὸς τοῦ Ἰησοῦ, ἀλλὰ μὰς ὅρα μισε ποτὲ νὰ μὴ ποῦμε τὸν τόπον τῆς ταφῆς.

Οἱ ἐξεταζόμενοι, λοιπόν, ἐξηκολούθησαν νὰ λέγουν, ὅτι τίποτε δὲν ξέφρουσεν, ἀλλ' ὅταν τοὺς ἠπειλήσεν ἡ ἁγία Ἐλένη, ὅτι θὰ τοὺς ρίψῃ εἰς βασανιστήρια, φοβηθέντες, κατήγγειλαν τὸν Ἰούδα. Οὗτος ἐξαναγκασθεὶς, ὡδήγησε τὴν βλοσυροῦσα εἰς τὰ ἐρείπια τοῦ τῆς Ἀφροδίτης καὶ εἶδεν, ὅτι ἐκεῖ ἦτο θαμμένος ὁ καταζητούμενος σταυρὸς.

— Τὸ πρῶτον θαῦμα τοῦ σταυροῦ.

Ἡ ἁγία Ἐλένη, ἀποῦ προσηχηθῆ, διέταξε νὰ γίνῃ ἀνασκαφὴ τῶν ἐρειπίων. εἰς βάθος δὲ 20 μέτρων εὐρέθησαν τρεῖς, ἀντὶ ἐπὶ σταυροί. Δὲν ἦτο γνωστὸν ποῖος ἦτο ἰκεῖνος, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐσταυρώθη ὁ Κύριος, διότι οἱ ἄλλοι δύο ἦσαν τῶν συσταυρωθέντων καλοῦργων.

Ἐξηκολούθησε ὁ σταυρὸς τοῦ Κυρίου, ὅταν τεθεῖς ἐπὶ νεκροῦ τὸν ὁποῖον τυχαίως ἐπεριεῖσαν ἐκεῖθεν τὴν στιγμήν ἐκείνην, ἀνέστησαν αὐτόν.

Εἰς τὸ θαῦμα ἐρίσκειτο παρῶν καὶ ὁ Ἰούδας, ὅστις, ἐκθροισθεὶς, ἐχρησιμοποίησε πρῶτος ἐπίσταντος εἰς τὸν Κύριον καὶ ἀπέθανεν ὡς Κυριακός, ἐπίσκοπος τῆς Ἱερουσαλὴμ.

Ασ.

ΕΙΣ ΣΦΟΔΡ ΣΗΤΟΜΟΛΟΓΟΣ

(συνέχεια από σελίδα 189)

“Αλλως τε, ή φωτιά δέν άναπτε κυρίως για μής, αλλά πρό παντός για να ζεσταίνη μίαν σειράν από τρία καζάνια, όπου σιγανά έμαγειρεύετο το φαγι των γουρουνιών, πίτυρα άνακατωμένα με πατάτες. Αυτός ήταν ο πραγματικός, παρά τον φόρον του κουτουκιού, προορισμός της φωτιάς. Οί δύο οικότροφοι εις τας καλλιτέρας θέσεις, επάνω εις τας σκαμνιά των, ήμεις καθισμένοι επάνω εις τας πτέρνας μας, έσχηματιζαμεν ήμικύκλιον γύρω από τας χύτρας, γεμάτας ως στα χείλη και άφινούσας μικράς στήλας άτμοϋ με κρότον πούφ, πούφ, πούφ. Οί πλέον θαρραλέοι, όταν ο δάσκαλος έβλεπεν άλλοϋ, έκεντούσαν με την μύτη του μαχαιριού κάμμιά πατάτα καλοβρασμένη και την προσέθεταν εις την φέταν του ψωμιού των, διότι κρέπει να όμολογήσω ότι, εάν εις το σχολείόν μου ειργάζοντο όλίγον, έτρωγον όμως πολύ. “Ητο παραδεδεγμένον να σπάνωμεν κανένα καρυδάκι και να τρωγαλιζώμε κανένα κύταλο ψωμιού, ένόσω έγράφαμεν την σελίδα ή άραδαιάζαμε τους αριθμούς.

Δι’ ήμιας τους μικρούς, εις την παρηγορία του να μελετούμε με γεμάτο στόμα προσετίθεντο κάμμιά φορά δύο άλλαι, αι όποίαι ήξιζον όσον και τα σπασμένα τα καρύδια. “Η θύρα του βάθους ήνοιγεν εις την αύλήν, όπου ή όρνιθα, περικυκλωμένη από την οικογένειάν της, έσκάλιζε την στίβα της κοπριάς, όπου τα γουρουνάκια, κάμμιά δωδεκαριά, έτσαλαβουτούσαν εις την πέτρινη σκάφη των. “Η θύρα αυτή ήνοιγε πολλάκις δια τας εξόδους, των όποιων συχνά κατεχρώμεθα. “Ηνοιγε, άλλ’ οι πονηρότεροι έξ ήμών δέν έπροθυμοποιούντο να την κλείσουν. “Αμέσως έτρεχαν τα γουρουνάκια το έν πίσω άπ’ τ’ άλλο, διότι είχαν πάρει την μυρωδιά της βρασμένης πατάτας.

Το θρανίο των μικρών, το ιδικό μου, άκουμβισμένο στον τοίχο, κάτω από το μεταλλικό καθι του νεροϋ, άφ’ όπου επίναμε, όταν τα καρύδια ήναπταν την δίψα, εύρίσκατο ακριβώς εις το πέρασμα των. “Εφθάναν με μικρά-μικρά βήματα, γρυλλίζοντα, με την ούρα κουλουριασμένη, έτρεχαν μέσ’ από τα πόδια, με την τριανταφυλλένια φρέσκια μύτη των, έτριβαν την φούχτα μας, δια ν’ άρπάξουν το υπόλοιπο κύταλο του ψωμιού, με τα ξυπνά μικρά ματάκια των· μάς εκύτταζαν σαν να μάς έρωτούσαν, αν είχαμεν εις τα θυλάκια μας φυλαγμένο γι’ αυτά κανένα ξηρό κασιτανάκι. “Όταν έκαμναν όλο το γύρο, το έν από δω, τ’ άλλο από κει, επέστρεφαν στην αύλή, χαϊδευτικά διεχμμένα από το μανδηλι του δασκάλου.

“Επειτα άκολουθούσεν ή επίσκεψις της κόττας, που μάς παρουσίαζε τα κοττόπουλά της με το βελουδένιο χνουδι. “Ο καθείς μας έπροθυμοποιούτο να θρήψη λίγο ψωμάκι εις τους χαριτωμένους επισκέπτας· έμαλώναμε ποιός πρώτα θα τους έλύση για να τους χαϊδέυση με την άκραν του δακτύλου του το άπαλό γναίδι της ράχης.

“Ω! όχι, μπορώ να πώ, ότι αι διασκεδάσεις δέν μάς έλειπαν. Τί ήμπορούσαμε να μάθωμε εις τέτοιον σχολείο: “Ας άρχίσωμε από τους μικρούς, οι οποίοι εις μας είχαν ή

καλλίτερα υπετίθετο, ότι έκρατούσεν, ένα βιβλιαράκι δύο λεπτών, το άλφαβητάριο, τυπωμένο επάνω εις στακτι χαρτί. “Ηρχίζε από το έξώφυλλο, με κάμμιά εικόνα, περιστερι ή τίποτε παρόμοιον. “Ηρχετο κατόπιν ένας σταυρός με μιá σειρά γράμματα. “Όταν έστρεφες το φύλλο, παρουσιάζετο ή φοβερά σειρά των β-α, β-ε, β-ι, β-ο, β-υ, σκόπελος, όπου προσέκρουαν οι περισσότεροι από ήμιας. “Όταν έπερνούσαμε το τρομερό αυτό καταϊβατό, έθεωρούμεθα ως κάτοχοι γνώσεων άρκετών δια να συμπεριληφθώμεν με τους μεγάλους. “Αλλά, δια να χρησιμοποιηθή το μικρό βιβλίο, έπρεπε τουλάχιστον ο δάσκαλος να φροντίση όλίγον και δι’ ήμιας και να μάς δείξη πώς έπρεπε ν’ άρχίσωμεν. “Ο αγαθός αυτός άνθρωπος δέν είχε καιρύν, άπνησχολημένος ως ήτο με τους μεγάλους. Το περίφημο άλφαβητάριο με το περιστερι μάς έπεβάλετο μόνον δια να προσλάβωμεν στάσιν μαθητών. “Επρεπε να το παρατηρούμεν, καθισμένοι εις το θρανίον μας, και να το διαβάζουμε με την βοήθεια του πλαγιού μας, εάν τυχόν μερικιά από τα γράμματα του ήσαν γνωστά. Αι παρατηρήσεις μας δέν δέν κατέληγον εις άποτελέσματα, διακεκομμένοι ως ήσαν κάθε στιγμήν από την προς της πατάτες του καζανιού επίσκεψιν, τας μεταξϋ συντροφών φιλονεικίας για μιá μπιλια, την γρυλλιστικήν επιδρομήν των γουρουνιών, την έλευσιν των κοττοπουλιών. Με τας διασκεδάσεις αυτές έπεριμέναμε με ύπομονη να μάς δοθή ή άδεια να έξέλθωμεν. Αυτό ήταν το σοβαρότερον μέρος των άσχολιών μας.

“Εν τώ μεταξϋ οι μεγάλοι έγραφον. Δι’ αυτούς ήτο το όλίγον φώς της αίθούσης, έμπρός εις το στενό παράθυρον, όπου ο Περιπλανώμενος Ιουδαίος και ο άγριωπός Ολο εκυττάζοντο, ο ένας άντικρϋ εις τον άλλον. “Επειδή το σχολείο δέν έπρομήθευε τίποτε, ούτε καν σιγόνια μελάνης, ο καθείς μας έπρεπε να έρχεται με όλα τ’ άπαιτούμενα. Το καλάμαρι της έποχής, παλαιού σχήματος, άπετελείτο από μακράν χαρτίνην θήκην, χωρισμένην εις δύο διαμερίσματα. Το άνώτερον, όπως το περιγράφουν άρχαιοι συγγραφείς, περιλάμβανε τας γραφίδας, προσεχομένας από την πτέρυγα του κούρκου ή της χήνας και κομμένας με το μαχαιράκι το κατώτερον περιείχε φιαλίδιον με όλίγην μελάνην, κατεσκευασμένην από άσβόλην, λυωμένην μέσα εις ξίδι.

“Η μεγάλη άσχολία του δασκάλου ήτο να κόπη τας πένες — έργασία λεπτή, όχι άκίνδυνος δια πρωτόπειρα δάκτυλα— έπειτα να χαράσση επί κεφαλής της λευκής σελίδος γραμμην από ράβδους, γράμματα χωρισμένα, λέξεις, αναλόγως της δυνάμεως του μαθητού. “Όταν αυτό έτελείωνε, έπρεπε να έχωμε τα μάτια άνοιχτά, διότι άκολουθούσε εύθύς το άριστοτέχνημα, που θα έκαλλόπιζεν έξαφνα το υπόδειγμα της γραφής.

(άκολουθεί)

ΝΟΕΜΒ Α. ΖΗΡΟΥ

ΠΑΣΧΑΛΙΝΑ ΕΘΙΜΑ.

“Εν Περουβία της Ν. “Αμερικής τελοϋσι την Δευτέραν της Διακαινησίμου την έορτήν του Χριστού των σεισμών (de res los tremblos).

“Από του Μ. Σαββάτου παίδες πηγνύουσι τα παρά ταίς λιτανείαις των Δυτικών συνειθιζόμενα άποθετήρια των “Αχράντων Μυστηρίων, σκορπίζουσιν άνθη εις τας όδους, κοσμοϋσι την πρόσοψιν των οικιών. Την Δευτέραν δέ τα όλμοβόλα άγγέλλουσι την έναρξιν της έορτής, ήχοϋσιν αι σάλπιγγες και κροτοϋσι τα τύμπανα.

“Ανοιχθείσης της εκκλησίας, ή λιτανεία προέρχεται. Της πομπής προεξάρχει ο άγιος Βλάσιος (san Blas), κατακείμενος έν φορείω, φερομένω υπό όκτώ άνδρων. “Ο έπίσκοπος βάλνει υποκάτωθεν μεταξίνου άλεξηλίου, κρατουμένου υπό κυανοπτέρου άγγέλου. “Επονται ο san Benilo, ο άγιος Χριστοφόρος (san Cristoval), στηριζόμενος επί φοίνικος, ο άγιος Ιωσήφ (san Jose), κρατών πρίονα και φορών πέδιλα χιαστί δεδεμένα, και ή Θεοτόκος, έχουσα όφθαλμούς κινητούς έξ ύάλου, ένδεδυμένη πλουσίαν έσθήτα.

Μόλις έξελθούσα του ναού ή λιτανεία, σταματά· άναμένεται ο Χριστός των σεισμών, όστις, τέλος, άναφαίνεται αιμοσταγής. Πάντες συνωθούνται και έφορμώσιν όπως έγγίσει τον θαυματουργόν χιτώνά του, έν τώ άμα δέ ή εύλάβεια μετατρέπεται εις αίματηράς ρήξεις· αι γυναίκες ρίπτουσιν άνθη κατά του Χριστού.

Μετά πλείστας δυσχερείας, παραλαύνει ή λιτανεία... Τέλος, μετ’ άγώνα όριαιον, καθ’ όν έξύβρισαν και όνειδισαν άλλήλους, ή λιτανεία επανακίμπει εις τον ναόν. Τότε νέαι διαμαρτυρίαι, νέαι κραυγαί, νέαι μάχαι. Καθικτεϋουσι τον Κύριον, όπως άναμείνη όλίγον, όπως μη εισέλθη τόσον ταχέως εις τον ναόν, και, επειδή δέν εισακούονται, τον ύβρίζουν, τον βλασφημοϋν, έφορμώσι προς έφοδον της εκκλησίας...

Μετά μικρόν ή έξαψις κατευνάζεται, και άρχονται χορεύοντες άνα τας όδους, αι ήδοται διαδέχονται την εύλάβειαν· και άσπαζόμενοι άλλήλους, οι πρόην άλληλοσπαρασσόμενοι, συγχωροϋσι τας ύβρεις...

Σ. Α. Χ.

ΚΕΙΝΟ ΤΟ ΒΡΑΔΥ

Στοϋ παππού το γόν’ άπάνω το παιδάκι άπεκοιμήθη· τώρα παιδ το ποραμθι στ’ ότειρό του το θωρεί.

“Εξω ή δροσιά άλλέζει με την νύχτα κρύφια λόγια και σκορπίζει γλυκά λόγια για την πλάσι την γλυκειά.

Και παντού ή χαρά τρέχει και σκεπάζει χάρος, δάση και σκεπάζει όλη την πλάσι κ’ είναι όλόγλυκος καϋμός.

Μ’ αν το κάθε τι του ύπνου την άγκάλη τώρα γέρον, ζωή κάπου κει ποίονη κι’ άναστειτ’ ένας Θεός!

Ρ. ΠΑΡΙΑΣΠΟΥΤΑ

— Οὐκ ἔστιν ὧδε, ἀλλ' ἐγήγερται!

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Χριστὸς ἀνέστη! ἀνοίγουν
κ' ὕμνολογοῦν τὰ χεῖλη,
ἐχθροὶ καὶ φίλοι σμίγουν
καὶ γίνονται ὅλοι φίλοι.
Χριστὸς στὸ θρόνο ἀνέβη
κι' ἀγάπη βασιλεύει.

Ἡμέρα δοξασμένη,
χαρμόσυνη, μεγάλη!
ἡ φύσις ἀνθισμένη,
Χριστὸς ἀνέστη! ψάλλει.
Κώδων χαρᾶς σημαίνει,
χαρῆτε, λυπημένοι!

Ὁ θάνατος ἐχάθη,
ὁ Ἄδης ἐνικήθη,
ἐσκόρπισε τὰ πάθη
κι' ἐνδόξως ἀνεστήθη
ὁ Λυτρωτὴς τοῦ κόσμου,
ὁ Πλάστης καὶ Θεὸς μου.

Τὸ Μέγα Πάσχα σπέρνει
παντοῦ χαρὸς χιλιάδες,
κόκκιν' ἀυγὰ μᾶς φέρνει
κι' ὀλόχρυσες λαμπάδες,
καὶ πασχαλιᾶς λουλούδια
καὶ γέλια καὶ τραγούδια.

Ι. Π.

Ἡ ΧΑΡΑ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Χριστὸς ἀνέστη! τί χαρὰ σὲ στήθη πληγωμένα,
σὲ πικραμένα στόματα, σὲ χεῖλη μαραμένα!
Γλυκὸ τραγούδι τῆς ζωῆς, ποῦ βγαίνει μυρωμένο
ἀπὸ τὰ ρόδα τοῦ Μαγιοῦ κι' ἀπ' τὸν Ἐσταυρωμένο!

—✠—

Βγαίν' ἀπ' τὸν τάφο ἡ ζωὴ, ἡ ἀγάπη, ἡ ἐλπίδα,
π' ἀνθίζει μὲ τὰ λουλούδια, ἀνοίγει μὲ τὰ κρίνα!
Πνέει ἡ αὔρα δροσερὰ καὶ τὰ πουλιὰ τονίζουν
τραγούδι Ἀναστάσεως, τ' ἀνθη μωσομυρίζουν!

—✠—

Χριστὸς ἀνέστη! τί χαρὰ στὴν ἔρημη καρδιά μας,
ὅποιον φῶς, παρηγοριά στὴν μαύρη ὄρφανειά μας!
Χριστὸς ἀνέστη! χαιρετᾶ τὴν σκοτεινὴ ζωὴ μας,
καὶ δίδ' ἐλπίδα καὶ ζωὴ στὴν νεότη, στὴν ψυχὴ μας!

—✠—

Χριστὸς ἀνέστη! χαιρετᾶ τὸν οὐρανό, τὴν γῆ,
οἱ ἄγγελοι χορεύουν καὶ ψάλλουν ψηλά!...
Δοξαίζουν ἀπ' τὰ μνήματα, τὰ μαῦρα, κ' οἱ νεκροί!...
Χριστὸς ἀνέστη! χαιρετᾶ! ζωὴ νῦν καὶ χαρὰ!

Γ. Σ. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

Τὸ Παιδικὸν

Ἄσ' ὄλα

ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς λαμπροφόρου
Ἀναστάσεως στέλλει πρὸς
ὅλους τοὺς ἀναγνώστας τοῦ
ἑνα ὀλόθερμον ἀσπασμόν μαζί
μὲ τὰς καλλιτέρας εὐχὰς του.

Ο ΤΟΠΟΣ

ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΣ

Τὸ ἱερὸν Κουβούκλιον,
ὅπου ἀνεστήθη ὁ Σωτὴρ.

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

ΜΕ 111 ΛΙΡΑΣ

Όταν ο συνεργάτης μας Φείβος έρχοιτε το σύνθημα :

— Το Πάσχα των πτωχών παιδιών με λίρας εκατόν,

είχον συναχθή διά των σκοπών τουτον μέχρη της σιγμής εκείνης μόνον 2880,75 γρόσια, υπελείπετο δηλαδή ποσόν υπερτριπλάσιον διά τήν φθάση τήν ιδανικόν ποσόν των εκατόν λιρών !

Δι' αυτό πολλοί σκεπτικοί έλεγαν, ότι δέν θα ήτο δυνατόν τήν έπιτυχίην τουτου.

Καί μ' όλα ταύτα, τήν *Μαιδικόν* «*Απ'* *Όλα*» εβρίσκειται σήμερον εις τήν ευχάριστον θέσιν τήν ούς αναγγείλη, ότι τήν ποσόν τήν πραγματικόν, τήν συναχθέν μέχρησ αυτής τής σιγμής, που τίθεται τήν φέλλον εις τήν πιστήτητα, είναι

Ι Ι Ι Λίρας.

δηλαδή κάτι πλείτερον εκείνου, τήν όποιον προηλείσαμεν. εκείνου, τήν όποιον εφαντάσθημεν ως ανώτερον όριον έπιτυχίας.

Αυτό, βέβαια, είναι θαύμα, διότι θαύμα, βέβαιως, δύναται να θεωρηθή πως τήν γρόσια του ενός, ή δακάρα του άλλου, ή λίρα του τρίτου, αι προσπαθείαι όλων, τέλος, έφύταξαν μέσα εις όλίγας σχετικώς ημέρας τήν σεβαστόν αυτό ποσόν, τήν όποιον έγκαιρως διημοιούσθη εις πτωχούς, αλλά και έπιμελή και ήθικους μαθητάς και μαθητριάς των σχολών μας.

Η ευγνωμοσύνη αυτών, αγαπητοί μου φίλοι, στρέφεται προς ούς. Προς ούς απευθύνονται οι ευχαι των, εις τήν όποιαν και τήν «*Απ'* *Όλα*» συνέναντι τήν ίδιαν του.

Αγαπητοί μου, πρέπει να είσθε υπερήφανοι διά τήν έργον, τήν όποιον έπιτελέσατε, πρέπει να αισθανθήτε μέσα εις τήν καρδιά σας όλην τήν γλυκύτητα και τήν απόλαυσιν, τήν όποιαν είναι δικαίον να αισθάνεται μία ψυχή, που έκαμει εν υψηλόν και ευγενή καθήκον, καθώς—θα έπιτρέψετε, βέβαια, και αυτό—πρέπει και τήν *Παιδικόν* να υπερηφανεύεται διά ούς, διά τήν ευγενή σας αισθήματα, διά τήν φιλόφρονον όρθησιν σας. Με τοιαύτην έλεγκτην μικρόν κοινότητα, ή όποιαν πρωτοστατεί εις ό,τι όραται και ευγενές, πως να μη έλαίχη τις και να μη όνειροπολή τήν μεγάλα :

Μία γενναία προσφορά.

Ο κ. *Αλέξ. Χ. Κιοσέογλου*, ή γνωστή ούτη φυσιογνωμία τής κοινότητάς μας, ή συμπαινήσας διά τήν ήρωικόν όπτησιν και σκοπιμους όσους τής, έτίσχυσε τήν προσπαθείαν μας και μήσ στέλλει *λίρας 20* διά τήν Πάσχα των πτωχών.

Η πρόθυμος αυτή όσρα φαντάζεσθε πόσον υπέρ τήν φιλοφρονικήν έργασίαν σας, μικροί μου φίλοι, έννοείτε πόσην αγάπην έκδηλώνει, και όποιαν ήθικην και όλικην ένίσχυται. Δι' αυτό πρέπει όχι μόνον οι ευεργετηθέντες να ευχαριστήσεται τόν ευγενή όσραττήν, αλλά και όλοι, διότι δι' αυτής φαίνεται πως ή κοινότητα των μεγάλων ούς παρακολουθεί εις όλα τήν βήματα ούς και έπικρατεί τήν ευγενήσ πράξεις σας.

Τήν «*Απ'* *Όλα*», διερμηνεύον προς τόν κ. *Αλέξ. Χ. Κιοσέογλου* τήν ευγνωμοσύνην των ευεργετηθέντων και τήν αισθήματα του σεβασμού όλων τής παιδικής κοινότητάς, έκφράζει προς αυτών όσρατς ευχαριστίας.

Νεώτεροι ένέργειαι.

Κατά τήν τελευταίαν αυτών ήμέρας μικροί όμοι μήσ απέστειλαν πούσ, προσχόμενα άπό τήν ήνωμένην προσπαθείαν των. Ούτως ή *Α'* γυμνασιακή τάξις του Ζαπτείου άπό έισφοράς, γενόμενες μεταξύ των μαθητριάς τής, μήσ απέστειλε γρ. 200. Τήν ποσόν τούτο άνεγράφη εις τήν *ΙΒ'* κατάλογον.

Εξ άλλων ή *ΣΤ'* τάξις του παρθενιαγυγίου Διπλοκονίου, τήν όποιαν πόσον συνέβαλεν εις τήν φιλοφρονικήν μας αείτην κίνησιν, συνέλεξε 250 γρόσια.

Μά εν συγκριτικώτατον γρομμμάτι ή *Α'* και *Ε'* τάξις του *Αρρεναγυγίου Φερικίου* μήσ έστειλε 250 γρόσια.

Επίσης ή *Κ'* και *ΣΤ'* τάξις του *Αρρεναγυ-*

γίου Διπλοκονίου συνέλεξαν και απέστειλαν 123 γρ. Τήν δέ *Αρρεναγυγίον Κοντοσκάλιου* εις τρίτον κατάλογον έισφορών του προσέφερε γρ. 182.50.

Η *Μαρίκα Χ'* *Μηνά* με προθυμίαν ζηλευτήν και με ένθουσιασμόν ιδιαίτερον ένέντησε μίαν ύποκαμίσαν, τήν όποιαν και διέθεσεν ως λοχείον άπό τούτου συνέλεχθη τήν ποσόν γρ. 470.

Όμοίως αι μαθητριάς τής *δ. Θαλαίος Κανελίτατος*, προτού άκόμη συμπληρώσωμεν 70 λίρας, προσέφερον 90 γρόσια, διά να συμπληρωθή τήν ποσόν εκείνο.

Τήν συγχαρητήριά μας προς όλους αυτους τούς ευγενείς τής φιλοφρονικής παραγότας.

Επιστολαί.

Απειρους επιστολάς έλαβον τήν ήμέρας αυτάς, σχετικώς προς τήν Πάσχα των πτωχών. όλοι, συνοδευόμενοι διαφόρους προσφοράς, απέκρινον τήν άσραμα των καλλιτέρων αισθημάτων. Λυπούμαι πολύ, διότι δέν δύναμαι χωριστά εις έκαστην να άπαντήσω. Ας δεχθώμεν άπό τήν στήλην αυτήν τήν θερμά του *Παιδικού* ευχαριστώ.

Δέν είμπορώ, εν τούτοις, να μη άναφέρω κάτι και διά τήν επιστολήν, που μου έστειλαν τήν άδελφάνια *Γιώργος* και *Λάκης Χρ. Αγγελίδου*. Αύτά μου στέλλουν εν ένθουσιασμένω γράμμα, έπιχαίροντα διά τήν έπιτυχίαν τής φιλοφρονικής μας κινήσεως. Και έχουσι δικαίον, διότι, αν ένθυμήσθε, αυτοί έδωσαν τήν πρώτην πρωτοβουλίαν.

Και τώρα.

Και τώρα κλείομεν τούς καταλόγους των συνεισφορών, κλεία και τήν σελίδα τούτην, ή όποιαν άληθινά είναι μία σελίς σημαντική δι' όλους σας, και τήν συμπληρώσω με τήν θερμά μου εύχός και μ' εν χαρμόσυνον : Χριστός άνέστη !

ΕΙΡΗΝΗ

Κατάλογος ΙΑ'

Αλέξ. Χ. Κιοσέογλου	Γρ. 2000.—
Οι μαθηταί τής Α' και Ε' τάξεως του Αρρεναγυγίου Φερικίου	» 250.—
Μικρός καλλιτέχνης	» 150.—
Οι μαθηταί τής Ε' και ΣΤ' τάξεως του Αρρεναγυγίου Διπλοκονίου	» 123.—
Θάλια Γ. Αιοντιδου	» 110.—
Έρασμία Α. Ντούλου.	» 100.—
Κλ. Ρωμανίδου.	» 100.—
Ιωάννης Σωτ. Καραμένος	» 80.—
Δημήτριος Η. Καϊναδάν	» 60.—
Μιχαλάκης, Δεσποινούλα και Τότης Γούναρη	» 60.—
Σοφία Αθ. Πριτζοπούλου	» 50.—
Εθγενία Μίχα.	» 50.—
Στέφανος Σ. Χιουδαβερδούλου	» 50.—
Αθανάσιος Ανέστη από Γέντα.	» 50.—
Παρολύμπιος	» 40.—
Αθλητής	» 40.—
Μιχ. Ν. Χάτος.	» 30.—
Σάκης Φ. Μανουηλίδης	» 25.—
Μαριάνθη Μεταξοπούλου.	» 20.—
Θεοφάνης Χριστοφορίδου	» 20.—
Λουκάθ Θ. Σαρατζόγλου	» 20.—
Εδόσκια και Νίκος Παπαδόπουλος.	» 20.—
Κωνστ. Π. Σαρατζόγλου	» 20.—
Νίκος Φατιδής	» 20.—
Ιωάν. Αποστολίδης.	» 20.—
Προδρ. Μιχαηλίδης	» 20.—
Γεώργιος Ε. Τσιτσάκος	» 20.—
Girair G. Desjardinsian	» 20.—
Πάντζος Β. Μαρσέογλου	» 20.—
Αρχιμήδης Β. Σταυρόπουλος	» 20.—
Εδριπίδης	» 20.—
Τηλέμαχος	» 20.—
Πάντζος.	» 20.—
Κωνσταν.	» 20.—
Βόρην Μ. Ψαρμάδης.	» 20.—

Προς μεταφοράν Γρ. 3708.—

Εκ μεταφοράς	Γρ. 3708.—
Νικόλ. Σ. Έθνοπούλος	» 20.—
Ανώτεροι	» 15.—
Ν. Σ. Παπαδόπουλος.	» 13.25
Δέσποινα Μιχαηλίδου.	» 12.—
Κιωή Ν. Κωνσταντινίδου.	» 10.—
Μαριάνθη Κιτοπούλου.	» 10.—
Μαρία Π' Αγγέλου	» 10.—
Έλευθ. Α. Έλευθεριδης	» 10.—
Ν. Θ. Ραφτόπουλος.	» 10.—
Ρήγας Ι. Παπαδόπουλος.	» 10.—
Έπαμ. Χρυσανθόπουλος	» 10.—
Γεώργ. Μ.	» 10.—
Μαρία Σαγμιούλογου	» 8.—
Θεόδ. Σ. Αθηνόπουλος	» 8.—
Δήμος Καζέπης.	» 6.25
Δέσποινα Σ. Αθηνόπουλου	» 5.—
Αναστασία Κοσμίδου.	» 5.—
Δημήτρα Χ. Παπά	» 5.—
Έλισάβετ Ι. Παπαδοπούλου.	» 5.—
Αίματ.	» 5.—
Εριφύλη	» 5.—
Έλις Θ. Θωμάδου	» 5.—
Εριφύλη Καλλιγά.	» 5.—
Νικόλ. Θ. Θωμάδης	» 5.—
Κωνστ. Α. Τζώνης	» 5.—
Εδάγγ. Κ. Πελαρινάτος	» 5.—
Αγγελος Μπαστούνης.	» 5.—
Κωνστ. Ιωαννίδης.	» 5.—
Γοηγ. Βλαστός.	» 5.—
Παύλος Ν. Κωνσταντινίδης	» 5.—
Ζιζάνιον Ίσκαριμίου.	» 5.—
Αθ. Στ. Καρασταμάτης	» 4.—
Σταμ. Ε. Πάσσα	» 2.50
Σαμουήλ Μιχαηλίδης	» 2.50
Θρασύβ. Καλλιπολίτης	» 2.—
Γεώργ. Εδωγγελίδης	» 1.—
Εδάγγ.	» 1.—
Αριστείδης Α. Καρδερίνης	» 1.—
Αντιόπη Α. Κάλφα, Κωνστ. Λαζαρίδης, Θεμιστ. Όθ. Μοκρής, Αμαλία Α. Αθανασιάδου, Μαρία Σαρίδου και Ιάκ. Αναστασιάδης άπό 20 παραδες	» 3.—
Εδάγγ. Δημητριάδης, και Θεμιστ. Ε. Παναγιωτίδης άπό 15	» —.75
Νικόλ. Όθουσιός, Δέσποινα Τσοσούνογλου, Όλγα Παπαδοπούλου και Ζωή Μπαμπατζιμοπούλου άπό 10.	» 1.—
Αρρεναγυγίον Κοντοσκάλιου :	
Τάξις ΣΤ	
Αλέξανδρος Κελαϊδίτης (έν τρίτου)	» 50.—
Παύλος Πενάρουγλου	» 15.—
Λεωνίδας Ιορδανίδης	» 10.—
Σεμείων Κουκίδης	» 6.—
Κωνσταντίνος Τσιτζόγλου	» 5.—
Σταύρος Στεφανίδης	» 5.—
Ιωσήφ Αιοντιδής	» 5.—
Αναγιώστης Παπά Ιωάννου	» 5.—
Νικόλαος Βλαχόπουλος	» 5.—
Μάρκος Αλδίοτος	» 5.—
Μιχαήλ Λαδάς	» 5.—
Βασίλειος Αθανασιάδης (έν δευτέρου)	» 5.—
Καράλαμπος Ιορδανίδης (έν τρίτου)	» 2.50
Παντελής Νουτιδής (έν δευτέρου)	» 2.50
Φαίδων Γιοζιτζόγλου	» 5.—
Πέτρος Παπαδόπουλος	» 2.—
Τάξις Ε'	
Κωνσταντίνος Ζαχαρόπουλος	» 20.—
Γεώργιος Γεωργιάδης (έν δευτέρου)	» 10.—
Γεώργιος Κοιζόγλου.	» 5.—
Γεώργιος Πιλάρογλου	» 5.—
Αλεξιάδης Παπαδόπουλος	» 2.50
Τάξις Δ'	
Σπυρίδιος Μονιάδης (έν δευτέρου)	» 5.—
Νικόλαος Νικολαΐδης (έν τρίτου)	» 2.—

Γρ. 4181.75
Εκ των προηγουμένων καταλόγων » 6942.75
Εισπραχθέντα εν όλω Γρ. 11114.50

* Η ΜΙΚΡΑ ΑΠΟΙΚΙΑ *

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

συνέχεια ἀπὸ σελ. 187

Θαυμασία ἀληθινὰ ἰδέα. Ἄνευ αὐτῆς ὁ Μπριάν, ὁ Δόνιφαν, ὁ Βίλκοξ καὶ ὁ Σερβῆς δὲν θὰ κατώρθωναν νὰ ἀναπαυθοῦν εἰς τὰ κρεβάτια τοῦ Σλοῦγκι, παρὰ κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα τοῦ δάσους.

10.— Ἡ ἐγνατάλειψις τοῦ Σλοῦγκι.

Φαντάζεται κανεὶς πολὺ εὐκολὰ τί ὑποδοχὴ ἐγένετο εἰς τὸν Μπριάν καὶ τοὺς τρεῖς συντρόφους του. Ὁ Γόρδων, ὁ Κρόξ, ὁ Βάξτερ, ὁ Καρνὲτ καὶ ὁ Βέμπ. ἤνοιξαν τὰ ἀγκάλας των, ἐνῶ οἱ μικρότεροι ἐρρίπτοντο εἰς τὸν λαιμόν των. Ἀντηλλάσσοντο φωναὶ χαρᾶς καὶ ζωηραὶ χειραψίαι. Καὶ ὁ Φάν ἐπίσης ἔλαβε τὸ μερίδιόν του κατ' αὐτὴν τὴν θερμὴν ὑποδοχὴν, ἀναμιγνύων τὰ γαυγίσματά του εἰς τὰ ζήτη τῶν παιδιῶν.

Ἡ ἀπουσία ἐκείνη τῶν συντρόφων τῶν ἐφάνη, ὅτι διήρκεσε πάρα πολὺ.

— Τι; μήπως ἐπλανήθησαν; μήπως ἔπεσαν εἰς τὰ χέρια τῶν ἰθαγενῶν; μήπως τοὺς προσέβαλαν τὰ ἀγρία θηρία;

Ἰδοὺ τί διηρωτῶντο τὰ παιδιά, ποῦ ἔμεναν εἰς τὸ Σλοῦγκι καὶ ματαίως ἐπερίμεναν νὰ ἐπιστρέψουν οἱ σύντροφοί των.

Ἐν τούτοις, ὁ Μπριάν, ὁ Δόνιφαν, ὁ Βίλκοξ καὶ ὁ Σερβῆς ἐπέστρεψαν δὲν ἔμεναν ἄλλο, παρὰ νὰ μάθουν τὰ ἐπεισόδια τῆς ἐκδρομῆς ἐκείνης. Ἐπειδὴ ὅμως ἦσαν πολὺ κουρασμένοι, ἕνεκα τῆς μακρῆς ὁδοιπορίας των, τὰ παιδιά ἀνέβαλον τὴν διήγησίν των διὰ τὴν ἐπαύριον.

— Εὐρισκόμαθα ἐπάνω σὲ νησί;

Αὐτὸ ἦτο τὸ μόνον, τὸ ὁποῖον ἠρκέσθη νὰ εἴπῃ ὁ Μπριάν καὶ ἦτο ἀρκετὸν διὰ νὰ ζωγραφισθῇ δι' αὐτοῦ τὸ μέλλον μὲ τὰς ἀνησυχητικὰς πιθανότητάς του. Ἐν τούτοις, ὁ Γόρδων ἤκουσε τὴν εἰδήσιν χωρὶς νὰ δεῖξῃ μεγάλην ἀποθάρρυνσιν.

— Ἔστω! τὸ ἐφантаζόμην, εἶπε, καὶ αὐτὸ δὲν μὲ ἐκπλήττει.

Τὴν ἐπαύριον, ὁ Ἀπριλίου, οἱ μεγάλοι, ὁ Γόρδων, ὁ Μπριάν, ὁ Δόνιφαν, ὁ Βάξτερ, ὁ Κρόξ, ὁ Βίλκοξ, ὁ Σερβῆς, ὁ Καρνὲτ καὶ ὁ Μόχο, τὸν ὁποῖον πάντοτε συνεβουλεύοντο, ἐμαζεύθησαν εἰς τὴν πρῶραν τοῦ πλοίου, ἐνῶ τὰ ἄλλα παιδιά ἐκοιμῶντο ἀκόμη ὁ Μπριάν καὶ ὁ Δόνιφαν μὲ τὴν σειράν ἤρχισαν νὰ διηγούνται εἰς τὰ διάφορα γεγονότα καὶ ἐπεισόδια τῆς ἐκδρομῆς. Εἶπον, πῶς ἡ μικρὰ ἀπὸ πέτρας γέφυρα, τὴν ὁποίαν ἤσαν ἐπάνω εἰς τὸν ποταμόν, πῶς τὰ ἐρείπια μιᾶς καλύβης, ἀζουπά, τὰς ἔκαμαν νὰ πιστεύσουν, ὅτι ἡ χώρα, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκοντο, κατοικεῖτο ἀκόμη ἢ κατοικήθη διὰ μίαν φοράν.

Ἐξηγήσαν κατόπιν, πῶς ἡ μεγάλη ἐκείνη ἔκτασις τοῦ νεροῦ, τὴν ὁποίαν εὐθὺς ἀμέσως ἐφαντάσθησαν, ὅτι εἶναι θάλασσα, δὲν ἦτο,

παρὰ λίμνη, πῶς νέα σημεῖα τοὺς εἶχαν ὀδηγήσει ἕως εἰς τὸ σπήλαιον, πλησίον τοῦ μέρους, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ὁ ποταμὸς ἐπήγαγεν ἀπὸ τὴν λίμνην, πῶς τὰ ὄστᾶ τοῦ Francois Baudoin ἀνεκαλύφθησαν καὶ πῶς ὁ χάρτης, τὸν ὁποῖον εἶχε χαράξει αὐτός, ἐσημείωνεν, ὅτι ἦτο νῆσος ἢ χώρα ἐκείνη, ἐπάνω εἰς τὴν ὁποίαν ἐξώκειλε τὸ Σλοῦγκι.

Ἡ διήγησις αὐτὴ ἐγίνετο μὲ ὄλας τὰς λεπτομερείας τῆς, χωρὶς ὁ Μπριάν καὶ ὁ Δόνιφαν νὰ παραλείψουν καὶ τὴν παιδὸ μικρὴ λεπτομέρεια. Καὶ τώρα ὄλοι, παρατηροῦντες ἐκείνον τὸν χάρτην, ἐσκέπτοντο, ὅτι ἡ σωτηρία δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τοὺς ἔλθῃ, παρὰ μόνον ἀπ' ἔξω.

Πλὴν, καίτοι τὸ μέλλον παρουσιάζετο μὲ τὰ σκοτεινότερα χρώματά του, καίτοι οἱ νεαροὶ ναυαγοὶ τὰς ἐλπίδας των μόνον εἰς τὸν Θεὸν τὰς εἶχον, ἐν τούτοις, ὁ μόνος, ὁ ὁποῖος ἐτρόμαξεν ὀλιγώτερον, ἦτο ὁ Γόρδων.

Ὁ νεαρὸς ἐκεῖνος Ἀμερικανὸς δὲν εἶχεν οἰκογένειαν, ἢ ὁποῖα νὰ τὸν περιμένῃ εἰς τὴν Νέαν Ζηλανδίαν. Ἐπίσης μὲ τὸ πρακτικὸν πνεῦμά του, τὸ μεθοδικὸν καὶ ὀργανωτικὸν, ἢ φροντὶς νὰ σχηματίσῃ μίαν μικρὰν ἀποικίαν δὲν τὸ ἐτρόμαξεν. Ἐβλεπεν εἰς αὐτὸ καὶ τὴν εὐκαιρίαν, ὅπως ἐξασκῆσῃ τὰ φυσικά του προσόντα καὶ δὲν ἐδίστασε μάλιστα νὰ ἐνισχύῃ τὸ θάρρος τῶν συντρόφων του, ὑπέσχετο δὲ εἰς αὐτοὺς διαμονὴν εὐχάριστον, ἂν ἤθελον νὰ τὸν βοηθήσουν.

Ἐν πρώτοις, ἐπειδὴ τὸ νησί ἐφαίνετο, ὅτι εἶχε διαστάσεις μεγάλας, τοὺς ἐφάνη ἀδύνατον νὰ μὴ εἶναι σημειωμένον εἰς τὸν χάρτην τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ, εἰς τὰ πλησιόχωρα τῆς νοτίου ἀμερικανικῆς ἡπείρου.

Μετὰ προσεκτικὴν ἔρευναν, εἶδαν, ὅτι ὁ Ἄτλας δὲν ἐσημείωνε κανεὶς νῆσον κάπως σημαντικὴν, ἐκτὸς τῶν ἀρχιπελάγων. Ἄρα, ἂν ἡ νῆσος αὐτὴ ἀνήκεν εἰς τὴν ἀρχιπέλαγος, ἐπειδὴ αἱ νῆσοί των χωρίζονται μεταξὺ των μὲ στενοὺς πορθμούς, ὁ ναυαγὸς θὰ τὸ ἐσημείωνεν εἰς τὸν χάρτην ἐκείνον, πράγμα, τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν εἶχε κάμει.

Ὅστε ἡ νῆσος ἐκείνη ἦτο νῆσος μεμονωμένη καὶ ἔπρεπε νὰ συμπεράνουν, ὅτι εὐρίσκοντο βορειότερον ἢ νοτιότερον τῶν ἀκτῶν ἐκείνων. Ἀλλὰ χωρὶς ἐπαρκεῖς πληροφορίας καὶ χωρὶς κατάλληλα ἐργαλεῖα, ἦτο ἀδύνατον νὰ εὗρουν τὴν θέσιν τῆς νήσου ἐκείνης εἰς τὸν Εἰρηνικόν. Οὐδὲν ἄλλο τοὺς ἔμενε, παρὰ νὰ ἐγκατασταθῶσιν ἐκεῖ ὀριστικῶς, πρὶν ἀκόμη ὁ χειμὼν τοὺς ἐμποδίσῃ κάθε μετακόμεσιν.

— Τὸ καλλίτερον εἶναι νὰ κάμωμεν κατοικίαν μας τὸ σπήλαιον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀνεκαλύψαμεν εἰς τὰς δὲχθας τῆς λίμνης, εἶπεν ὁ Μπριάν θὰ μᾶς προσφέρῃ θαυμασίαν στέγην.

— Καὶ εἶναι ἀρκετὰ μεγάλο, ὥστε νὰ εἰμποροῦμε νὰ κατοικήσωμεν ὄλοι; ἠρώτησεν ὁ Βάξτερ.

— Ὅχι προφανῶς, ἀπήντησεν ὁ Δόνιφαν, ἀλλὰ πιστεύω, ὅτι θὰ εἰμποροῦμε νὰ τὸ μεγαλώσωμεν, ἂν σκαλίσωμεν τὸν βράχον ἔχομεν εἰς τὰ ἐργαλεῖα...

— Ἄς τὸ πάρωμε κατ' ἀρχὰς ὅπως εἶναι, εἶπεν ὁ Γόρδων καὶ ὅταν μᾶς φανῇ στενόχωρο...

— Καὶ πρὸ παντός, εἶπεν ὁ Μπριάν, ἄς

προσπαθήσωμεν νὰ μεταφερθῶμεν ἐκεῖ τὸ ταχύτερον!

Πραγματικῶς, ἦτο ἀνάγκη νὰ σπεύσουν. Καθὼς παρετήρησε καὶ ὁ Γόρδων, τὸ Σλοῦγκι ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἐχαλοῦσε καὶ παρέλευεν. Αἱ τελευταῖαι βροχαί, κατόπιν ἀπὸ τὰς ὁποίας ἦλθαν αἱ δυναταὶ ζέσαι, ἔκαμαν, ὥστε νὰ ἀνοιχθοῦν χαράγματα πλατεῖα εἰς τὰ σανίδια τῆς γεφύρας καὶ τοὺς σκάφους, τὰ παντὰ εἶχαν σχισθῇ καὶ ἀφίκαν νὰ ἐμβάλῃ τὸ νερὸ μέσα καὶ ἀπὸ ἄλλας βλάβας τὸ πλοῖον ἤρχισε νὰ κλίνῃ περισσύτερον.

Ἄν μία θύελλα, ἀπὸ ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι εἶναι πολὺ συνήθεις κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἰσημερίας, ἦτις διήρκει ἀκόμη, ἐνέσκηπτε, τὸ Σλοῦγκι ἐκινδύνευε νὰ κατακομματιασθῇ ἐντὸς ὀλίγων ὥρων. Ὅστε ἔπρεπε ὄχι μόνον νὰ τὸ ἀφήσουν χωρὶς ἀναβολὴν, ἀλλὰ ἐπίσης νὰ τὸ διαλύσουν μεθοδικῶς, ὥστε νὰ ἐξαγάγουν ἀπ' αὐτὸ ὅ,τι θὰ ἦτο δυνατόν νὰ χρησιμοποιοῦν: δοκοὺς, σανίδια, σίδηρον, χαλκόν, διὰ νὰ χρησιμεύσουν εἰς τὸ σπήλαιον.

— Καὶ ἐν τῇ μεταξὺ ποῦ θὰ εἰμποροῦμεν νὰ μένωμεν; ἠρώτησεν ὁ Δόνιφαν.

— Κάτ' ἀπὸ μίαν σκηνήν, μίαν σκηνήν, ποῦ θὰ στήσωμεν κοντὰ εἰς τὴν δὲχθην τοῦ ποταμοῦ, μεταξὺ τῶν δένδρων.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ καλλίτερον, ποῦ ἔχομεν νὰ κάμωμεν.

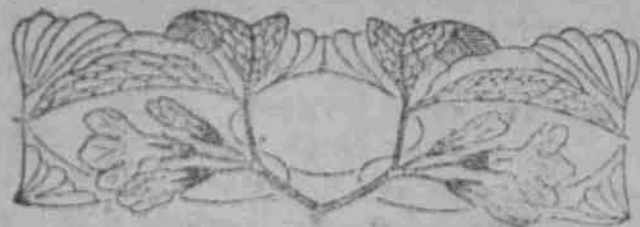
Πραγματικῶς, τὸ νὰ διαλύσουν τὸ πλοῖον, νὰ ξεφορτώσωμεν τὸ φορτίον του, νὰ κατασκευάσωμεν μίαν σχεδίαν, ὅλα αὐτὰ ἀπῆλθον τοῦλάχιστον ἐνὸς μηνὸς ἐργασίαν καὶ προτοῦ ἀφήσουν τὸν λιμένα ἐκείνον, θὰ ἔφθανον αἱ πρῶται ἡμέραι τοῦ Μαΐου, αἱ ὁποῖαι ἀντιστοιχοῦν δι' ἡμᾶς πρὸς τὰς πρῶτας ἡμέρας τοῦ Νοεμβρίου, θὰ εὐρίσκοντο δηλαδὴ εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ χειμῶνος.

Πολὺ ὀρθῶς ὁ Γόρδων εἶχεν ἐκλέξει τὴν δὲχθην τοῦ ποταμοῦ διὰ νὰ ἐγκατασταθοῦν προσωρινῶς, ἀφοῦ ἡ μετακόμεσις θὰ ἐγένετο διὰ τοῦ ποταμοῦ ἐκείνου. Κανεὶς ἄλλος δρόμος δὲν παρουσιάζετο, οὔτε συντομότερος, οὔτε εὐκολώτερος. Μάλιστα, ἂν θὰ ἐχρησιμοποιοῦν τὴν δύναμιν τῆς πλημμυρίδος, ἢ ὁποῖα ἐπενήργει μέχρι τῆς λίμνης, ἢ σχεδία θὰ ἔφθανεν ἕως ἐκεῖ χωρὶς κολὸν κόπον.

Ἦτο γνωστὸν, ἄλλως τε—τὸ εἶχε παρατηρήσει ὁ Μπριάν— ὅτι ὁ ποταμὸς ἐκεῖνος δὲν παρουσίαζε κανέν ἐμπόδιον, οὔτε καταρράκτας, οὔτε ἀποτόμους βράχους. Αὐτὸ ἦτο ὡς πρὸς τὸ ἀνώτερον μέρος του ὅσον ἀφορᾷ τὸ κατώτερον, μίαν νέα μικρὰ ἐκδρομὴ ἐβεβαίωσεν, ὅτι ὁ ποταμὸς ἦτο πλωτὸς ἀπὸ σχεδίαν καὶ κατὰ τὸ κατώτερον μέρος τοῦ ποῦ του.

Αἱ ἐπόμεναι ἡμέραι ἐχρησιμοποιοῦντο διὰ νὰ ἐτοιμασθῇ ἡ κατασκήνωσις ἐκ τῆς δὲχθης τοῦ ποταμοῦ τὰ χαμηλὰ κλαδιὰ δύο φηγῶν, δεμένα μὲ μακρὰ σχοινία πρὸς τοὺς κλάδους τρίτης, ἐχρησιμοποιοῦντο ὡς στήριγμα, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἀπλώθη τὸ μεγάλο πανί, τοῦ ὁποῖου τὰ ἄκρα ἔφθανον τὴν γῆν.

ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς σκηνῆς ἐκείνης, ἢ ὁποῖα ἐστηρίχθη καλὰ, μετέφερον τὰ ρούχα καὶ τὰ ἐργαλεῖα τῆς πρώτης ἀνάγκης, τὰ ὄπλα, τὰ ἐφόδια των καὶ τὰ δέματα τῶν προμηθειῶν. Ἐπειδὴ δὲ ἡ σχεδία θὰ ἐγένετο ἀπὸ τὰ σανίδια τοῦ Σλοῦγκι, ἔπρεπε νὰ περιμεῖνουν τὴν διάλυσίν του.

ΠΑΣΧΑΛΙΝΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΑΥΓΟΛΟΓΙΑ

Αυγά άσπρα, κόκκινα, χρυσά, κάτω από τὸ κέλυφός των παρουσιάζουν συνοπτικὴν ἱστορίαν τῆς κοσμογονίας. Εἰσέρχονται εἰς ἕνα τὰ χριστιανικὰ σπίτια καὶ περιμένουν τὸ χαρμόσυνον Χριστὸς ἀνέστη! διὰ νὰ ἀποτελέσουν ἕνα ἀπὸ τοὺς σπουδαιότερους παράγοντας τῆς πασχαλινῆς πανηγύρεως. Μήπως ὅμως τὸ αὐγὸ καθ' ἑαυτὸν τὸ διάστημα τοῦ ἔτους δὲν παίζει τὸν μεγαλειότερον ρόλον εἰς τὰς γαστρονομικὰς συνηθείας; Καὶ μόνον εἰς τὰς γαστρονομικὰς; Εἰς τὸ θέατρον, εἰς τὴν φαρμακολογίαν, εἰς τὴν μαγγοανείαν, εἰς τὰ καλλυπτικὰ ἔργα τῶν κυριῶν μας, παντοῦ ἐκυριάρχησε καὶ κυριαρχεῖ τὸ αὐγόν.

— Ἀρχαῖαι καὶ νέαι δοξασιαι.

Ἀπὸ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους, ἴσως ἀπὸ τὴν ἐποχὴν, ποῦ οἱ ἄκαχοι πρόγονοί μας ἐνέμοντο τὰ ἀγαθὰ τοῦ παραδείσου, τὸ αὐγὸ ἔλαβε πρωτεύουσαν θέσιν εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου. Οἱ Αἰγύπτιοι ἐξαιρετικῶς ἐτίμων τὰς ὄρνιθας καὶ τὰ αὐγά των. Ἀναφέρεται μάλιστα καὶ ἕνας παράξενος τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον τὰ ἔψηναν. Τὰ ἔβαζαν εἰς μίαν σφενδόνην, γυροῦσαν δὲ αὐτὴν κατόπιν μὲ πολλὴν ταχύτητα, εἰς τρόπον, ὥστε τὸ αὐγὸ ἀπὸ τὴν συνεχῆ προστριβὴν του μὲ τὸν ἀέρα, νὰ ψήνεται μέσα εἰς τὴν σφενδόνην.

Ἡ Ἰνδικὴ μυθολογία ἀναφέρει, ὅτι ἀπὸ τρία αὐγά ἐγεννήθησαν οἱ τρεῖς μεγαλειότεροι Ἰνδικοὶ θεοί. Καὶ περὶ τῆς Ἀφροδίτης παρεδέχθησαν ἄλλοι, ὅτι ἐγεννήθη, ὅχι ἀπὸ τὰ κόμματα τῆς θαλάσσης, ἀλλὰ ἀπὸ αὐγόν, τὸ ὁποῖον ἔπεσεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ. Ἡ ἑλληνικὴ μυθολογία λέγει ἐπίσης, ὅτι καὶ ἡ Ἑλένη τοῦ Μενελάου καὶ οἱ Διόσκουροι ἐξ αὐγοῦ ἐγεννήθησαν. Εἰς τοὺς παναρχαίους ἑλληνικοὺς νεοὺς ἐκρέμων αὐγά, τὰ ὁποῖα ὑπενθόμιζον τὸ αὐγόν, τὸ ὁποῖον ἐγέννησε τὴν ὠραίαν Ἑλένην. Καὶ οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Ῥωμαῖοι κατὰ τὴν ἐορτὴν τῆς Δήμητρος αὐγά ἀφιέρωναν εἰς τοὺς βωμοὺς τῶν ναῶν αὐτῶν. Κατὰ τὸν Πλούταρχον, ὁ Ὀρφεὺς καὶ ὁ Πυθαγόρας οὐδέποτε ἔφαγαν αὐγόν, διότι, ὅπως παρεδέχοντο, περικλείει τοῖτο τὰ τέσσαρα στοιχεῖα τῆς φύσεως, δηλ. τὸ κέλυφος, τὸ ὁποῖον παριστᾷ τὴν γῆν, τὸ ἀσπράδι, σημαίνον τὸ νερό, τὸν κρόκον, συμβολίζοντα τὸ πῦρ, χωρὶς νὰ λείψῃ καὶ ὁ ἀήρ, ὁ ὁποῖος εἶναι κάτω ἀπὸ τὸ κέλυφος. Τὰ ἱστορικὰ συμπτώσια τῶν Ῥωμαίων ἤρχιζαν πάντοτε μὲ μεγάλην αὐγοφαγίαν.

— Ἐγέννησεν ἢ ἐγεννήθη;

Κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα ἐγεννήθη μεταξὺ τῶν φιλοσόφων τὸ ζήτημα, ἀν τὸ αὐγόν ἐγεννήθη πρὸ τῆς ὄρνιθος ἢ ἡ ὄρνις πρὸ τοῦ αὐγοῦ καὶ τοῦτο, διότι ἄλλοι φιλόσοφοι ἔδογματίσαν, ὅτι «πᾶν τὸ ζῶον ἐξ ὠοῦ γεννᾶται».

Παρατηρήθη, ὅτι οἱ σημερινοὶ ἀπολίτιστοι

λαοὶ δὲν ἀγαποῦν τὰς ὄρνιθας καὶ ἀποφεύγουν τὰ αὐγά ἢ τὰ μαγειρεύουν μὲ τρόπον ἀηδέστατον. Καὶ οἱ Ἀθησούνιοι ἐπίσης δὲν ἀγαποῦν τὰ αὐγά.

— Εἰς τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν.

Πῶς τώρα ἐπεκράτησεν εἰς τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν ἡ χρῆσις τῶν αὐγῶν τοῦ Πάσχα, δὲν θὰ ἀναγράψωμεν εἰς τὴν σελίδα ταύτην, διότι πολλοὶ καὶ διάφοροι εἶναι αἱ περὶ τοῦτου γνώμαι κατὰ διαφόρους τόπους. Μερικοὶ παρεδέχονται, ὅτι τὰ πασχαλινὰ αὐγά συμβολίζουν τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου, τὸ δὲ κόκκινο αὐτῶν χρῶμα σημαίνει κατ' ἄλλους τὴν συμβολίζουσαν χαρὰν τῆς Πασχαλιᾶς. Πιθανώτερον ὅμως φαίνεται, ὅτι εἶναι τὸ ἐξῆς: Ἐπειδὴ κατὰ τὴν μεγάλην τεσσαρακοστήν, ὡς ἐκ τῆς νηστείας, δὲν ἐχρησιμοποιοῦντο αὐγά, συνήθροίζοντο πολλὰ τοιαῦτα, τὰ ὁποῖα, εὐλογοῦμενα τὴν Μεγάλην Ἑβδομάδα ἀπ' ἐκκλησίας, ἐχρησιμοποιοῦντο εἰς τὴν κατανάλωσιν των κατὰ τὸ Πάσχα. Καὶ μέχρι σήμερον εἰς πολλὰς σλαυικὰς ἐκκλησίας διατηρεῖται τὸ ἔθιμον τῆς εὐλογίας τῶν αὐγῶν τοῦ Πάσχα.

— Τεχνητὰ αὐγά.

Πρώτην φοράν εἰς τὴν Γαλλίαν Λουδοβίκος ὁ ΙΔ' ἔβωκεν αὐγά τῆς Πασχαλιᾶς ὡς δῶρα εἰς τοὺς αὐλικούς καὶ μεγιστάνας του. Ἦσαν δὲ ταῦτα κύριως τεχνητὰ, ζωγραφισμένα ἢ ἐπεξεργασμένα μὲ χρυσὸν καὶ ἄλλα πολυτίμα κοσμήματα. Εἰς τὸ Μουσεῖον τῶν Βερσαλλίων σφίεται ἀκόμη ἕνα πασχαλινὸ αὐγὸ τοιοῦτο, ζωγραφισμένον ἀπὸ τὸν διάσημον ζωγράφον Βατώ. Τὸ αὐγὸ αὐτὸ ἀνήκεν εἰς τὴν κόρην τοῦ Λουδοβίκου, τὴν κυρίαν Βικτουάρ. Ἡ συνήθεια τῶν δώρων τῶν τεχνητῶν αὐγῶν δὲν ἤρρησε νὰ ἐπικρατήσῃ, ὅπως φαίνεται ἀπὸ ἕνα βιτρίνας τῶν καταστημάτων τοῦ Πέραν, τὰ ὁποῖα κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἐκθέτουν τόσον ὠραῖα καὶ καλλιτεχνικώτατα στολισμένα φυσικὰ ἢ τεχνητὰ αὐγά.

— Λαγὸς καὶ αὐγά...

Ἀναρρίθμητοι εἶναι οἱ τρόποι, μὲ τοὺς ὁποῖους παρασκευάζουν τὰ αὐγά. Εἰς τὴν Γερμανίαν γνωρίζουν 250 τοιοῦτους, εἰς δὲ τὴν Γαλλίαν ὑπὲρ τοὺς 600.

Εἰς τὴν Γερμανίαν τὸ Πάσχα μαζί μὲ τὰ αὐγά κάθε σπίτι ἀπαραιτήτως πρέπει νὰ ἔχῃ καὶ λαγόν. Ἐκατομμύρια ἐξ αὐτῶν σφαιρικοὶ πωλοῦνται κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα. Τόσον δὲ συνδεδεμένα εἶναι τὰ δύο ταῦτα, ὥστε πολλοὶ ἔχει πιστεύουν, ὅτι τὰ αὐγά γεννῶνται ἀπὸ τοὺς λαγούς. Καὶ τοῦτο, διότι συνήθεια ὑπάρχει εἰς τὴν Γερμανίαν οἱ γεροντότεροι νὰ κρύπτουν αὐγά εἰς τὰ δάση, τὰ ὁποῖα τὰ εὐρίσκουν ἀκολούθως οἱ νεώτεροι. Ἀπὸ τὸ ἔθιμον αὐτὸ ἐγεννήθη ἡ ἰδέα, ὅτι ὁ λαγὸς γεννᾷ τὰ αὐγά τοῦ Πάσχα.

— Εἰς τὴν Ἰαπωνίαν.

Καὶ οἱ Ἰάπωνες κατὰ τὴν πρώτην τοῦ ἔτους, ὡς δῶρα πρωτοχρονιάτικα, ἀνταλλάσσουν αὐγά χρωματιστὰ ἢ χρυσοποίκιλτα. Πολλὰ ἐξ αὐτῶν εἶναι ἐκ πορσελάνης, λεπτοτάτης τέχνης, καὶ χρησιμεύουν ὡς θῆκαι κοσμημάτων ἢ ἄλλων πολυτίμων ἀντικειμένων.

ΔΝ. Θ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ ΚΑΙ Ἡ ΚΑΜΠΗ

Μία κάμψη, ἡ ὁποία εἶχε πλέον γηράσει καὶ ἐπερίμενον ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν τὸν θάνατον, ἀποκαμωμένη καὶ καταβεβλημένη ἤδη, ἐζήτηε πρῶτον ἕνα κλάδον ἐντὸς τοῦ κήπου, ὅπως ἀποσπασθῆ εἰς αὐτὸν καὶ ἀποθάνῃ ἡσυχος. Μελαγχολικὴ δὲ καὶ περίλυπος, ἐσυλλογίζετο, ὅτι «τὸ ἀποθνήσκω εἶναι πολὺ φοβερόν». Καί, ἀναστενάζουσα, ἀνεφώνει:

— Καλλίτερον νὰ μὴν εἶχον γεννηθῆ!

Ὁραία πεταλοῦδα, ἡ ὁποία ἐπέτα εὐθυμος καὶ ζωηρὰ ἀπὸ ἄνθους εἰς ἄνθος καὶ ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον, ἤκουσε τοὺς ἀναστεναγμούς της καὶ τὴν ἐπλησίασε.

— Μὴν ἀναστενάξῃς, τῆς εἶπε· τὸ ἀποθνήσκω εἶναι εἴσοδος εἰς νέαν ζωὴν. Ἐὰν τώρα σύρῃς τὸ ἀποκαμωμένον καὶ ἀσθενὲς αὐτὸ σῶμα, μετ' ὀλίγον, ἀφοῦ ἀποθάνῃς, θ' ἀναστηθῆς εἰς νέαν καλλιτέραν ζωὴν, καί, πετώσα ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον, καθὼς ἐγώ, θ' ἀναπνήξῃς τὴν εὐωδίαν τῶν ἀνθέων καὶ θὰ χαίρῃς εἰς τὴν λάμπριν τῶν ὠρίων σου πτερῶν. Ἦμην ἄλλοτε κάμψη καὶ ἐγώ!

— Ἀλλοίμονον! ἀπεκρίθη ἐπὶ μᾶλλον περίλυπος ἡ κάμψη. Ὁραῖα ὄνειρα, ἀλλ' ἀπραγματοποίητα!

Γέρων τις, ὁ ὁποῖος ἤκουσεν ὄλην αὐτὴν τὴν συνομιλίαν, ἔσεισε τὴν κεφαλὴν μετὰ θλίψεως καὶ εἶπεν:

— Ἀλλοίμονον! πόσον ὁμοιάζω τὴν γηραῖάν αὐτὴν κάμψη! Σύρῃς τὸ βιβραμένον ἐκ τῆς ἡλικίας σῶμά μου, περιμένω τὸν θάνατον μετὰ πικρίας...

Ἐπανερχόμενος ὅμως καὶ πάλιν ὠραῖαν κινὰ πρῶταν εἰς τὸν κήπον, ἵνα ἴδῃ τί θ' ἀπεγίνετο ἢ γηραῖά ἐκείνη κάμψη, τὴν ὁποῖαν τοσοῦτον μελαγχολικῶς εἶχε συμπαθήσει, ἔρριψε περίλυπον βλέμμα ἐπὶ τοῦ κλάδου, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου αὐτὴ εἶχεν ἀποσπασθῆ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἀφίνουσα τὰ λείψανα τοῦ γηραιοῦ σώματός της ἢ πρὶν κάμψη, ἐπετεύγιζεν εἰς τὸν ἀέρα, μεταμορφωμένη εἰς ὠραίαν πεταλοῦδαν. Πετώσα δὲ εἰς τὸν κνανοῦν αἰθέρα, διήλθε πλησίον του καὶ μὲ τὸν βόμβον τῶν πτερῶν της τῷ εἶπε:

— Τὸ ἀποθανεῖν ἀληθῶς ἐστὶ ζῆν!

ΑΝΑΜΟΡΦΩΤΗΣ

Ἡ ΠΑΣΧΑΛΙΑ

Ἦρτ' ἡ γλυκειά μας Πασχαλιά,
Χριστὸς ἀνέστη! ψάλλουν,
σκορποῦν οἱ Χριστιανοὶ φιλιά,
τὰ λούλουδ' ἀναθάλλουν.

Δάφνη σκεπνᾷ τοὺς ναοὺς,
ποῦ οἱ εὐλοβεῖς μπαίνουσι καὶ βγαίνουν,
μὲ τὴν καλὴ τους φορεσίαν
οἱ Χριστιανοὶ στὴν ἐκκλησίαν
χαρούμενοι πηγαινούν.

Καὶ τὰ παιδιὰ σὺν ἀστραπῇ
τρέχουν ἀπάνω-κάτου,
Χριστὸς ἀνέστη! θὲ νὰ πῆ
κατάργησις θανάτου.

Φεύγει ἡ λύπη, ἡ συμφορὰ,
ἦντ' ἡ γλυκειά μας Πασχαλιά,
παντοῦ τραγούδια καὶ χαρὰ
στὰ σπίτια καὶ στὴν ἐκκλησίαν.

ΚΙΜΟΝ ΜΗΒΑΛΑΣ

ΦΥΣΙΚΗ ΑΓΩΓΗ

Η ΥΓΕΙΑ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Υπερνήσεις εμποδίων.

Αι εκδρομαί παρουσιάζουν πολλά φυσικά και άλλα εμπόδια ταύτα είναι ανάγκη να υπερπηδηθούν και να υπερνικηθώσιν. Απαιτείται προς τούτο όχι μόνον Ικανότης σωματική, αλλά και διανοητική ευστροφία.

Βεβαίως, δεν είναι δυνατόν να προίδη κανείς ποια εμπόδια θα τοῦ παρουσιασθούσιν και συνεπώς να αντίταξῃ και οδηγίας διὰ τὴν ἐκνίκησίν των· τὰ εμπόδια είναι ποικιλώτατα και πάντοτε διάφορα κατὰ τὰς περιστάσεις. Προβάλλονται εἰς μίαν στιγμήν, ἐξαίφνης, και ἀπαιτοῦν τὴν ταχτείαν των λύσιν.

Ὁ νέος εκδρομεὺς πρέπει νὰ σκεφθῇ πολὺ και, ἐπειδὴ δὲν ἐπιτρέπεται ὑποχώρησις, δι’ αὐτὸ θὰ προσπαθῆσῃ νὰ εὕρῃ ἐν μέσσοις διεξόδου, εὐθὺς δὲ ὡς εὕρῃ τὸ μέσον αὐτὸ, πρέπει νὰ τὸ θέσῃ εἰς ἐφαρμογὴν· ἡ βραδύτης πολὺ λάκις βλάπτει πολὺ.

Ἡ ἀναρρίχσις.

Αἰφνης, είναι ἀνάγκη νὰ ἀναβῇ κάποιος εἰς τὴν κορυφήν βράχου, διὰ νὰ πάρῃ κάτι ἢ διὰ ὁποιονδήποτε ἄλλην ὑποχρέωσιν. Ὁ βράχος δὲν ἔχει μέρος, εἰς τὸ ὅποιον νὰ πατήσῃ τις και νὰ ἀναβῇ. Τί εἰμπορεῖ τότε νὰ γίνῃ;

Ἀπλούστατον, ὁ σύντροφος θὰ βοηθήσῃ και ἡ βοήθειά του θὰ εἶναι ταχεῖα και ἀποτελεσματική.

Παρατηρήσατε τὴν ἀνωτέρω εἰκόνα. Δύο παιδιὰ, δύο πρόσκοποι, εὗρισκονται εἰς μίαν ἀκτὴν. Είναι ἀνάγκη ὁ εἰς ἀπ’ αὐτοῦς ν’ ἀναβῇ εἰς τὸν βράχον· ἀλλὰ πῶς; ὁ σύντροφος τοῦ προσφέρει τὴν ράχιν του και εὐθὺς τὸ κατόρθωμα γίνεται, ἡ ἀναρρίχσις ἐπιτυγχάνεται ἀμέσως και ἀσφαλῶς.

Τὰ διάφορα ἀγωνίσματα.

Τὰ διάφορα ἀγωνίσματα, τὰ σπῶρ, είναι κάτι συναφές πρὸς τὸν ὑπαίθριον βίον. Αὐτὰ γομαάζουν τὰ ὄργανα τοῦ σώματος με ἔλευ-

θέρας κινήσεις, ἐκτάκτους και ὄχι ἐκ τῶν προτέρων καθωρισμένας.

Τὰ εἰς τὸ ὑπαίθριον ἀγωνίσματα είναι ἄφθονα και ποικίλα. Πολλὰ ἔχουν ὡς βάσιν τὸν δρόμον και ἄλλα τὰς κινήσεις τῶν

χειρῶν μετὰ τῆς εὐστροφίας τῶν ποδῶν, ὡς π. χ. τὰ ἀγωνίσματα τῆς σφαίρας, ὅσων είναι τὸ τέννις.

Τὸ παρατιθέμενον σύμπλεγμα τῆς εἰκόνας παρέχει μίαν ἰδέαν των δύο εἰδῶν των παιγνιδίων τούτων, τὰ ὅποια συντελοῦν εἰς τὴν εὐρυθμίαν τοῦ σώματος και εἰς τὴν κανονικὴν λειτουργίαν των πνευμόνων. Ξεύρετε δὲ τί σημαίνει ζωηρὰ και βαθειὰ ἀναπνοή; αὐτὴ ἀποτελεῖ τὴν ζωὴν, αὐτὴ δίδει τὸ χρῶμα εἰς τὸ πρόσωπον, διότι αὐτὴ δίδει τὸ ὀξυγόνον εἰς τὸ αἷμα.

Ἄλλαι παιδιὰ και ἀγωνίσματα είναι, ἀναλόγως τῆς ἐποχῆς και τοῦ μέρους τῆς διαμονῆς, ἡ παγοδρομία, τὸ ψάρευμα, ἡ ἱστιοπλοία, ἡ σκοποβολή και ἄλλα.

Ἡ σκοποβολή είναι ἓνα ἀπὸ τὰ μάλλον χρήσιμα ἀγωνίσματα. Ἡ προστασία τῆς πατρίδος, ἡ ἀμυνα τοῦ ἀτόμου, είναι πολὺτιμοὶ ἀνάγκαι. Εἰς καλὸς σκοπευτῆς γνωρίζει πάν-

Σκοποβολή.

τοτε, καλλίτερον παντός ἄλλου, νὰ προστατεύῃ τὸν ἑαυτὸν του.

Τὸ ψάρευμα είναι παιδιὰ, τὴν ὅποιαν ἔχομεν ἔλους τοῦς λόγους νὰ ἀγαπήσωμεν.

Εὗρισκόμεθα εἰς τέπεν, εἰς τὸν ὅποιον ἡ

θάλασσα παρέχει τόσην καλλονὴν και τόσας ὑπηρεσίας· εἰς μικρὸς περίπατος ἔως εἰς μίαν ἐξοχικὴν παραλίαν, μία τσάντα μετὰ ἐφόδια τῆς ψαρικῆς σᾶς προεξοφλεῖ μίαν ἡμέραν σας ὄραϊαν, γλυκειαν και ἐνδιαφέρουσαν. Παραλείπω, διτι συνήθως ὁ ἐπιλογος αὐτῆς τῆς ἡμέρας ἀποτελεῖ γεῦμα καμωμένο ἀπὸ τὰ φρεσκότατα ψάρια, τὰ ὅποια σᾶς προσέφεραν ἢ παιδιὰ σας ἐκείνη.

Ἄλλὰ και ἡ ἱστιοπλοία δὲν είναι κάτι ἀκατόρθωτον δι’ ἡμᾶς ἔδῶ.

Τὸ ψάρευμα μετὰ τὸ ἀγνίστην.

Τὰ κότερα και τὰ διαφόρου εἶδους πλοίαρια είναι συνήθη και εἰς τὴν πόλιν μας. Είναι εὐμορφος περίπατος μία θαλασσία ἐκδρομή, τὴν ὅποιαν σᾶς νὰ διευθύνετε, σᾶς νὰ ἐκτελεῖτε. Τὰ ἀτμόπλοια δὲν εἶδουν οὔτε τὴν ποιήσιν, οὔτε τὴν γραφικότητα εἰς τὴν ἐκδρομὴν· ἓνα καικάκι, καλῶς διευθυνόμενον, ἔχει πάντοτε περισσότερα θέλγητρα.

Ἱστιοπλοία.

— Ἄλλὰ, θὰ εἰπῆτε, ὁ φόδος τοῦ κνιμοῦ; τὸ κολύμβι;

Ἀκριβῶς αὐτὸ ἀποτελεῖ ἓνα περιπλέον ἰδίως λόγον νὰ συστήσῃ κανεὶς τὴν ἱστιοπλοίαν και ἐν γένει τὰς θαλασσίας ἐκδρομάς, διότι, ἐπειδὴ μᾶς παρουσιάζουν τὸν κίνδυνον τῆς θαλάσσης, μᾶς ἀναγκάζουν νὰ εἴμεθα προητοιμασμένοι δι’ αὐτόν. Ποῖος πρέπει νὰ μείνῃ χωρὶς νὰ ξεύρῃ κολύμβι;

Τὸ κολύμβι είναι ἀπαραίτητον ἐφόδιον, εἶναι καθήκον. Δι’ αὐτοῦ εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ σώσῃ και τὴν ζωὴν του και τὴν ζωὴν ἀκόμη των ἄλλων.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

201.—Γράφος.

(Απ. Νικ. Βλυσσίδης).

202.—Μωσαϊκόν.

Table with 2 columns: numbers and Greek words. Numbers: 1 2 8 4 5 6 7 8 9 10 11 12, 8 3 9 9 7 4 2 12 4 10 7 12, 7 1 12 2 11 3, 12 9 8 5 6 4 11 6, 1 7 9 11 8 7 3, 8 2 12 4 5 6 11 6, 12 2 7 6 4 11 3 6, 1 10 2 12 7 3, 12 2 10 4 5, 8 3 1 7 12, 5 2 3 8 9 5 6, 12 5 2. Words: όνομα κέριον, πόλις, νήσος, άρχαία βασίλισσα έπαρχία της Άσίας, ποινη, άρχαίος κομμικός, μέρος πλοίου, προτέρημα, άλάντωμα, ήρωας, στοιχείον.

(Απ. Μαρίκα Νικολάου).

203.—Αναγραμματισμός.

Συ ποθ λέγεις, ότι όλα είναι εύκολα να λύσες. ποία λέξεις, την οποίαν όταν άποκεφαλίσες και την άναγραμματίσες, σιός τραπέζας τοθ πλοτοίου και πτωχοθ θα (άπαντήσες);

(Απ. Έμμ. Παμπούκης)

204.—Κύβηαι.

Είς τον πρώτον κέβρον όριζοντίως άνω: νηρηίς; κάτω: άνθος; καθέτως δεξιά: άπόστολος; άριστερά: γυνή της Γραφής. Είς τον δεύτερον κέβρον όριζοντίως άνω: νήσος; κάτω: βασιλεύς; δεξιά: ποταμός; άριστερά: άρχαία πόλις.

(Απ. Ζιζάνιον Ίωακείμειον).

205.—Επιγραφή.

Ε-ΜΗ-ΜΕΙ-ΔΥ-ΘΥ-ΠΙ-Α-ΤΑ-ΝΑ

Αι άνωτέρω εύρισκόμεναι συλλαβαι να τοποθετηθώσιν εύτως, ώστε να σχηματισθῆ γνωμικόν.

(Απ. Θεοχ. Ί. Μακρίδης).

206.—Δαββρινθος.

Δέο φίλοι, ο Κίμων και ο Άνδρέας, εισερχόμενοι εις την πόλιν, την οποίαν παρουσιάζει το σχέδιον, συναφάνησαν να τρώγουν μίαν πάσταν εις τα ζαχαροπλαστεία, τα όποια θα συνήντων. Και ο μόν Κίμων να πληρώνη εις τα εύρισκόμενα προς τα δεξιά, ο δέ Άνδρέας εις τα εύρισκόμενα προς τα άριστερά. Άλλά ο Άνδρέας, ο όποιος ήγνώριζε τους δρόμους της πόλεως, ώδήγησε τον φίλον ευμέ τοισθεν τρόπον, ώστε όλα τα μύθρα σημεία, τα όποια είναι τα ζαχαροπλαστεία, εύρισκοντο προς τα δεξιά. Ποίαν όδον ήκολούθησαν, εισελθόντες και έξελθόντες από το σημείον Α, χωρίς να διέλθωσι δις δια της αύτης όδοθ και χωρίς να διασταυρώσωσι την μίαν μετά της άλλης; Σημειώσατε την όδον, την οποίαν ήκολούθησαν δια μολυβδοκονδύλου ή δια μελάνης επί τοθ σχεδίου.

(Απ. Κ. Α. Μαρνανόπουλος).

207.—Γεωγραφική έρώτησις.

Έκαστος κύκλος περιέχει έν μέρος εκ των πάντε ήπειρών και το μόν μαθρον είναι ξερά, τα δέ λευκόν θάλασσα. Ποία είναι τα μέρη ταυτα; (Απ. Όδοιπός).

208.—Άκροστοιχίς.

Ιστορική πόλις της Ελλάδος νήσος ποταμός της Εύρώπης άρχαίος βασιλεύς δρος ποιητής άρχαίος σοφός.

(Απ. Κλειθ Καραγεωργίου).

209.—Μωσαϊκόν.

Τέσσαρα ζευγάρι' άδελφωμένο, ή Κατίνα κι' ο Χαρίκος, ή Ίουλία κι' ο Άλέκος, ή Ειρήνη και ο Κώστος και ο Τέρμος κι' ή Έλένη, από ένα γράμμα διδουσι και μιά Μοΐσα σχηματίζουν

(Απ. Κ.)

210.—Έρώτησις.

— Ποιον ζψον άποτελείται από τρία γράμματα της άλφωβήτου; (Απ. Άτρόμητος).

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Και κάτι άλλο.

Μικρός ύπηρέτης, σταλείς εις τον σταύλον να άλμύξη την άγελάδα, έπέστρεψε με κενόν κάδον.

Ο γεωργός έρωτά με θυμόν: — Γιατί γυρίζεις χωρίς γάλα; δέν σε έδωσαν τίποτε ή άγελάς;

Και ο μικρός. — Μάλιστα, τρεις όκάδες και μιά κλωτσιά!

Πότε θα παίζη.

- Μαμάκα μου, άγόρασέ μου αυτό το τύμπανον. — Όχι, παιδί μου, θα με άνηουχῆς πάντοτε. — Μή φοβάσαι, μαμά. Έγώ θα παίζω όταν θα κοιμάσαι.

Το δεύτερο πιάτο.

Η κ. Ν. δίδει οδηγίας εις την νεαν έπηρέτριαν. — Πρίν άφαιρέσες τα πινάκια της σουπας εκ της τραπέζης, Μαρία, να έρωτάς την θείαν άδελφον άδελφον.

Την έπαύριον ή Μαρία, εύγενώς σκύψασα εις ένα τών παρευρισκομένων, έρωτά:

- Έπιθυμεί ο κύριος και άλλην σουπαν; — Μάλιστα, παρακαλώ. — Άλλά δέν ύπάρχει άλλη!

Διά να μη κρυώση.

Κάποιος, μεθύσας, έπέστρεψεν εις την οικίαν του μεσάνυκτα και, αντί να ύπάγη εις το σπίτι του, έκοιμήθη εις τον κήπον. Την πρωίαν, λοιπόν, ή δυστυχής γυνή, άνοίξασα το παράθυρον, έκύτταξεν αυτόν μετ' άπορίας. Ο δέ μεθύσος, μη έννοήσας πού εύρίσκετο, λέγει στην γυναϊκά του:

— Βρέ γυναϊκα, σφάλνα το παράθυρο, γιατί κρυώνω.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Φιλόμοσος δωρεά.— Εύχαρίστως μονθάνομεν, ότι άνώτερος κύριος έλαθέται 500 γρ. τον μήνα ως βραβείον δι' άπόρτους και χρηστός μαθητίας των έν Ευρώπαις Άρχιεπισκόπων Έκπαιδευτηρίων. Συγκρίνομεν τον φιλόμοσον δωρητήν, εύχόμενοι το παράδειγμα του, όπως το μιμηθώσι και άλλοι.

Έθνικόν Δέκλειον.— Οι έφεταινοι τελειόφοιτοι: Άγγελίδης Γεώργ., Άναστασιόδης Κωνστατινίος,

Άντωνιάδης Νικόλαος, Άποστολάκης Δημήτριος, Άποστολίδης Θεμιστοκλής, Άρναούτογλου Άλέξανδρος, Βακαλόπουλος Γεώργ., Βερνιάδης Νικ., Βορίδης Δημ., Γεωργιάδης Δημ., Γιαγλόγλου Χαρίλαος, Γιαδικάρουλος Κ., Γλεκίδης Κωνστ., Δάτσης Μηνάς, Δανδραλίδης Γεώργ., Δούκας Ίωάννης, Έλευθεριάδης Στέφ., Εύαγγελίδης Στέφ., Εύφρονιάδης Φίλιππος, Εύσταθιανός Νικόλ., Ηλιάδης Ηλίας, Θελούδης Βασ., Ίβρώκης Άριστοτέλης, Ίορδανίδης Κωνστ., Ίωαννίδης Λόζ., Καστανάκης Θρασίβ., Κρανιάδης Πρόδρ., Λεϊλεμίδης Μ.χ., Λέφας Νικ., Μαδυτινός Γεώργ., Μαργαρίτης Λεων., Μακρίδης Θεμιστ., Μαρίνος Θεολ., Μάτακας Φραγκούλης, Μελίδης Ανδρόνικος, Μήνης Αθ., Μουστακας Λουκάς, Νείος Άχιλλ., Οικονομίδης Άλέξ., Παπαγιωτόκης Ίωάνν., Παπαδόπουλος Σωκρ., Παπασουλιώτης Μ.χ., Παροίδης Δημ., Πλούταρχος Ίωάνν., Πολυκαρπίδης Γεώργ., Πολυχρονιάδης Χαρίλ., Σχοινάς Άντ., Στρατογιαννίτης Ίωάνν., Τσόγκας Άλέξ., Χλοίδης Κωνστ., Χρησιδης Άλέξ., Χριστιανόπουλος Παταγ., Χρυσομάλλης Σάββας, Χρυσοβέργης Ξενοφών, Ψαθης Νικόλ.

Σχολή Γλωσσών και Έμπορίων.— Οι έφεταινοι άπόφοιτοι: Άθανασιάδης Βέρην, Βαρδύρογλου Άγγελος, Θεοδοσόπουλος Κλεομένης, Θεοδοπίδης Άλέξ., Ίερμαδης Στυλ., Καβαδίου Μιχ., Καρταζά, Δημήτρ., Κολαζόφ Άλβέρτος, Κολυποτίσογλου Ίωάν., Κομμαριανός Άλέξ., Κουσιανόπουλος Θεόδ., Λαζαριδης Κερ., Λογοθέτης Βασ., Λουκίδης Κωνστ., Μουρακίδης Άντ., Οικονομίδης Δημήτρ., Παρσακκευαίδης Γεώργ., Παλιούρης Άλέξ., Στανκίδης Άνδρ., Στεργιόπουλος Δ. μήτρ., Στραντζαλης Φάτ., Ταστοβόγλου Δημήτρ., Τριανταφυλλίδης Στέφ., Τσαπακιάς Γεώργ., Τσιπιδης Ίορδ., Χ' Σατηριού Άλίας.

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΑΚΗ

Ο ΠΑΣΧΑ πλησιάζει, όλοι ετοιμάζονται να περάσουν τας άγιες αυτάς ημέρας με τραγούδια και χαρές. Τα μικρά παιδιά τρέχουν χαροπά περίξ των γονέων των και παρακαλούν αυτούς να τοίς αγοράσουν ό,τι θέλει ή όρεξις των.

Ο κύρ-Ανδρέας, πτωχός, αλλά τίμιος εργάτης και καλός οικογενειάρχης, είχε ένα παιδάκι φρόνιμο και ένα γατάκι πολύ έξυπνο, καλομαθημένο και άσπρο σαν το χιόνι. Το παιδάκι ήγάπα πολύ το γατάκι του, ήτον ή μόνη του χαρά· έπαιζαν μαζί, έτρωγαν μαζί και πάντοτε, τέλος, ήσαν άχώριστοι· μόνον, όταν ο Γιαννάκης ήτο εις το σχολειόν, το γατάκι έμενε μόνον.

Την παραμονήν του Πάσχα ο κύρ-Ανδρέας ήγόρασεν ένα παχουλό-παχουλό άρνάκι διά το Πάσχα, και νέα φορέματα και καπελλάκι διά το τέκνον του. Ο Γιαννάκης όμα τα είδεν ήρχισε να πηδα από την χαρά του. Έχάιδευσεν το άρνάκι, έκύτταζε το φόρεμά του και έφόρει συχνά το καπέλλο του. Αφού διεσκέδασεν άρκετά, έκουράσθη τόσο πολύ, ώστε, χωρίς να φάγη τίποτε, παρήτησε τα νέα ένδύματά του και το καπέλλο του εις έν

δωμάτιον και έπεσεν εις την κλίνην του, όπου μετ' όλίγον άπεκοιμήθη.

Μετ' όλίγον άκρα ήσυχία έδασίλευεν εις το σπίτι του κύρ-Ανδρέα, όλοι έκοιμήθησαν ένωρίς· ειξεύρετε διατί; διότι ήθελαν να σηκωθούν τα μεσάνυχτα, διά να υπάγουν εις την εκκλησίαν. Το γατάκι έπήγε και αυτό να κοιμηθη με τον φίλον του τον Γιαννάκη, αλλά δυστυχώς ή θύρα του δωματίου του ήτο κλειστή· γρατσουνίζει, νιαουρίζει, τίποτε! Ο Γιαννάκης δέν το ήκουε διά ν' ανοίξη. Φεύγει τότε παραπονέμένο κατά του συντρόφου του και πηγαίνει να εύρη άλλο μέρος να κοιμηθη, ότε βλέπει την θύραν ενός δωματίου ανοικτήν· εισέρχεται εις το δωμάτιον και βλέπει το καινούργιο καπέλλο του Γιαννάκη· άμέσως του έρχεται μία ιδέα: αφού δέν παίζει με τον Γιαννάκη απόψε, άς παίξη με το καπέλλο του.

Χωρίς να σκεφθη περισσότερο, αρχίζει άμέσως να το άρπάξη πότε με τα δόντια του και πότε με τα νύχια του, εις τρόπον, ώστε το καυμένο, το καπέλλο, χωρίς να έχη όρεξιν, έκαμε χίλιες-δυό τουμπες εις το λεπτό.

Αμα έτελείωσε το παιγνίδι, το μόν γατάκι έκοιμήθη κουρασμένο, το δε καπέλλο, το όποιον είχε κουρασθή άκόμη περισσότερο, έκοιμήθη και αυτό έμπροσθεν της θύρας, όπου το είχε φέρει το γατάκι με τα νύχια του.

Τώρα πλέον όλοι κοιμούνται εις το σπίτι του κύρ-Ανδρέα. Είναι μεσάνυχτα· μόνον τ' άστεράκια φεγγοβολούν έξω στον ούρανό, διά να βλέψη ο Ιερεύς, που πηγαίνει εις την εκκλησία· διά να σημάνη την καμπάνα.

Νά! την άκούτε;

Ντάγκ, ντίγκ, ντάγκ!... χτυπάει και προσκαλεί τους Χριστιανούς εις την έορτήν της εκκλησίας μας. Όλοι έξύπνησαν

και τρέχουν μετά κατανύξεως εις την εκκλησίαν, διά να άκούσουν την άκολουθίαν της Αναστάσεως του Χριστού.

Ο κύρ-Ανδρέας όμως, έπειδή είχε κοπιάσει πολύ την προηγούμενην ήμέραν, το Μεγάλο Σάββατο, έκοιμάτο άκόμη. Τ' άστεράκια του ούρανού έλαμπον περισσότερο, όσον έπλησίαζεν ή ώρα της Αναστάσεως.

Έπέρασαν τα μεσάνυχτα· ο κόκορας φωνάζει, έξυπνα ο κύρ-Ανδρέας, φωνάζει την γυναϊκά του, έξυπνούν τον Γιαννάκη και ετοιμάζονται διά την εκκλησίαν.

Ντάγκ, ντίγκ, ντάγκ!... χτυπά πάλιν ή καμπάνα. Η άκολουθία ήρχισε.

— Δέν θά προφθάσουμε! γρήγορα φόρεσε τα ρούχά σου, Γιαννάκη μου, λέγει ή μητέρα του.

Όλοι είναι έτοιμοι, εκτός του Γιαννάκη, ο όποιος έλησμονήσε να φορέση το καπέλλο του. Τρέχει εις το δωμάτιον με χαράν και με βίαν διά να το πάρη, άλλ' εκ της άπροσεξίας του, ένφ έμβαινε, πατά το καπέλλο του και το τσαλακώνει. Αρχίζει τότε να κλαίη και να φωνάζη:

— Αχ! το γατάκι μου έχάλασε το καπέλλο μου!

Τρέχουν οι γονεϊς του, βλέπουν το καπέλλο εις έλεεινήν κατάστασιν και του λέγουν:

— Ποιός σου είπε να λησμονήσης το γατάκι έξω και να μη φυλάξης το καπέλλο σου εις μέρος ασφαλές; Νά, τώρα, τί έπαθες!

— Φόρεσε το παληό, Γιαννάκη μου, και έλα γρήγορα, διότι δέν θά προφθάσωμεν, προσέθηκεν ή μητέρα του.

Τί να κάμη ο Γιαννάκης; Έπήγε παραπονέμένος διά το πάθημα του καπέλλου του, έμαθεν όμως από τότε να μη λησμονη ποτέ τους φίλους του και να μη άφίνη όπου φθάση τα πράγματά του.

F. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

24

ΑΙ ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΑΙ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΝΕΑΝΙΚΑΙ

(συνίχεια από σελ. 190)

Η διευθόντρια του παρθεναγωγείου εκείνου, άν και είχε χυδαίον παρευσιαστικόν, έν τούτοις άνηκεν εις μίαν εύγενή και πλουσίαν οικογένειαν, ή όποία ήναγκάσθη να φύγη από την πατρίδα της.

Εις το έξωτερικόν, λοιπόν, είχε γεννηθή ή ίδια, όταν δε επέστρεψεν εις την πατρίδα της, ήτο όρφανή. Η δυστυχής ήτο μόνη και χωρίς άλλο στήριγμα, παρά μόνον την μόρφωσιν της, την όποιαν οι γονεϊς της, παρ' ελην την καταστροφήν των, κατήρθωσαν να της δώσουν.

Συγκρατητέθη, λοιπόν, να νυμφευθη κάποιον έκπασόντα εύγενή, ο όποιος ήτο πτωχός καθώς εκείνη. Έν τούτοις, με τας προσπάθειας και των δύο, κατηρθώθη να ιδρύσουν μίαν μικράν σχολήν, ή όποία σιγά-σιγά έμεγάλωσε και κατήνησε να γίνη παρθενα-

γωγείον, το όποιον σας περιεγράψαμεν.

Καλλίτερον από κάθε άλλο πρόσωπον, ή διευθόντρια του παρθεναγωγείου εκείνου, ή όποια είχε περάσει τόσας θλιβεράς δοκιμασίας, έγνώριζε να εκτιμά το θάρρος, την άποφασιστικότητα και την ενεργόν θέλησιν. Δι' αυτή ήγάπησε παρευθός και ήσθάνθη ένδιαφέρον διά την νεαράν κόρην, την όποιαν της συνέστησεν ή Μαρία, ήτις ήτο παλαιά της μαθήτρια. Άλλως τε, ή Μαρία είχε κάμει διά την Ειρήνην τας καλλιτέρας συστάσεις και έπαίνους από την προηγούμενην ήμέραν.

Όταν ή Μαρία και ή διευθόντρια έγνωρίθησαν, αυτη παρουσίασε την νεαν διδασκάλισσαν του πιάνου εις τας μαθητρίδας της.

Η στιγμή εκείνη όπηρξε νέα όδυνηρά στιγμή διά την Ειρήνην, την όποιαν όλα εκείνα τα παιδιά, με μάτια περίεργα, με περιφρόνησιν ή κοροϊβίαν παρατήρουν και εξήταζον το νέον πρόσωπον.

Εδυστυχώς αυτή ή δυσάρεστος εξέτασις δέν διήρκεσε πολύ, διότι ή διευθόντρια την διέκοψε και μάλιστα άνέστρεψε τους ρόλους, διότι εκάλισε κάθε μίαν μαθήτρίαν με το όνομά της, την παρουσίασεν εις την επίδελφιν της Ειρήνης και την έούστησεν εις αυτήν, λέ-

γουσα μάλιστα και όλα τα έλαττώματά της, άν ήτο άμελής, άτακτος, άπρόσεκτη, άφηρημένη και τα παρόμοια. Με αυτών τον τρόπον κάθε μία από τας μαθητρίδας έκοκκίνιζε, κατέβαζε το κεφάλι και, αντί να έντροπιάση την νεαν διδασκάλισσαν, έντροπιάζετο απέναντί της.

Η καλή Ειρήνη έλυπήθη μάλλον, παρά έχάρη διά την εκδίκησιν, και μάλιστα έσπευσε να δικαιολογήση τα έλαττώματα και τα λάθη των μαθητριών, πράγμα το όποιον έκαμεν, ώστε να αγαπηθη από τας μαθητρίδας του παρθεναγωγείου εκείνου.

Αλλ' άς αφήσωμεν τώρα την Ειρήνην με τα νέα της καθήκοντα και την εργασίαν, και άς επιστρέψωμεν εις την αγαπητήν μας Νέλλην, ή όποια δέν ήτο κατωτέρα από την Ειρήνην. Η τελευταία μάλιστα αυτη κόρη πολλάκις έσυλλογιζετο την Ειρήνην από την στιγμήν, που της έκαμε θώρον εκείνο το καναρίνι· ή Ειρήνη το είχε πάρει μαζί της με πολλήν χαράν και ήτο δι' αυτήν μία ζωντανή ανάμνησις των παλαιών καλών ήμερών.

(άκολουθεί)

ΚΑΙΘ

ΚΩΜΩΔΙΑ

ΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΝΙΚΟΣ, ΕΛΕΝΗ, ΓΙΩΡΓΟΣ, ΜΑΡΙΑ, αδελφοί,
ΜΕΝΕΛΑΟΣ, πατήρ των.

Νίκος.—Στοιχηματίζω, πῶς τὸ βραβεῖο θὰ τὸ πάρω γὰρ !

Ἐλένη.—Δὲν εἶναι ἄσχημα νὰ ἔχη κάνεις πεποίθησι στὸν ἑαυτό του.

Γιώργος.—Μὰ καὶ ἡ μεγάλη πεποίθησις εἶναι ἐγωϊσμός. Ἐτσι λέγει πάντα ὁ μπαμπᾶς, ποῦ ξυύρει πειὸ πολλὰ ἀπὸ μᾶς.

Νίκος.—Ὅχι ὁμως καὶ πειὸ πολλὰ ἀπὸ μένα.

Γιώργος.—Ἄ! τὸ ξυύρω! Ἐσὺ ἔχεις ὄλην τὴν σοφίαν τοῦ Σολομῶντος, καὶ ἀπόδειξις, ὅτι ποτὲ δὲν εἶπες σωστὰ στὸ μάθημά σου!

Νίκος.—Γιατί δὲν θέλω νὰ τὸ πῶ; εἶμαι μετριόφρων καὶ δὲν θέλω νὰ δείξω στὸν ἕνα καὶ στὸν ἄλλο τὸς γνώσεις μου. Θὰ τὰς φανερώσω μιὰ καὶ καλή, ὅταν θὰ ἔλθῃ ὁ κατάλληλος καιρός.

Γιώργος.—Καί, ἐπειδὴ ὁ κατάλληλος αὐτὸς καιρός θ' ἀγγήσῃ νὰ ἔλθῃ πολὺ, κατὰ τὸ φαινόμενον, αἱ τόσαι γνώσεις σου εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ μένουν εἴαν κατάδικοι μέσα στὸ κεφάλι σου! Φαντάζομαι τί σοφία ἔχει νὰ χυθῇ, ὅταν κάμμίαν ἡμέραν αἱ γνώσεις αὐταὶ κατορθώσουν καὶ ξεφύγουν μέσα ἀπὸ τὴν φυλακὴν των!

Νίκος.—Λέτε ὅ,τι θέλετε! Ἐγὼ ξυύρω, πῶς τὸ βραβεῖο τοῦ διαγωνισμοῦ θὰ τὸ πάρω γὰρ.

Μαρία.—Μὲ τὸ διήγημα, ποῦ δὲν ἔγραψες;

Ἐλένη.—Μὲ τὸ ποίημα, ποῦ δὲν ἔστειλες;

Γιώργος.—Μὲ τὴν γελοιογραφία, ποῦ δὲν ἔσχεδιάσες;

Νίκος.—Τί πᾶ νὴ πῆ! καὶ τὰ τρία αὐτὰ εἶναι μέσα στὸ μυαλό μου καὶ περιμένω τὴν εὐκαιρία διὰ νὰ προβῶ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν.

Ἐλένη.—Ἐγὼ ἔγραψα τὸ ποιηματάκι μου καὶ τὸ ἔστειλα· δὲν λέγω πῶς εἶναι καλό, γιατί προτιμῶ νὰ μοῦ τὸ ποῦν ἄλλοι, ποῦ ξυύρουν πειὸ πολλὰ ἀπὸ μένα.

Νίκος.—Πές μου τὸ ἔμμενα, καὶ θὰ σοῦ πῶ ἂν εἶναι καλὸ ἢ ὄχι.

Γιώργος.—Ἄ! ὁ κύριος ἔγινε καὶ κριτικός! Πές το, Ἐλένη, γιατί μπορεί νὰ σοῦ γράψῃ «ἀριστα», ἀφοῦ διὰ τὸν ἑαυτό του κρύπτει μόνον τὰ μηδενικά!

Μαρία.—Κ' ἔγὼ ἔστειλα ἕνα διηγηματάκι, μὰ δὲν εὑρίσκα τὸ κατάλληλο ψευδώνυμον.

Νίκος.—Καὶ δὲν ἐρωτοῦσες ἔμμενα, νὰ σοῦ τὸ εἶρω στὴν στιγμή.

Γιώργος.—Ἀμέ! τί κουτὴ ποῦ εἶσαι! δὲν ἐρωτοῦσες τὸν κύριο διὰ τὴν ἀπόδρα σου! Καὶ ἂν δὲν σοῦ τὸ ἔλεγε, θὰ τὸ ἐσημάτιζε μέσα στὸ μυαλό του!

Ἐλένη.—Ὁ Γιώργος ἔστειλε μιὰ γελοιογραφία, ποῦ εἶναι τρέλλα!

Γιώργος.—Δὲν εἶναι τίποτε, καλέ! μὰ πρέπει ν' ἀρχίσῃ κάνεις ἀπὸ τὰ μικρά, γιὰ νὰ φθάσῃ καὶ στὰ μεγάλα. Κάνέννας δὲν ἐγεννήθηκε μέγας ὁ αὐτὸν τὸν κόσμο· μεγάλους τοὺς ἔκαμα ἡ ὑπομονή, ἡ ἐργασία καὶ ἡ μελέτη.

Νίκος.—Γελοιογραφία! ἀκούς ἐκεῖ! καὶ τί ἀξίαν ἔχει μιὰ γελοιογραφία; κάμποσα ὀρνιθοσκαλισματα ἐκεῖ πέρα καὶ τίποτα περισσότερο. Ἄν ἦταν γιὰ γελοιογραφίες, εἴμπορῶ νὰ σᾶς σκαρώσω χιλιάδες στὸ λεπτό.

Μαρία.—Γιατί δὲν ἔστειλες λοιπόν;

Γιώργος.—Τὰς κρύπτει μέσα στὸ μυαλό του!

Νίκος.—Καὶ ποιὸς σᾶς εἶπε πῶς δὲν ἔστειλα; ὄχι ὁμως γελοιογραφίαν· ἔστειλα ἕνα ποίημα, ἕνα ποίημα, ποῦ θὰ εἶναι τὸ καλλίτερο ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα.

Γιώργος.—Κυρίσι καὶ κύριοι! σᾶς παρουσιάζω τὸν μεγαλειότερο ποιητὴ τοῦ αἰῶνος!

Ἐλένη.—Νὰ διοθμε τί θὰ πῆ καὶ ἡ ἐπιτροπή, ποῦ θὰ τὰ ἐξετάσῃ.

Γιώργος.—Ὅ,τι καὶ ἂν ἀποφασίσῃ ἡ ἐπιτροπή, ὁ κύριος ἔβράβευσε μόνος του τὸν ἑαυτόν του!

Μαρία.—Ἐλα, καῦμένε Νίκο, πές μας κάμποσους στίχους ἀπὸ τὸ ἀριστούργημά σου!

Γιώργος.—Προηγουμένως ὁμως νὰ κλείσωμε καλὰ τὰ παράθυρα, διὰ νὰ μὴ ξεφεύγῃ ὁ ρυθμός!

Νίκος.—Καὶ εἰσθε εἰς θέσιν σεῖς νὰ καταλάβετε τὰ δικά μου τὰ ποιήματα; Μωρὲ ἀκροατήριε ποῦ θὰ μὲ ἀκούσῃ!

Γιώργος.—Τί παράδοξοι ποῦ εἶναι οἱ μεγάλοι ποιηταὶ! Δὲν βρίσκουν ἄλλον καλλίτερον ἀκροατὴν ἀπὸ τὴν ἡχώ των, γιατί αὐτὴ ἔχει τὴν συνήθειαν ν' ἀκούῃ, νὰ ἐπαναλαμβάνῃ ἑαίνα, ποῦ ἀκούει καὶ νὰ συγκρατῇ τὰ γέλια τῆς!

Νίκος.—Δὲν εἰσθε ἱκανοὶ νὰ κρίνετε τὸ ποίημά μου.

Ἐλένη.—Ἄς τ' ἀκούσωμεν ἐπὶ τέλους! ἀνεπιστήμως εἴαν νὰ ἔγωγε!

Νίκος.—Ἄνεπιστήμως μάλιστα, τὸ δέχομαι.

Γιώργος.—Ἡ συνέλευσίς μας δέχεται τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν καὶ περιμένει μὲ ἀνυπομονησίαν τὴν ἀπαγγελίαν.

Νίκος (ἀνέρχεται εἰς μίαν καθέκλαν, ἐξδιπλόνει ἕνα χαρτί μουνιζουρωμένο καὶ κάθκει ἀγέρωχον στάσιν).—Μὴ τὸ βλέπετε, ποῦ εἶναι μουνιζουρωμένο· αὐτὴ εἶναι ἡ κόπια του.

Γιώργος.—Καλὰ ἔκαμες καὶ ἐκράτησες τὴν κόπια του! Σκέψου τί δυστύχημα, ἂν τυχὸν ἐχάνετο τὸ πρωτότυπον!

Νίκος.—
Ἡ Λαμπρή, ἡ Λαμπρή, νάτην πάλι ἡ Λαμπρή,
τῆς Λαμπρῆς, τῆς Λαμπρῆς, τῆς Λαμπρῆς
(ἢ εὐμορφιά!)

Γιώργος.—Ἐξοχο! ποίημα θηλυκὸν καὶ πρωτόκλιτον! ὀνομαστικὴ ἡ Λαμπρῆ, ἡ Λαμπρῆ, ἡ Λαμπρῆ! γενικὴ τῆς Λαμπρῆς, τῆς Λαμπρῆς, τῆς Λαμπρῆς!

Ὅλοι (λιγωμένοι στὰ γέλια).—Κλητικὴ ὁ Λαμπρῆ!

Γιώργος.—Ἠευχία, κυρίαὶ καὶ κύριοι! κρατήσατε τὴν δρεξί σας διὰ τὰ παρακάτω!

Νίκος.—Τί; δηλαδὴ δὲν τὸ βρίσκετε καλό;

Γιώργος.—Ἐξακολουθεῖ, καλέ!

Νίκος.—
Μὲ αὐγὸ, μὲ αὐγὸ, μὲ αὐγὸ καὶ μὲ κερὶ,
στοὺς ναοὺς, στοὺς ναοὺς, στοὺς ναοὺς πᾶν τὰ
[παιδιά.]

Γιώργος.—Καὶ ἐχρειάσθης μεγάλη μελέτη γιὰ νὰ τὸ γράψῃς αὐτό;

Νίκος.—Δὲν μοιάζω σᾶς! Ἐγὼ παίρνω τὴν μπέννα, τὴν βουτῶ κι' ἀρχίζω νὰ γράφω...

Γιώργος.—Ἄνοησις!

Νίκος.—Μὰ ποῦ νὰ εὑρεθοῦν ὄλοι εἴαν καὶ σένα ξευπνοὶ!

Γιώργος.—Ἐγὼ δὲν καυχῶμαι ποῦ μπορῶ νὰ γράψω τίποτε καλό· ἴσως μιὰ μέρα τὸ κατορθώσω, ἀλλ' ἔως ὅτου ἔλθῃ ἡ μέρα αὐτή, δὲν θὰ τολμήσω ποτὲ νὰ προσεοφλήσω τὸ βραβεῖο διὰ τὸν ἑαυτόν μου.

Ἐλένη.—Μπράβο, Γιώργο! τὰ ἴδια φρονῶ κ' ἐγὼ!

Μαρία.—Εἶμαι μὲ τὴν γνώμην σας!

Νίκος.—Εἰσθε καὶ οἱ τρεῖς ἀνόητοι καὶ δὲν μπορεῖτε νὰ καταλάβετε τὴν ἀξία τοῦ ποιηματός μου.

Γιώργος.—Θὰ μᾶ; τὸ ἀποδείξῃ ἡ κρίσις τῆς ἐπιτροπῆς.

Νίκος.—Ἡ κρίσις τῆς ἐπιτροπῆς! θαρρεῖς πῶς κι' αὐτὴ ξυύρει περισσότερα ἀπὸ μένα;

Γιώργος.—Βρέ, τὸν οἴηματία!

(Εἰσέρχεται ὁ Μενέλαος, κρατῶν τὸ «Ἄσ' Ὅλα» στὸ χέρι).

Ὅλοι μαζί.—Λοιπόν, μπαμπᾶ! ποιὸς ἔβραβεύθη;

Μενέλαος.—Ὁ Νίκος! διὰ τὸ ποίημά του!

Ὅλοι.—Ὁ Νίκος;

Μενέλαος.—Γιατί σᾶς φαίνεται παράδοξον; δὲν ἠμποροῦσε νὰ βραβευθῇ;

Νίκος.—Ἐγὼ τὸ εἴξευρα, μπαμπᾶ, καὶ δὲν μοῦ φαίνεται καθόλου παράδοξο... Τοῦς τὸ ἔλεγα αὐτὸ καὶ μ' ἐπεριπαίζανε.

Μενέλαος.—Λοιπόν, εἶχαν μεγάλο δίκαιο νὰ σὲ ἐπεριπαίξουν, διότι δὲν βραβεύεται ποτὲ ἑαίνοσ, ποῦ δὲν κοπιάζει. Ἐβραβεύθησαν ἡ γελοιογραφία τοῦ Γιώργου, τὸ ποιηματάκι τῆς Ἐλένης καὶ τὸ διηγηματάκι τῆς Μαρίας. Αὐτὸ εἶναι ἡ καλλιτέρα ἀμοιβή, ποῦ ἠμπορεῖ νὰ περιμένῃ κάνεις ἀπ' τὰ παιδιά του. Λυποῦμαι μόνον, ὅτι ἡ ἀμοιβὴ αὐτὴ δὲν προέρχεται καὶ ἀπὸ σένα παιδί μου. Τότε ἡ χαρὰ μου θὰ ἦτο τελεία. Καὶ ὁμως, ἂν ἤθελες, ἠμποροῦσες καὶ σὺ νὰ μοῦ χάρισῃς αὐτὴν τὴν ἀμοιβή.

Νίκος.—Τί πρέπει νὰ κόμω, μπαμπᾶ;

Μενέλαος.—Νὰ γράψῃς, παιδί μου, νὰ διαβάξῃς καὶ νὰ μὴν ἔχῃς ποτὲ μεγάλην ἰδέαν οὔτε διὰ τὰς γνώσεις σου, οὔτε διὰ τὰ γραφόμενά σου. Μ' αὐτὸ δὲν θέλω νὰ πῶ, παιδί μου, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἔχῃς πεποίθησι στὸν ἑαυτό σου· ὄχι! ἡ πεποίθησις πρέπει νὰ ὑπέρχῃ πάντοτε, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἔχη δόσιν ἐγωϊσμοῦ! Ὁ ἐγωϊσμός εἶναι τὸ βάραθρον, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον κατακημνίζονται καὶ οἱ καλλίτεροι προθέσεις καὶ ἡ εὐεργετικωτέρα ἀμιλλα.

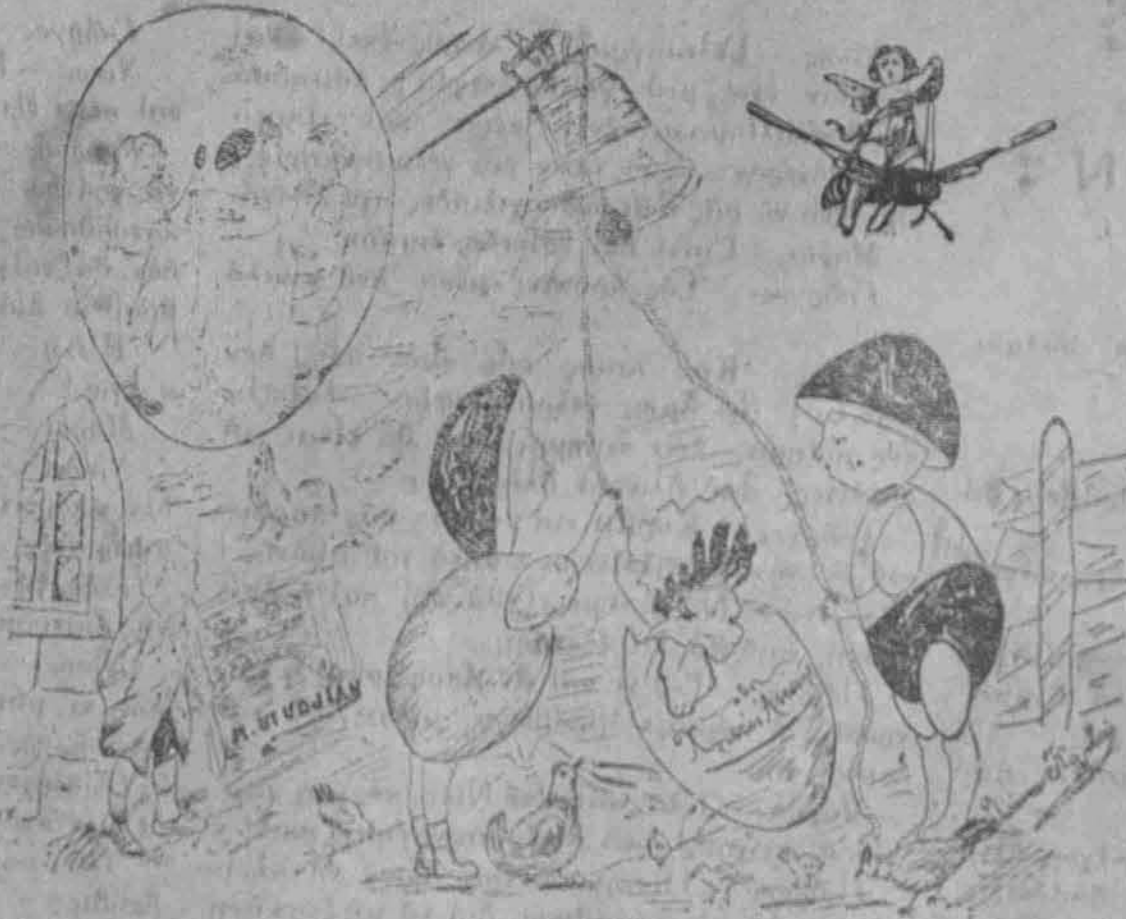
Νίκος.—Τώρα τί μπορῶ νὰ κόμω, μπαμπᾶ; ὁ διαγωνισμός ἐτελείωσε.

Μενέλαος.—Θὰ ξαναρχίσῃ ἄλλος. Τί σημαίνει γρήγορα ἢ ἀργά; Ἐνας πατέρας δέχεται τὴν ἀμοιβὴ τοῦ παιδιοῦ του ἔτσι καὶ τὴν τελευταία στιγμή!

Νίκος.—Πολὺ καλὰ, μπαμπᾶ! θὰ σᾶς ἀκούσω!

Μενέλαος.—Τότε δὲν πρέπει νὰ λυπησῃς διὰ τὸ βραβεῖον. Ἡ ἐπιτροπὴ ἔβράβευσε τοὺς ἀδελφούς σου καὶ ἐγὼ βραβεύω τὴν μετάνοιά σου. Αὐτὴ θὰ σοῦ φέρῃ καὶ τὸ βραβεῖο τοῦ διαγωνισμοῦ!

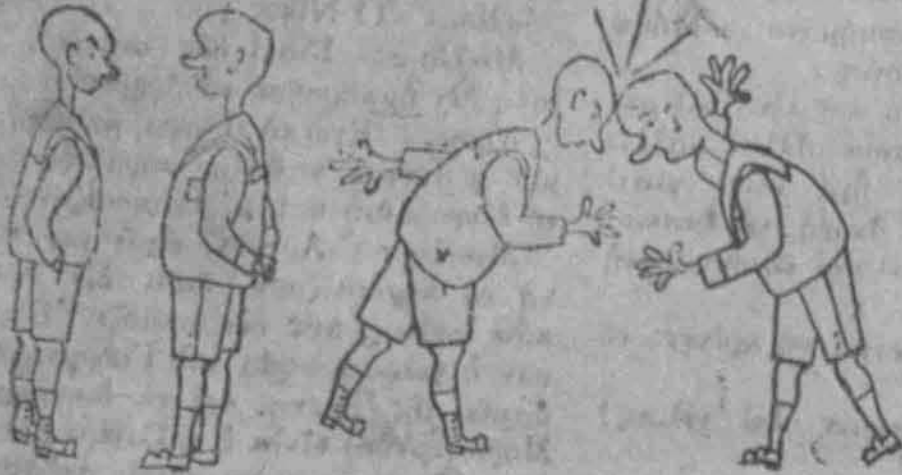

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΠΑΣΧΑΛΙΝΩΝ

ΓΕΛΩΙΟΓΡΑΦΙΩΝ

(Ἄπ. Ἰωάννα Γ. Κολλευτοῦ).

— Ἐχει κόκκινο αὐγό; — Νά, τότε, ἔτσι Χριστὸς ἀνέστη! — Ὁχι.
(Ἄπ. Κόρινθα Κοριτσιῶν).

SISMANOGLIO
MEGARO

— Ἀληθῶς ἀνέστη!

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

Εἰς ἓνα μικρὸν χωριὸν παραθαλάσσιον ἔξοθαν ἦσαν οἱ κάτοικοι, ὁ καθεὶς ἠσχολεῖτο μὲ τὴν ἐργασίαν του· ἄλλοι ἦσαν ψαράδες, ἄλλοι ἦσαν γεωργοί. Καὶ ἡ θάλασσα καὶ ἡ γῆ, ἅμα ἐργάζεται κἀνεὶς, τὸν τρέφον καὶ τὸν ἱσχυραίνον τὴν ζωὴν.

Ἡ εὐτυχία ἱβασίλειεν εἰς τὸ χωριὸν καὶ αὐτὸ ἐφαίνετο περισσότερον εἰς τὰς μεγάλας ἡμέρας, ὅπου καθαροφορεμένοι ἔτρεχαν οἱ χωρικοὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν μὲ τὴν οἰκογενεῖάν των, μὲ τὰ παιδάκια των.

Ἐπρεπε νὰ τοὺς ἰδοῖ κἀνεὶς τὸ Πάσχα! ἔταλειωνε ξημέρωμα ἡ Ἀνάστασις καὶ ἔμαζεύοντο οἱ εἰς τὸν ἀλόγουρον τῆς ἐκκλησίας, διὰ νὰ χαιρετήσουν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον μὲ τὸ Χριστὸς ἰάνεστη! Δὲν ἔλειπαν καὶ οἱ κομπούριες. Δὲν ἔλειπαν καὶ τὰ κόκκινα τ' αὐγά ἀπ' τὰ χεῖρα τῶν παιδιῶν. Πανήγυρις. Ἡ εὐτυχία ἦτο ζωγραφισμένη εἰς τὰ πρόσωπα ὄλων. Ἐπειτα ἐπέστρεψεν ὁ καθεὶς εἰς τὸ σπιτάκι του καὶ εἰς τὴν πλέον πτωχικὴν κα-

λύβην ὑπῆρχε κἀτι ἔτοιμον, διὰ νὰ φάγουν καὶ νὰ εὐχαριστηθοῦν καὶ οἱ μικροὶ καὶ οἱ μεγάλοι. Ἐφαλλον ὅλοι τὸ Χριστὸς ἀνέστη! Τὰ μικρὰ τῆς οἰκογενείας τὰ ἰάνεβαζαν εἰς τὴν καθέκλαν καὶ ἔλεγον ποιήματα. Ἡ διδασκάλισσα τοῦ χωριοῦ δὲν παρέλειπε νὰ τοὺς μάθῃ ἀπὸ κἀνένα ποίημα, κατάλληλον διὰ τὴν ἑορτήν.

Πασχαλιά, Πασχαλιά,
τρῶνε κόκκινα αὐγά,
Ὅλοι χαίρονται...

Εἰς τὰ ἀτμόπλοια τῶν προαστείων τῆς Πόλεως, εὐρέθησαν καὶ μερικά ἀπὸ τὰς οἰκογενείας τῶν χωριῶν μας. Ἐφευγον ἀπὸ τὸ χωριὸν των. Αἱ περιστάσεις, ὁ πόλεμος τοὺς ἠνάγκασαν νὰ ἐκπατρισθῶσιν. Ἐπρεπε νὰ ἐργασθῇ ὅλη ἡ οἰκογένεια, διὰ νὰ δυνηθῶσι νὰ ζήσωσιν. Ἄλλ' ἔως δευ εὐρεθῆ ἔργασία, τί θὰ ἔκαμνον; ποῖος θὰ τοὺς ἱβοῖθαι; Ἦσαν δι' ὄλους ξένοι καὶ ἀγνωστοί.

Εἰς μίαν γωνίαν τοῦ ἀτμοπλοίου ἐκάθητο μία μητέρα μὲ τὸ δυὸ τῆς τὰ παιδάκια· ὁ ἄνδρας ἔλειπε. Ἐσυλλογιζέτο ἀρκετὴν ὥραν, ὅποταν λέγει εἰς τὸ ἀγοράκι τῆς, ἓνα ροδοκόκκινο παιδάκι:

— Ζήτησε, παιδάκι μου, ἀπὸ κἀμμιὰ δεκάρα ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτας, διὰ νὰ πάρουμε ψωμί, ὅταν θὰ ἱβγωμεν ἀπὸ τὸ βαπόρι. Πῆς καὶ κἀνένα ποίημα. Θὰ σὲ προσεῖδουνε,

— Καλά, μητέρα, εἰς τὸ παιδί. Καὶ ἔπιασε τὸ χεράκι τῆς ἀδελφῆς του, ἄλλογον μεγαλειτέρας ἀπὸ αὐτό, διὰ νὰ κἀμῃ τὸν γυρον τῶν ἐπιβατῶν τοῦ ἀτμοπλοίου.

Οἱ ἐπιβάται δὲν ἐπρόσεχαν τὰ μικρὰ. Ἐχει τόσους ζητιάνους! Ἄλλ' ὁ μικρὸς ἐπέμνε. — Σεῦρω καὶ ποιήματα, ἔλεγε· νὰ σὺς τὰ εἰπῶ;

Καί, χωρὶς νὰ ἀναμένῃ τὴν ἀπάντησιν, ἔρχετο μὲ φωνὴν δυνατὴν, ὅπως ἔκαμνε τὸν Πάσχα, ὅταν τὸν ἀνίβραζαν εἰς τὴν κορέκλαν μετὰ τὴν Ἀνάστασιν:

Πασχαλιά, Πασχαλιά,
τρῶνε κόκκινα αὐγά,
Ὅλοι χαίρονται...

Τώρα τὸ παιδί ἔκαμνε πράγματα ἐντύπωσιν καὶ δὲν ἄργησε νὰ γεμίσῃ τὰ θυλάκια του ἀπὸ δεκάρας.

17. 17.

Ἡ ΕΚΚΥΒΕΥΣΙΣ ΤΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

Ἡ ἐλήρησις τοῦ λαχείου τοῦ ἐργασίου τῆς Ἑλένης Μπαλτα ἐγένετο τὴν Κυριακὴν. Τὸ ποσὸν τὸ συνελθὲν ἦτο 400 γρόσια, καὶ ὅσων καὶ καταγράφησαν εἰς τὸν II κατάλογον. Εἰς τὴν κληροῦσιδα ὑπῆρχον 80 ἀριθμοί, ἡ δὲ ἐκκίβευσις ἐγένετο μερσοῖς συνεργαζομένων τῶν Ἄπ' Ὄλων καὶ τῶν προσωπικῶν αὐτῶν. Ἐκλερώθη ὁ ἀριθμὸς 19, ἀνήκει εἰς τὸν Γεώργ. Σ. Φιλακτοπούλου.